

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

kaybettigimiz uzuk

B&S

JILL SANTOPOLO

Onları birbirine bağlayan kader miydi,
yoksa seçimleri mi?

DE
X
PLUS

**Kararınla içimi parçalamıştın...
yaşanan onca şeyden sonra hâlâ kanıyor...**

İki aşk, iki yaşam.

Biri ona ilham verdi, onu gerçekten anlayıp cesaretlendirdi.

Diğeriye ona güvenli bir gelecek sundu,
koruyup kolladı onu.

Lucy korkunç bir karar vermek zorundaydı. Seçimini yapmadan önce hikâyesini en başından anlatmaya başladı... Dünyanın kaderinin değiştiği günlerden birinde, 11 Eylül'de bir üniversitenin kampüsünde tanışmıştı Lucy ile Gabe.

Tıpkı tüm dünya gibi onların da yaşamı o kısacık anda değişiverdi. O gün anlamlı bir hayatları olması için, dünyaya bir şeyler katacaklarına söz verdiler.

Bir yıl sonra tekrar karşılaştıklarında birbirlerinin hayatlarının anlamı olmak istediler.

Ne yazık ki aşkları Gabe'i durduramadı; Orta Doğu'ya gitmeyi seçti, büyüklere acının hikâyelerini anlatabilmek için. Lucy de New York'ta kalmayı seçti, çocuklara mutluluğun hikâyelerini anlatabilmek için... Fakat ikisinin hikâyesi bitmedi, yazılmaya devam etti.

Aşk Hikâyesi, Bir Gün ve Senden Önce Ben'i bir öyküde buluşturan, kısa zamanda tüm dünyada büyük bir okur kitlesi kazanan Kaybettiğimiz Işık hüzünlü bir aşk masalını inanılmaz bir sonla noktıyor.

ISBN 978-605-09-4448-8

9 786050 944488

serifika no: 11940

Tavsiye
Edilen
Satış
Fiyatı

₺25

**DE
X
PLUS**

www.dexkitap.com

[f](#) [t](#) [@](#) /DEXpub

*kaybettiğimiz
ışık*

Kaybettiğimiz Işık

Özgün adı: *The Light We Lost*

© 2017, Jill Santopolo

Yazan: Jill Santopolo

Çeviri: Meriç Keleş

Yayına hazırlayan: Senem Kale

Kapak uygulama: Serkan Yolcu

Grafik uygulama: Havva Alp

Türkiye Yayın Hakları: Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının izni olmadan kullanılamaz.

Penguin Random House LLC.'ye bağlı Penguin Publishing Group'un alt markası G.P. Putnam's Sons aracılığıyla yayınlanmıştır.

Her 2.000 adet, bir baskı olarak kabul edilmektedir.

1. Baskı / İstanbul 2017

ISBN: 978-605-09-4448-8

Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No: 1 Kat: 10 Şişli 34360

Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66

www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Basım yeri: Mega Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.

Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1

Baha İş Merkezi A Blok Kat:2 34310 Haremide - İstanbul

Tel: (0212) 412 17 00

Sertifika no: 12026

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 **E-posta:** satis@de.com.tr

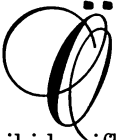
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

kaybettiğimiz ışık

JILL SANTOPOLO

New York'a

Giriş

mrümüzün neredeyse yarısını birbirimizi tanı-
yarak geçirdik.

Gülümsediğin, kendine güvendiğin, çocuklar
gibi keyiflendiğin zamanları gördüm. Kırıldığın, yaralan-
dığın, kaybettiğin zamanları gördüm.

Ama seni hiç böyle görmemiştim.

Bana güzelliği aramayı öğrettin. Karanlıkta, yıkımın
orta yerinde bile, daima bir ışık buldun.

Burada hangi güzelliği, hangi ışığı bulurum, bilmiyo-
rum. Ama denerim. Senin için denerim. Çünkü biliyorum:
Sen benim için bunu yapardın.

Birlikteyken hayatımızda o kadar çok güzellik vardı ki.
Belki de oradan başlasam iyi olacak.

Bazen eşyalara baktığımızda tarihe tanıklık ettiklerini düşünürüz. Son sınıfta Kramer'in Shakespeare dersinde oturduğumuz o ahşap masanın Columbia kadar yaşlı olduğunu, 1754'ten beri o sınıfta durduğunu, bizim gibi öğrencilerin yüzyıllar boyunca sivri kenarlarını aşındırdığını hayal ederdim. Bu tabii ki imkânsızdı. Ama zihnimdeki resim böyleydi. Bağımsızlık Savaşı, İç Savaş, Birinci ve İkinci Dünya Savaşları, Kore, Vietnam ve Körfez Savaşlarında aynı masanın etrafında oturan öğrenciler.

Belki sana komik gelecek ama o gün masada başka kim vardı diye sorsan, sanırım söyleyemem. Herkesin yüzünü açık seçik görebiliyordum elbette ama on üç yıl sonra sadece seni ve Profesör Kramer'i hatırlıyorum. Koşarak sınıfa giren asistanın ismini bile unuttum. Geç kalmıştı. Senden bile geç.

Kramer yoklamayı henüz bitirmişti ki sen kapıyı açtın. Diamondbacks şapkanı başından çıkarıp arka cebine sokarken bana bakarak gülümsedin ve bir an gamzelerin

ortaya çıktı. Yanımdaki boş sandalyeye önce gözlerin ilişti, sonra da kendin.

Sen sırt çantandan defter kalem çıkarırken “Ve siz?” diye sordu Kramer.

“Gabe,” diye cevapladın. “Gabriel Samson.”

Kramer önündeki kâğıdı kontrol etti. “Lütfen yarıyılın kalanında ‘vaktinde’ burada olmaya çalışın Bay Samson. Ders dokuzda başlıyor. Hatta ‘vaktinden önce’ burada olmaya çalışın.”

Sen başınıla onayladın ve Kramer *Julius Caesar*’daki temalardan bahsetmeye başladı.

“Biz zirvedekiler meylliyiz düşmeye,” diye okudu. “Gelgitlidir erkeğin ilişkileri / Selde sürüklenerek gider kaderine / İhmal edilmiştir hayatlarının seferi / Mahkûmdur karaya oturmaya, sefalete / Öylesine büyük ki sürüklendiğimiz okyanus / Bırak kendini akıntıya, hâlâ senden yanayken / Yoksa her şey uçup gider ellerimizden.’ Herkesin okuma yaptığına inanıyorum. Brütüs’ün burada alın yazısı ve özgür irade hakkında neler söylediğini hanginiz anlatabilir.”

Bu pasaj aklımdan hiç çıkmayacak, çünkü o günden beri Kramer’in Shakespeare dersinde tanışmak alnımızda mı yazılıydı diye düşünmeden edemiyorum. Bizi bunca yıl birbirimize bağlayan şey kader miydi, yoksa seçim mi? Yoksa ikisinin karışımı mıydı? Kendimizi akıntıya mı bıraktığımız... hâlâ bizden yanayken?

Kramer cevap beklerken birkaç kişi önlerindeki metinleri karıştırdı. Sen elini kıvrıcık saçlarına daldırdın ama geri çeker çekmez buklelerin eski yerlerine döndü.

“Bence,” diye başladın ve sınıfın geri kalanı sana bakma konusunda bana eşlik etti.

Ama cümleleri bitiremedin.

Adını hatırlayamadığım asistan kız odaya rüzgâr gibi daldı. “Geciktiğim için özür dilerim,” dedi. “İkiz kulelere bir uçak çarptı. Derse gelmek için evden çıkarken televizyonda verdiler.”

Kimse söylediği kelimelerin ne kadar önemli olduğunu bilmiyordu; kendisi bile.

“Pilot sarhoş muymuş?” diye sordu Kramer.

Asistan kız masaya otururken, “Bilmiyorum,” dedi. “Biraz bekledim ama muhabirler de neler olup bittiğini bilmiyordu. Bir tür pervaneli uçak olduğunu söylediler.”

Bu olay günümüzde olsaydı, hepimizin telefonlarında haber patlaması yaşanırdı. Twitter ve Facebook zilleri, *New York Times*’dan son dakika bildirimleri. Ama o zamanlar iletişim o kadar anlık değildi ve Shakespeare yarıda kesilemezdi. Hepimiz omuz silkip geçtik. Kramer kaldığı yerden devam ederek *Ceasar*’ı anlattı. Ben bir yandan not alırken, diğer yandan seni, sağ elinin parmaklarını farkında olmadan masanın ahşabındaki damarlarda gezdirmeni seyrettim. Pürüzlü tırnağı ve soyulmuş derisiyle başparmağının resmini çiziktirdim. O defter hâlâ evimin bir köşesinde duruyor; Klasik Diller ve Çağdaş Uygarlıklar notlarıyla dolu bir kutuda. Resmin hâlâ içinde olduğundan eminim.

Felsefe Salonu'ndan çıktığımızda neler konuştuğumuzu asla unutmayacağım; yaptığımız o sohbet, kelimelerin hiçbir özel yanı olmamasına rağmen, o günün anılarıyla birlikte hafızama kazındı. Merdivenleri birlikte inmeye başlamıştık. Yani, birlikte olmasa da, yan yana. Hava açık, gökyüzü maviydi ve her şey değişmişti. Sadece henüz farkında değildik.

Etrafımızdaki herkes birbirine bir şeyler söylüyordu:

“İkiz kuleler yıkıldı!”

“Dersler iptal edildi!”

“Kan bağışlamak istiyorum. Nereye bağış yapabileceğimi biliyor musun?”

Sana döndüm. “Neler oluyor?”

Yurdu işaret ederek, “Doğu Kampüsü'nde kalıyorum,” dedin. “Haydi gidip öğrenelim. Adın Lucy, değil mi? Sen nerede kalıyorsun?”

“Hogan'da,” dedim. “Ve evet, ben Lucy.”

“Tanıştığımıza memnun oldum, Lucy. Ben Gabriel.” Elini uzattın. O hengâmenin ortasında elini sıktım ve

bunu yaparken başımı kaldırıp yüzüne baktım. Gamzen geri geldi. Gözlerin masmavi parladı. İşte ilk o zaman *yakışıklı çocuk* diye düşündüm.

Süitine gidip yurt arkadaşların Adam, Scott ve Justin’le birlikte televizyona baktık. Ekranda insanlar binalardan aşağıya atlıyor, kararmış moloz yığınları gökyüzüne du-man işaretleri yolluyor ve ikiz kuleler sonsuz bir döngüde tekrar tekrar yıkılıyordu. Tahribatın büyüklüğü karşısında aptallaşmıştık. Hikâyeleri kendi gerçekliğimizle bağdaştıramadan, aval aval görüntüleri izliyorduk. Bunların yaşadığımız şehirde, oturduğumuz yerden on bir kilometre ötede olup bittiği gerçeği, gördüklerimizin bu şehirde yaşayanlar –kanlı canlı gerçek insanlar– olduğu gerçeği kafamıza dank etmiyordu. En azından benim için öyleydi. Oradan çok uzaktaymışız gibi hissediyordum.

Cep telefonlarımız çalışmıyordu. Arizona’daki anne-ne iyi olduğunu söylemek için yurt telefonunu kullandın. Ben de Connecticut’taki annemle babamı aradığımda eve dönmemi istediler. Kızları Dünya Ticaret Merkezi’nde çalışan bir tanıdıkları vardı ve kimse ondan haber alamı-yordu. Başka birinin kuzeni de Windows on the World’te düzenlenen bir kahvaltı toplantısına katılmıştı.

“Manhattan’ın dışı daha güvenli,” dedi babam. “Ya şarbon kullanmışlarsa? Ya da başka bir biyolojik silah? Sinir gazı?”

Babama metronun çalışmadığını söyledim. Muhtemelen trenlerin de.

“Gelip seni alırım,” dedi. “Hemen arabaya atlıyorum.”

“Ben iyiyim,” dedim. “Arkadaşlarla birlikteyim. Hepimiz iyiyiz. Seni sonra ararım.” Hâlâ gerçek gibi gelmiyordu.

Ben telefonu kapatınca, “Biliyor musun,” dedi Scott. “Ben terörist olsaydım, bizi bombalardım.”

“Ne diyorsun lan sen?” dedi Adam. NYPD’de çalışan amcasından haber bekliyordu.

Scott, “Yani, akademik açıdan düşünürsen...” diye başladı ama devamını getirmedi.

“Kapa çeneni,” dedi Justin. “Ciddiyim, Scott. Şimdi hiç zamanı değil.”

“Gitsem iyi olacak, sanırım,” dedim sana dönerek. Seni doğru dürüst tanıımıyordum. Arkadaşlarınla yeni tanışmıştım. “Oda arkadaşlarım nerede olduğumu merak etmiştir.”

Telefonu tekrar bana vererek, “Onları ara,” dedin. “Ve Wien yurdunun çatısına çıkacağımı söyle. İsterlerse seninle orada buluşabileceklerini söyle.”

“Nereye çıkacağım?”

“Çıkacağız,” dedin ve parmaklarını dalgınlıkla saçımın kuyruğunda gezdirdin. Sanki kişisel alanların etrafındaki tüm bariyerler az önce yıkılmış gibi, samimi bir hareketti. İzin almadan başkasının tabağından yemek gibi. Ve o anda sana bağlandığımı hissettim. Sanki saçımdaki elin, benim için, gelişigüzel hareket eden gergin parmaklardan çok daha fazlasını ifade ediyordu.

Yıllar sonra, saçımı bağışlamaya karar verdiğim zaman, kuaför normalden daha koyu kahverengi görünen atkuyruğumu poşete sarıp elime tutuşturduğunda, o anı düşündüm.

O sıralarda benden dünyalar kadar uzak olduğun halde sana ihanet ediyormuşum gibi hissettim. Aramızdaki bağı kesmişim gibi.

Ama o gün, saçıma dokunduktan hemen sonra ne yaptığını fark edip elini kucağına indirdin. Bana tekrar gülümsedin ama bu kez gözlerinin içi gülmedi.

Omuz silktim ve “Olur” dedim.

Sanki etrafımızdaki dünya parçalara ayrılıyordu, sanki kırık bir aynanın içinden geçerek ayrı bir alana girmiştik ve burada hiçbir şeyin anlamı yoktu; zırlarımızı indirmiştik; duvarlarımız yıkılmıştı. Böyle bir yerde hayır demek için hiçbir sebep yoktu.

A sansöre binip Wien'in 11. katına çıktık ve sen koridorun sonundaki bir pencereyi açtın. "Birisini bana burayı gösterdiğinde ikinci sınıftaydım," dedin. "Bundan daha muhteşem bir New York manzarası bulamazsın."

Pencereye tırmanıp çatıya ayak bastığımızda şaşkınlıktan nefesim kesildi. Manhattan'ın güney ucundan dumanlar yükseliyordu. Tüm gökyüzü griye boyanmış, şehrin üstü küllerle kaplanmıştı.

"Aman Tanrım," dedim. Gözlerim yaşlarla doldu. Oramın eski hali gözlerimin önüne geldi. İkiz kulelerden geriye kalan boşluklara baktım. Sonunda beynime dank etti. "O binalarda insanlar vardı."

Elin elimi bulunca sıkı sıkı tuttum.

Afetten geri kalanlara bakıp yanaklarımızdan yaşlar dökerek orada ne kadar dikildik bilmiyorum. Yanımızda başkaları da olmalıydı ama hiçbirini hatırlayamıyorum. Sadece sen. Ve o dumanın görüntüsü. Beynime kazınan o görüntü.

“Peki şimdi ne olacak?” diye fısıldadım sonunda. Saldırının büyüklüğünü anladığımı fark ederek. “Sırada ne var?”

Bana baktın ve gözlerimiz, hâlâ yaşlı gözlerimiz, etrafımızdaki dünyayı yok sayan bir çekimle kilitlendi. Elin belime kayınca ayak parmaklarımın üzerinde yükseldim ve yarı yolda dudaklarıyla buluştum. Sanki sonrasında yaşanacaklara karşı bizi koruyacakmış gibi birbirimize sarıldık. Sanki güvende kalmanın tek yolu dudaklarımı dudaklarında tutmaktı. Bedenimi tümüyle sarmaladığında hissettiğim şey buydu: Güçlü ve sıcak kollarının arasında güvende. Ellerimin altındaki kasların titredi. Parmaklarımı saçlarına daldırdım. Sen de saçımın kuyruğunu avucuna dolayıp başımı geriye yatırdın. Ve o anda dünyayı unuttum. O anda, sadece sen vardın.

Bu yüzden yıllar boyunca kendimi suçlu hissettim. İlk kez şehir yanarken öpüştüğümüz için. Böyle bir zamanda kendimden geçebildiğim için. Ama daha sonra yalnız olmadığımızı öğrendim. İnsanlar kulağıma o gün seviştiklerini fısıldadılar. O gün hamile kaldıklarını. Nişanlandıklarını. İlk kez *seni seviyorum* dediklerini. Ölümün insanları yaşamaya sevk eden bir yanı vardı. O gün yaşamak istedik ve bu yüzden kendimizi suçlamıyorum. Artık.

Nefes almak için ara verdiğimizde başımı göğsüne yasladım. Kalbinin düzenli atışlarını dinleyerek kendimi teselli ettim.

Benim kalp atışlarım da seni teselli etmiş miydi? Hâlâ ediyor mu?

Senin odana geri döndük, çünkü bana öğle yemeği sözün vardı. Yemekten sonra fotoğraf makinenle birlikte çatıya dönüp birkaç fotoğraf çekmek istediğini söyledin.

“*Spectator* için mi?” diye sordum.

“Gazete mi?” dedin sen. “Hayır. Kendim için.”

Mutfakta gösterdiğin fotoğraflar beni şaşkına çevirdi: Kampüsün çeşitli yerlerinde çekilmiş siyah-beyaz baskılar. Güzel, tuhaf, aydınlık. Çok yakından çekildiği için gündelik eşyaların modern sanat eseri gibi görüldüğü pozlar.

“Burası neresi?” diye sordum. Bir süre daha baktıktan sonra, gazetelerle, dergilerle ve Fransız edebiyatı dersi için yazılmış bir makaleyle kaplı bir kuş yuvasının yakın plan çekimi olduğunu fark ettim.

“Ah, bu inanılmazdı,” dedin. “Jessica Cho’yu tanıyor musun: Enstrümansız şarkılar söyler; David Blum’un kız arkadaşı? Penceresinden bakınca meçhul birinin ödev sayfalarını kullanarak yuva yapan bir kuş gördüğünü söylemişti. Ben de gidip bakayım dedim. Bu çekimi ya-

pabilmek için pencereden sarkmak zorunda kaldım. Jess düşmemden korktuğu için Dave'e ayak bileklerimden tutturdu. Ama başardım."

Bu hikâyeden sonra sana bakışım değişti. Gözü pek, cesur, kendini sanata adanmış biriydin. Şimdi geriye bakıyorum da sanırım böyle düşünmemi istiyordun. Beni etkilemeye çalışıyordun. Elbette o sırada bunun farkında değildim. Sadece şöyle düşündüm: *Vay be*. Ve şöyle düşündüm: *Bu çocuk harika*. Ama hem o zaman, hem de seni tanıdığım tüm zaman boyunca gerçek olan bir şey varsa, o da her yerde güzellik bulmandı. Bu konuda sana her zaman hayranlık duydum.

"Yapmak istediğin meslek bu mu?" diye sordum fotoğrafları göstererek.

Başını iki yana salladın. "Bu sadece eğlence için," dedin. "Annem sanatçıdır. Neler yapabildiğini, o kocaman, muhteşem soyut resimlerini bir görsen. Ama turistler için küçük tuvallere Arizona gün batımları yaparak hayatını kazanıyor. Para eden şeyleri yaratmakla geçen bir hayat istemiyorum."

Tezgâha eğilip fotoğrafların geri kalanına baktım. Taş bankın içine işlemiş pas lekesi, mermerdeki çatlak damarlar, metal tırabzandaki oksitlenme. Aklıma bile getiremeyeceğim yerlerdeki güzellikler. "Baban da ressam mı?" diye sordum.

Yüzün karardı. Bunu görebildim: Sanki gözlerinin arındaki bir kapı kapanmıştı. "Hayır," dedin. "Değil."

Farkında olmadan bir fay hattına girmiştim. Bunu aklımın bir kenarına yazdım, çünkü o sırada senin doğanı keşfetmekle meşguldüm. Güzelce ezberledikten sonra gözüm kapalı dolaşabileceğim bir arazi bulmayı umut ediyordum.

Sen sustun. Ben sustum. Televizyon arka planda bas

bas bağıırıyordu. Haber spikerlerinin Pennsylvania'ya düşen bir uçaktan ve Pentagon'dan bahsettiklerini duydum. Olayın dehşeti tekrar üstüme çullandı. Fotoğrafları tezgâha bıraktım. O anda güzelliğe odaklanmak ahlaksızca geldi. Ama şimdi geri dönüp bakıyorum da, belki de tam yapılması gereken şeydi.

Aç olmadığım halde, televizyondan geçen görüntüler midemi allak bullak ettiği halde, "Sen öğle yemeği yiyeceğimizi söylemedin mi?" diye sordum.

Gözlerinin ardındaki kapı açıldı. Başını eğip kaldırarak, "Söyledim," dedin.

Elinde sadece nachos yapacak malzeme vardı. Böylece, bir makine düzeniyle, ben domatesleri doğrayıp paslı bir konserve açacağıyla fasulye konserveyi açarken, sen tortilla cipslerini tek kullanımlık alüminyum kaplardan birine koydun ve kenarları ufalanmış bir porselen kâseye peynir rendeledin.

Sanki sohbetimiz az önce rayından çıkmamış gibi, "Peki ya sen?" diye sordun.

"Ha?" Konservenin kapağını bir kenarından fasulyelere bastırdım ve diğer kenarından tuttum.

"Sanatçı mısın?"

Metal daireyi tezgâha bıraktım. "Hayır," dedim. "Yaptığım en yaratıcı şey, oda arkadaşlarım için hikâyeler yazmak."

Başını yana eğerek, "Ne hakkında?" diye sordun.

Yüzümün kızardığını saklamak için başımı öne eğdim. "Utanç verici olsa da," dedim, "tavşanlar için kurulmuş bir üniversiteye yanlışlıkla kabul edilen Hamilton adında bir minyatür domuzla ilgili."

Hayretler içinde güldün. "Hamilton. Bir domuz," dedin. "Anladım. Bu çok komik."

“Teşekkür ederim.” Başımı tekrar kaldırıp yüzüne baktım.

“Peki, mezun olduktan sonra yapmak istediğin şey bu mu?” Salsa kavanozunun kapağını gevşetmek için tezgâhın kenarına vuruyordun.

Başımı iki yana salladım. “Domuz Hamilton’ın hikâyesi için dışarıda büyük bir pazar olduğunu hiç sanmam. Reklamcılık işine girmeyi düşünüyorum ama şimdi söyleyince kulağa aptalca geliyor.”

Kavanozun kapağını plop diye açarken, “Neden aptalca?” diye sordun.

Televizyona şöyle bir baktım. “Ne anlamı var ki? Reklamcılık? Bugün hayatımın son günü olsaydı ve tüm gençlik yıllarımı insanlara bir şeyler satan kampanyalarla geçirmiş olsaydım... rendelenmiş peynir... veya nachos cipsi... bu dünyadaki zamanımı güzel geçirdiğimi düşünür müydüm?”

Dudağını ısırдын. Gözlerin, *olaya hiç bu açıdan bakmamıştım* diyordu. Anatomikle ilgili yeni bir şey öğrenmiştim. Belki sen de benimki hakkında bir parça bilgi sahibi olmuştun. “Bir hayatı güzel yaşanmış yapan şey nedir?” diye sordun.

“Ben de bunu bulmaya çalışıyorum,” diye cevap verdim. Sonra biraz zihnimi kurcaladım. “Sanırım, olumlu anlamda iz bırakacak bir şeyler yapmak olabilir. Dünyayı bulduğundan daha iyi bir durumda bırakmak.” Buna hâlâ inanıyorum, Gabe. Tüm hayatım boyunca bunun için çabaladım. Sanırım sen de aynı şeyi yaptın.

O sırada yüzünde güller açtığını fark ettim. Bunun ne anlama geldiğinden emin değildim. Seni yeterince tanı mıyordum. Oysa şimdi bu bakışı biliyorum. Bu ifade, zihnindeki bakış açılarının değiştiğini gösteriyordu.

Bir cips parçasını salsaya batırıp bana uzattın.

“Bir ısırık?”

Ben cipsin yarısını ısırınca, kalan parçayı ağzına attın. Gözlerin yüzümün detaylarını yalayıp yuttuktan sonra bedenimin her yerinde gezindi. Beni farklı açılardan ve perspektiflerden incelediğini hissedebiliyordum. Ardından parmak uçlarını yanağımda gezdirdin ve tekrar öpüş-tük. Bu kez dudaklarında tuz ve acı pul biber tadı vardı.

Dört veya beş yaşımıdayken kırmızı pastel boyayla odamın duvarını boyamıştım. Sanırım bu hikâyeyi sana hiç anlatmadım. Neyse... duvara kalpler, ağaçlar, güneşler, aylar, bulutlar çizerken aslında yapmamam gereken bir şeyi yaptığımı biliyordum. Bunun yanlış olduğunu iliklerimde hissedebiliyordum. Ama duvarı boyamayı öyle çok istiyordum ki kendime engel olamıyordum. Odam pembe ve sarı tonlarında döşenmişti, oysa benim en sevdiğim renk kırmızıydı. Odamın kırmızı olmasını istiyordum. Odamın kırmızı olmasına *ihtiyacım vardı*. Duvara resimler yapmak bir yandan kesinlikle doğru, diğer yandan bütünyle yanlış gibiydi.

Seninle tanıştığımız gün de böyle hissettim. Trajedinin ve ölümün ortasında seni öpmek hem tamamıyla doğru, hem de bütünyle yanlış görünüyordu. O anda doğru hissettiren tarafa odaklandım, hep yaptığım gibi.

Elimi kotunun arka cebine soktum. Sen de elini benim kotumun arka cebine soktun. Birbirimizi kendimize çektik. Odadaki telefon çaldı ama duymazdan geldin. Ardından Scott'ın odasındaki telefon çaldı.

Birkaç saniye sonra Scott mutfığa gelip boğazını temizledi. Birbirimizden ayrılıp ona baktık. “Stephanie arıyor, Gabe,” dedi. “Beklemeye arıyorum.”

“Stephanie?” diye sordum.

Sen, “Hiç kimse,” dedin ama Scott aynı anda “Eski sevgilisi,” diye açıkladı. Sonra sana dönerek, “Ağlıyor, ahbab,” dedi.

Bir Scott’a bir bana bakarken arada kalmış gibiydin. “Ona birkaç dakika sonra arayacağımı söyler misin?”

Scott başını sallayıp çıkınca elimi tuttun ve parmaklarını parmaklarımin arasından geçirdin. Gözlerimiz buluştu, tıpkı çatıda olduğu gibi. Bakışlarımı kaçıramadım. Kalbim hızlandı. İsmime her nasılsa arzu aşılayarak “Lucy,” dedin. “Biliyorum, senin burada olman durumu biraz tuhaflaştırıyor ama iyi olup olmadığını kontrol etmeliyim. Son sınıfın başlangıcından beri birlikteydik. Daha geçen ay ayrıldık. Ve bugün...”

“Anlıyorum,” dedim. Bu davranışın, yani artık Stephanie ile çıkmadığın halde hâlâ onu önemsiyor olman, tuhaf şekilde, senden daha çok hoşlanmama neden oldu. Aslında gitmek istemediğim halde, “Zaten oda arkadaşlarımin yanına dönsem iyi olacak,” dedim. “Teşekkürler, bütün bu...” Nasıl bitireceğimi bilmeden cümleye başlamıştım ve bitiremeyeceğimi fark ettim.

Sen parmaklarıminı sıktın. “Asıl ben teşekkür ederim, bu günü bambaşka bir havaya soktuğun için,” dedin. “Lucy. Luce. *Luz* İspanyolcada ışık anlamına geliyor, değil mi?” Cevabımı bekledin. Başımı sallayarak onayladığımda, “O halde, bu karanlık günü ışıkla doldurduğun için teşekkür ederim.”

Benim ifade edemediğim duyguları kelimelere dökmüştün. “Sen de benim için aynı şeyi yaptın,” dedim. “Teşekkür ederim.”

Tekrar öpüştük. Kendimi senden koparmakta zorlandım. Senden ayrılmak çok zor geldi.

“Seni sonra ararım,” dedin. “Telefonunu rehberden bulurum. Nachos için üzgünüm.”

“Kendine iyi bak,” dedim. “Nachos’u her zaman yiyebiliriz.”

“Kulağa çok hoş geliyor,” diye karşılık verdin.

Ve ayrıldım. Tanık olduğum en korkunç günlerden birinin, her nasılsa, bir tutam iyilik barındırması mümkün mü diye düşünerek ayrıldım.

Birkaç saat sonra gerçekten aradın ama beklediğim sözler bunlar değildi. Üzgün olduğunu, çok üzgün olduğunu ama Stephanie ile tekrar bir araya geldiğinizi söyledin. Dünya Ticaret Merkezi’nin Kuzey Kulesi’nde çalışan küçük erkek kardeşi kayıptı ve sana ihtiyacı vardı. Anlayacağımı umduğunu söyledin ve böylesine korkunç bir öğle vaktine ışık getirdiğim için tekrar teşekkür ettin. Benim orada olmamın çok şey ifade ettiğini söyledin. Sonra bir kez daha özür diledin.

Sarsılmamalıydım ama sarsıldım.

Yarıyılın kalanında seninle konuşmadım. Hatta bahar yarıyılında da. Seninle yan yana oturmamak için Kramer’in dersindeki yerimi değiştirdim. Ama Shakespeare’in dilinde ve imgeleminde –en vahşi sahnelerde bile– nasıl güzellikler gördüğünden bahsederken hep seni dinledim.

“Yazık!” diye okudun yüksek sesle, “Rüzgârın savurduğu bir kaynak suyu gibi / Oluk oluk fışkırıyor sıcak kan / Nefes alıp verdikçe o gül dudaklarından.” Tek düşünebildiğim şey *dudaklarındı*. Ve o dudakların benim dudaklarımda bıraktığı his.

O günü unutmaya çalıştım ama bu imkânsızdı. New York’un, Amerika’nın, Kuzey Kulelerindeki insanların başına

gelenleri unutamazdım. Aramızda yaşananları da unutamazdım. Şimdi bile ne zaman birileri, “Kuleler yıkıldığında New York’ta mıydın?” veya “Şehrin neresindeydin?” veya “Orada olmak nasıldı?” diye soracak olsa, aklıma gelen ilk şey sen oluyorsun.

Hayatın seyrini değiştiren anlar vardır. O zamanlar New York’ta yaşayan bizlerin çoğu için 11 Eylül böyle bir andı. O gün yaptığım her şey önemli olacak, beynime kazındığı gibi yüreğime de mühürlenecekti. O gün seninle neden karşılaştığımızı bilmiyorum. Ama şunu çok iyi biliyorum: Artık geçmişimin ayrılmaz bir parçası olmuştun; ömrümün sonuna dek.

Mayıs gelip çattığında mezun olmuştuk. Keplerlerimizle cübbelerimizi geri verip adlarımızın, ikinci adlarımızın ve soyadlarımızın süslü Latin karakterleriyle yazıldığı diplomalarımızı almıştık. Ailemle birlikte –annem, babam, kardeşim Jason, büyükbabam, büyükbabam ve bir amcam– Le Monde’ye girdik. Başka bir ailenin, çok daha küçük bir ailenin yanındaki masaya oturdular. Senin ailenin yanındaki masaya.

Biz yanınızdaki masaya dizilirken başını kaldırdın ve uzanıp koluma dokundun. “Lucy!” dedin. “Tebrikler!”

Ürperdim. Aradan aylar geçmesine rağmen bedenimin senin dokunuşuna verdiği tepki buydu. Güçlülle, “Sana da,” diyebildim.

“Ne yapacaksın?” diye sordun. “Şehirde kalıyor musun?”

Başımı evet anlamında salladım. “Yeni açılan bir televizyon prodüksiyon şirketinde program geliştirme işi buldum. Çocuk dizileri.” Sırtıma engel olamadım. İki ay

boyunca bulmak için dua ettiğim türden bir işti. İkiz Kulelerin yıkılmasından sonra, reklamcılıktan daha anlamlı bir şeyler yapmak istediğimi itiraf ettiğim zaman aklıma koyduğum türden bir iş. Bizden sonraki kuşağa ulaşarak geleceği değiştirme potansiyeline sahip bir iş.

“Çocuk dizileri mi?” dedin. Dudaklarında bir gülümseme gezindi. “*Alvin ve Sincaplar* gibi mi? Karakterler helyumlu seslerle mi konuşacak?”

Kısa bir kahkaha atarak, “Pek sayılmaz,” dedim. İçimden, beni bu noktaya getiren şeyin senin mutfağında yaptığımız sohbet olduğunu, orada paylaştığımız anların benim için çok şey ifade ettiğini söylemek geldi. “Peki sen?”

“McKinsey,” dedin. “Danışmanlık. Bende sincaplar yok.”

Şaşırdım. Yaptığımız o sohbetten sonra, Kramer’in dersindeki analizlerini dinledikten sonra, doğrusu bunu beklemiyordum.

“Bu harika,” demekle yetindim. “İş için tebrik ederim. Bakarsın şehirde birbirimize rastlarız.”

“Bu harika olur,” diye karşılık verdin.

Sonra oradan ayrılıp kendi masamıza oturdum.

Birinin, “O kimdi?” diye sorduğunu duydum. Yanında, buğday saçları neredeyse sırtının yarısına kadar uzanan, elini senin bacağına tutan bir kız oturuyordu. Tüm dikkatimi sana verdiğimin farkında değildi.

“Sadece derslerden tanıdığım bir kız, Stephanie,” dediğini duydum. Bundan fazlası olmadığını biliyordum. Ama yine de içim cız etti.

New York çok matrak bir şehir. Kapı komşunu görmeden yıllarca yaşadığın olur ama işe giderken bindiğin bir metroda çocukluk arkadaşına rastlayabilirsin. Özgür iradeye karşı kader. Belki de ikisi birden.

Mezun olduktan yaklaşık bir yıl sonra, yine bir Mart günüydü ve New York hepimizi yutmuştu. Bir zamanlar Kate'in büyükannesi ve büyükbabasına ait olan o devasa apartman dairesinde Kate'le birlikte kalıyordum. Ortaokul yıllarından beri sürekli konuştuğumuz bir şeydi. Çocukluk hayallerimiz gerçek olmuştu.

Altı ay birlikte takıldığım bir iş arkadaşım, birkaç tek gecelik ilişkim ve bir süre çıktığım halde –geri dönüp bakınca pek kusurlarını göremesem de– yeterince akıllı, yeterince yakışıklı veya yeterince heyecan verici bulmadığım bir avuç erkek arkadaşım olmuştu. Açıkçası Darren'la o zaman tanışmış olsaydım, onun hakkında da aynı şeyleri düşünebilirdim.

Felsefe Salonu'nda veya Doğu Kampüsü'ndeki yurtlar-

da sürekli seni hatırlatan şeylerden uzak kalınca, aklıma gelmez olmuştun; yani, büyük ölçüde. Neredeyse bir yıldır birbirimizi görmemiştik. Ama ofiste olduğum zamanlarda, patronumla birlikte resimli öykülere göz atarken, tutulmaya ve itibar kazanmaya odaklı bölümleri gözden geçirirken, birden aklıma geliyordun. Senin mutfağını düşünüyor ve verdiğim karardan dolayı kendimi iyi hissediyordum.

20 Mart Perşembe günü yirmi üçüme girecektim. Bir hafta sonu partisi planlamıştım ama iş yerindeki en yakın iki arkadaşım, senin daha sonraki ifadenle Yazarlar Odası Alexis'i ve Sanat Departmanı Julia'sı, doğum günümde içmek için ısrar ettiler.

O kış üçümüz –şöminesi ve kanepeleri yüzünden– Faces & Names adlı barın müdavimi olmuştuk. Doğum günü akşamında hava sıcaklığı dört derece civarındaydı ama biz istersek şömineyi yakabilirlerdi. Son birkaç aydır sık sık uğradığımız için barmene nazımız geçiyordu.

Julia kâğıttan bir doğum günü tacı yapmış ve giymem için ısrar etmişti.

Alexis üçümüze elma martini ısmarladı. Ateşin karşısındaki kanepeye oturduk ve her yudumdan önce şerefeye kadeh kaldıracak bahaneler bulduk.

“Doğum günlerine!” diye başladı Alexis.

“Lucy’e!” dedi Julia.

“Arkadaşlara!” diye ekledim.

Sonra işin suyu çıktı: “Bugün kâğıt sıkıştırmayan fotokopi makinesine!”, “Hastalık izni alan patrona!”, “Süslü toplantıların ardından verilen beleş öğle yemeklerine!”, “Şömineli barlara!”, “Elma martinilere!”

Garson kız tepsisinde üç yeni martini kadehiyle birlikte kanepemize yanaştı.

“Ah, bu sipariş bizim değil,” dedi Julia.

Garson gülümsedi. “Gizli bir hayranınız var kızlar.”
Başıyla barı işaret etti.

Sen oradaydın.

Bir an hayal gördüğümü düşündüm.

Bize doğru hızlıca el salladın.

“İyi ki doğdun Lucy diye mesaj yolladı.”

Alexis’in ağzı açık kaldı. “Onu *tanıyor musun?*” diye sordu. “Bir içim su!” Sonra garsonun önümüze bıraktığı yeni martinilerden birini aldı. “Barda seni tanıyan ve beleş içki gönderen sevimli çocuklara!” diyerek kadeh kaldırdı. Hepimiz yudumlarımızı alınca, “Git ve ona teşekkür et, doğum günü kızı,” diye ekledi.

Kadehimi masaya bıraktım ama sonra fikir değiştirip geri aldım ve yüksek topuklarımın üzerinde biraz sallanarak sana doğru yürüdüm.

Solundaki tabureye iliştim. “Teşekkür ederim.”

“Mutlu yıllar,” dedin sen karşılık olarak. “Güzel taç.”

Gülerek tacı başımdan aldım. “Sana daha çok yakışabilir,” dedim. “Denemek ister misin?”

Kıvrıkcık buklelerini kâğıtla ezerek denedin.

“Büyüleyici,” dedim sana.

Gülümsedin ve tacı çıkarıp barın üzerine, hemen önümüze bıraktın.

“Seni neredeyse tanıyamayacaktım,” dedin. “Saçına yeni bir şey yapmışsın.”

Kâkülümü yana çekerek, “Kâkül,” dedim.

Bana yurttaki mutfağında baktığın gibi baktın; farklı açılardan. “Kâküllü de güzelsin, kâkülsüz de.” Kelimeler ağzında yuvarlanıyordu. Benden daha sarhoş olduğunu fark ettim. Bir perşembe akşamı saat yedide yalnız başına küfelik olmanın sebebini merak ettim.

“Nasılsın?” diye sordum. “Her şey yolunda mı?”

Dirseğini bara koyup yanağını yumruğuna dayadın. “Bilmiyorum,” dedin. “Stephanie ile tekrar ayrıldık. İşimden nefret ediyorum. Birleşik Devletler Irak’ı işgal etti. Dünya ne zaman alt üst olsa sana rastlıyorum.”

Stephanie’yle ayrılmana veya dünyanın alt üst olmasıyla ilgili yorumuna ne cevap vereceğimi bilemediğim için martinimden bir yudum daha aldım.

Sen devam ettin. “Belki de evren bu gece seni bulmaya ihtiyacım olduğunu biliyordu. Sen tıpkı... Pegasus gibisin.”

“*İlyada*’nın kanatlı atı mı?” diye sordum. “Kanatlı erkek at?”

“Hayır,” dedin. “Sen kesinlikle dişisin.”

Gülümsedim. Sen kaldığın yerden devam ettin.

“Pegasus olmasaydı Bellerophon asla Chimera’yı öldüremezdi. Pegasus onu daha güçlü kıldı. Her şeyin üzerinden, tüm acıların, tüm ızdırapların üzerinden uçarak geçti ve büyük bir kahraman oldu.”

Benim bu efsaneden çıkarttığım sonuç daha farklıydı. Okurken aklıma takım çalışması, işbirliği, ortaklık kavramları gelmişti. Hikâyenin en sevdiğim kısmı, Pegasus’un Bellerophon’un kendisini sürmesine boyun eğmek zorunda kalışydı. Ama yaptığın yorumun senin için ne kadar önemli olduğunu görebiliyordum. “Sanırım iltifatın için teşekkür etmeliyim. Ama Athena’ya benzetilmeyi tercih ederdim. Hera’ya. Hatta bir Gorgon’a.”

Dudaklarının kenarları muzipçe yukarı kıvrıldı. “Gorgon olmaz. Senin başında yılanlar yok.”

Elimi saçlarıma götürdüm. “Sabah uyandığımda nasıl görüldüğümü bilmiyorsun.”

Bunu görmek istiyormuş gibi baktın.

“Sana üzgün olduğumu söylemiş miydin?” diye sor-

dun. “Olanlar için. Bizim için. Yani, seni öptüğüm için değil ama...” –omuz silktin– “sonrasında olanlar için üzgünüm. Doğru olanı yapmaya çalışıyordum. Stephanie konusunda. Hayat çok...”

“Karmaşık,” diye tamamladım senin yerine. “Sorun yok. Artık geçmişte kaldı. Hem zaten özür dilemiştin. İki kez.”

Gözlerini boş viski kadehine dikerek, “Hâlâ seni düşünüyorum, Lucy,” dedin. Kaç kadeh yuvarladığını merak ettim. “Hep o yol ayrımını düşünüyorum. Öteki yoldan gitseydik nasıl olurdu diye düşünüyorum. Yol ikiye ayrıldı.”

Şimdi ikimizi yola benzettiğini duysam gülerim ama o sırada Robert Frost’dan alıntılar yapman çok romantik gelmişti.

Göz ucuyla Alexis ve Julia’ya baktım. Martinilerini yudumlayarak bizi izliyorlardı. *İyi misin?* diye sordu Julia sessizce dudaklarını oynatarak. Başımı öne eğip kaldırdım. Saatini işaret edip omuz silkti. Ben de geri omuz silktim. Başını evet anlamında sallayarak onayladı.

Sana baktım. Muhteşemdin, kırılığandın, beni istiyor, dun. Belki de evrenin bana verdiği doğum günü hediye-siydin.

“Yol demişken,” dedim, “bazen kendini aynı yolda bulursun. Bazen aynı yoldan tekrar geçme fırsatın olur.”

Tanrım, ne kadar da yavandık. Ya da sadece toyduk. Hem de çok toyduk.

Bana baktın, doğrudan gözlerimin içine. Mavi gözlerin dumanlı olsa da hâlâ çekiciydi. Başını yana eğip yaklaşarak, “Seni öpmek istiyorum,” dedin. Ve öptün. Bir doğum günü dileğimin gerçekleştiğini hissettim.

Saçımın başıboş birer kulesini kulağına arkasına sı-

kıştıırken, “Bu gece benimle misin Lucy?” diye sordun. “Eve yalnız gitmek istemiyorum.”

Gözlerindeki kederi gördüm. Yalnızlığı. Ve bunu iyileştirmek, senin merhemini, sargı bezin, panzehirin olmak istedim. Hep senin için bir şeyleri tamir etmek istedim ve hâlâ istiyorum. Benim aşıl topuğum da bu işte. Ya da nar tanem. Persephone gibi elimi kolumu bağlayan nar tanem.

Parmaklarını dudaklarıma götürüp öptüm. “Evet,” dedim. “Gelirim.”

Sonra senin yatağında yatıyorduk. Bedenlerimiz sadece stor perdelerden sızmayı başaran şehir ışıklarıyla aydınlanıyordu. Arkamdan sarılıp kollarını bana dolamıştın. Elin çıplak karnımda duruyordu. Yorgunduk, doymuştuk ve hâlâ biraz sarhoştuk.

“İşten ayrılmak istiyorum,” diye fısıldadın; bunu karanlıkta söylemek daha güvenliymiş gibi.

Uykulu bir sesle, “Olur,” dedim fısıltıyla. “İşten ayrılabilirsin.”

Başparmağını göğsümün altında gezdirdin.

“Anlamlı bir şeyler yapmak istiyorum,” dedin. Ensemdeki nefesin sıcaktı. “Senin dediğin gibi.”

“Hı-hı,” diye cevapladım, yarı uykulu.

“Ama o zaman anlamamıştım.”

“Neyi anlamamıştın?” diye mırıldandım.

“Olay sadece güzelliği bulmak değil,” dedin. Kelimelerin beni uyanık tuttu. “Hepsini fotoğraflamak istiyorum; mutluluğu, üzüntüyü, neşeyi, yıkımı. Fotoğraf makinemle hikâyeler anlatmak istiyorum. Anlıyorsun, değil mi,

Lucy? Stephanie anlamadı. Ama sen oradaydın. Bunun dünyaya bakışını nasıl değiştirdiğini biliyorsun.”

Yatakta döndüm ve dudaklarına bir öpücük kondurdum. Uykuya yenik düşmeden önce “Elbette anlıyorum,” diye fısıldadım.

Ama aslında neyi kastettiğini, bunun seni nerelere sürükleyeceğini anlamamıştım. Seni buraya, bu ana getireceğini de. Sarhoştum, yorgundum ve sonunda senin kollarındaydım, tıpkı defalarca hayalini kurduğum gibi. O sırada bana sorduğun hiçbir şeye hayır demezdim.

Fotoğrafçılık dersleri almak için, doğal olarak, işten ayrıldın. Birbirimizi görmeye devam ettik ve beraber vakit geçirdikçe beden uyumumuz pekişti; birbirimizin kollarında teselli, umut ve güç bulduk. Eve gitmeyi bekleyemediğimiz için restoran tuvaletlerinde soyunduk. Binaların duvarlarında birbirimize yapışıp dudaklarımızı kenetlerken tuğlalar omuzlarımıza battı. İçine şarap doldurulmuş elma suyu şişeleriyle parklarda pikniklere çıktık; toprağın, yeni kesilmiş çimlerin ve birbirimizin kokusunu ciğerlerimize çekerek yan yana uzandık.

Tekrar bir araya gelmemizden birkaç ay sonra, gözlerimi dört açarak bir fay hattına girdim ve depremi göze alarak, “Babanla ilgili daha fazla şey bilmek istiyorum,” dedim.

Başımı kolundan omzuna alacak şekilde hareket ederek, “Söylenecek fazla bir şey yok,” diye cevapladın. Sesin hâlâ canlıydı ama kaslarının gerildiğini hissedebiliyordum. “Götün tekiydi.”

“Nasıl yani?” Yatakta döndüm ve beline sarılıp seni kendime çektim. Bazen asla yeterince yakın olamayacakmışız gibi geliyordu. Senin hakkında bilmem gereken her şeyi öğrenebilmek için kendimi senin tenine, zihnine zerk etmek istiyordum.

“Babamın... sağı solu belli olmazdı,” diye açıkladın, yavaşça; kelimeleri büyük bir özenle seçerek. “Yeterince büyüdüğümde, annemi ondan korudum.”

Başımı göğsünden kaldırıp yüzüne baktım. Ne diyeceğimden, daha fazla soru sormamın doğru olup olmayacağından emin değildim. “Yeterince büyümek” tanımıyla hangi yaşı kastettiğini bilmek istiyordum. Dört? On? On üç?

Aklıma gelen tek şey, “Ah, Gabe,” demek oldu. Daha fazlasını söyleyemediğim için üzgünüm.

“Annemle sanat okulunda tanışmışlar. Annem onun iyi bir heykeltıraş olduğunu söylerdi ama eserlerinden hiçbirini görmedim.” Güçlülle yutkundun. “Ben doğduktan sonra hepsini parçalamış, tek tek. Anıtlar tasarlamak isterdi, devasa projeler. Ama kimse ona iş vermiyordu. Kimse sanatına para ödemiordu.”

Yüzünü bana döndün. “Biliyorum, onun için çok zor olmalıydı. Hayal bile edemiyorum...” Sonra başını salladın. “Pes etti,” diye devam ettin. “Bir galeri işletmeyi denedi ama iyi bir iş adamı olduğu söylenemezdi. Ya da pazarlamacı. Sürekli öfkeli ve dengesizdi. Ben... ben pes etmenin ona neler yaptığını anlayamıyordum. Ne kadar yıkıcı bir güç olduğunu. Günün birinde, annemin tüm vaktini gün batımları yapmak için harcadığını söyleyerek aylardır üzerinde çalıştığı bir resmi bıçakla delik deşik etti. Annem, eseri değil de kendisi bıçaklanıyormuş gibi çığlıklar attı. Babam o gün evi terk etti.”

Elini tutup sıkıttım. “Kaç yaşındaydın?”

“Dokuz,” dedin yumuşak bir sesle. “Polisleri aradım.”

Benim Connecticut kırsalında geçen çocukluğum seninkinden çok farklıydı. Ne diyeceğimi bilemiyordum. O konuşmayı şimdi yapıyor olsaydık, hem senin acını daha iyi anlardım, hem de babanın acısını. Babanın zor zamanlar geçirdiğini, şeytanlarla savaştığını ve aynı şeytanlar sana da musallat olduğu için üzgün olduğumu söyledim. Çünkü olan buydu, değil mi? Buna tepki olarak, baban gibi olmamak için yaşamaya çalışırken, kendini hem onun hem de kendi şeytanlarıyla boğuşurken bulmuştun.

Ama o gün, söylediklerini yeterince hızlı idrak edemedim. Sadece seni teselli etmek istedim. Derin bir nefes verdikten sonra, “Sen doğru olanı yaptın,” demekle yetindim.

“Biliyorum,” diye karşılık verdin. Bakışların sertti. “Asla onun gibi olmayacağım. Sana asla öyle zarar vermeyeceğim. Hayallerini geçici bir heves olarak görmeyeceğim.”

Hayranlığımı ve şefkatimi bedenine aktarmak için başımı tekrar göğsüne bırakıp tişörtünün üzerinden tenini öptüm. “Ben de senin hayallerini geçici bir heves olarak görmeyeceğim, Gabe.”

“Bunu yapmayacağını biliyorum.” Saçımı okşadın. “Sende hoşuma giden bir sürü şeyden biri de bu.”

Yüzüne bakabilmek için doğrulup oturdum.

“Seni seviyorum, Luce,” dedin.

Bunu bana ilk kez söylüyordun. Bunu bana ilk söyleyen erkek sendin. “Ben de seni seviyorum,” diye karşılık verdim.

Umarım o günü hatırlıyorsundur. Benim hiç aklımdan çıkmayacak.

Birbirimize ilk kez *seni seviyorum* dedikten birkaç hafta sonra, benim yaşadığım ev ikimize kaldı. Bunu kutlamak için evin her yerinde iç çamaşırlarımızla gezmeye karar verdik. Tüm günü yüzme havuzunda geçirmeyi hayal ettiren, bunaltıcı, kavurucu bir temmuz sıcaklığı vardı ve klima sonuna kadar açık olduğu halde içerisi hâlâ sıcaktı. Ev o kadar büyüktü ki muhtemelen birden fazla klima gerekiyordu.

Yarı çıplak halde yumurta çırparken, “Kate’in büyük-babası gayrimenkul dehasıymış,” dedin. “Bu yeri ne zaman satın almışlar?”

İngiliz çöreklerini tost makinesine dizerken, “Hiçbir fikrim yok,” dedim. “Babası doğmadan önce. Yani... 1940’lar?”

Sen bir ıslık kopardın.

O evde çok sık birlikte kalmadığımızı biliyorum ama hâlâ hatırladığına bahse girerim. Kolaylıkla unutulacak cinsten değildi. Banyolu iki devasa yatak odası, kütüphaneye niyetine kullandığımız kahvaltı köşesi. Neredeyse altı metre yüksekliğindeki tavanlar. O zamanlar bu detaylara

önem vermesem de evin kendisini takdir ediyordum. Kate hukuk fakültesine devam ediyordu ve babası New York Üniversitesi'nde kalırsa barınma masraflarının daha uyu-
guna geleceğini söylemişti. Elbette bu durum benim de işime gelmişti.

Kanepeye oturup kahvaltı tabaklarımızı çıplak dizlerimize koyduğumuzda, "Ortaokuldayken Kate'in büyükan-
nesini bu evde ziyaret ederdik," dedim. "Elden ayakta-
n düşene kadar Metropolitan Müzesi'nde tur rehberliği
yaptı. Çoğu kadının kolejde okumayı hayal bile edemediği
yıllarda Smith Koleji'nde sanat tarihi okumuş."

Kahvenden bir yudum aldın. "Keşke onu tanıyabilsey-
dim."

"Tamsaydın çok severdin."

Lokmalarımızı sessizce çiğnerken kalçalarımız birbi-
rine değiyor, omuzum koluna sürüyordu. Baş başayken
birbirimize dokunmadan yapamıyorduk.

Lokmanı yuttuktan sonra "Kate ne zaman dönecek?"
diye sordun.

Omuz silktim. Yaklaşık bir ay önce Tom'la tanışmıştı
ve o gece sanırım ikinci kez burada kalmıştı. "Bir an önce
giyinsek iyi olur."

Bakışlarını göğüslerimde hissettim.

Tabağını kenara bıraktın. Kahvaltı faslı bitmişti.

Çatalımı tabağıma bırakmamı izlerken, "Bana neler
yaptığın hakkında en ufak bir fikrin bile yok, Lucy," de-
din. "Tüm sabah boyunca, üstünde hiçbir kıyafet olma-
dan. Fantezilerimden birine balıklama dalmış gibiyim."
Elini gelişigüzel kucağına indirdin ve külotunun üzerin-
den kendini okşadın.

Daha önce seni kendini okşarken seyretmemiş, yalnız-
ken neler yaptığını hiç görmemiştim.

Külotunu biraz aşağı sıyrarak, "Sıra sende," dedin.

Tabağımı yere bıraktım ve arzuyla yanıp tutuşarak penisine uzandım.

Başını iki yana sallayıp gülümsedin. "Kastettiğim şey bu değil."

Kaşlarımı kaldırdım ama o anda ne istediğini anladım. Parmaklarımı karnımın altına doğru kaydırды. Sen de hiç benim kendimi okşamamı seyretmemiştin. Bunu düşünmek bile içimi ürpertti. Seni düşünerek, senin bana baktığını düşünerek, bu özel anı seninle paylaştığımı düşünerek gözlerimi kapattım ve bedenimin sarsıldığını hissettim.

"Lucy," diye fısıldadın.

Göz kapaklarımı titreterek yavaşça gözlerimi açınca erkekliğini daha hızlı sıvazladığını gördüm.

Bu seks yapmaktan daha samimiydi: genellikle mahrem olan bu eylemi birbirimize göstermek. "Sen" ve "ben" kavramlarını ayıran çizgiler her zamankinden daha fazla bulanıklaşarak "biz" potasında eriyordu.

Ben kendimi okşamaya devam ederken, sen kanepeye sırt üstü uzandın ve gözlerini benden ayırmadan külotundan tamamen kurtuldun. Ellerimiz hızlandı. Nefeslerimizle birlikte. Dudağını ısırdın. Sonra parmaklarının kasılışını izledim. Kaslarının gerilmesini. Boşalmanı.

"Ah, Tanrım," dedin. "Ah, Lucy."

Parmaklarımı büyük bir ısrarla hareket ettirdim, sana katılmak için ama sen bileğimden tuttun. "İzin verir misin?" diye sordun.

Sesinin tonu içimi gıcıkladı.

Başımınla onayladım ve sen yanına uzanabilmem için kanepede yer açtıktan sonra külotumu aşağıya indirdin. Bana sokulduğunda bedenimle içim içime sığmaz oldu.

Parmaklarını içime kaydırırken, “Bir sırrım var,” dedin.

“Ya, sahi mi?” dedim yatakta kıvrılıp diğer elini tutarken.

Yanıma uzanıp dudaklarımı öperek, “Ya, sahi,” dedin. “Kendimi okşarken hep seni düşünüyorum.”

Tüm bedenim zangır zangır titremeye başladı. “Ben de,” diye fısıldadım nefeslerimin arasından.

Otuz saniye sonra boşaldım.

ilk altı ay boyunca senin hakkında yeni şeyler öğrendim. Seksi, şaşırtıcı, sevimli bulduğum şeyler. İşten sonra evine uğrayıp seni, etrafında post-it büyüklüğünde bir sürü kare kâğıtla birlikte, yerde bağdaş kurmuş otururken bulduğum gün gibi.

Çantamı mutfak masasına bırakıp kapıyı arkamdan kapattım. “Neler oluyor?” diye sordum.

Kâğıt tasnifleme işinden başını kaldırıp “İki hafta sonra annemin doğum günü var,” dedin. “19 Eylül. Bu yıl eve uçup doğum gününe katılma fırsatım olmayacak. Bu yüzden ona gönderecek anlamlı bir şey yapmaya çalışıyorum.”

“Yani... kâğıttan bir mozaik yapıyorsun?” diye sordum, sana yaklaşıarak.

“Bir bakıma,” dedin. “Bunlar annemle birlikte çektiğim fotoğraflar.” Kare kâğıtları kaldırıp bana gösterdin. Yakından bakınca lise mezuniyetinde annenle seni gördüm. Başka birinde, üstünüzde mayolar, ayaklarınız havuzun içinde. Ötekinde, avlunuzdasınız ve onun arkasından tavşan kulağı yapıyorsunuz.

“Vay,” dedim.

“Tüm günümü bunları basmak için harcadım ve şimdi de renklerine göre ayırıyorum. Bir kaleydoskop gibi görünmesini istiyorum.”

Yanına oturduğumda bana hızlı bir öpücük verdin.

Annenle sırt sırta verdiğiniz, annenden azıcık daha uzun olduğun bir fotoğrafı alıp bakarken, “Neden kaleydoskop?” diye sordum. Saçın tıpkı anneninki gibi kıvrıkcık sarıydı; onun saçı nerede başlıyor, seninki nerede bitiyor belli değildi.

Omzumun üzerinden elimdeki resme bakıp “On dört yaşındaydım,” dedin.

“Yakışıklıymışsın. On dört yaşımdayken seni görseydim, âşık olurdum.”

Gülümseyerek bacağıma sıktın. “Senin on dört yaşındaki bir fotoğrafını görmediğim halde, büyük bir risk alarak aynı şeyin benim için de geçerli olduğunu söyleyebilirim.”

Gülümseme sırası bendeydi. Fotoğrafı yere bıraktım. “Ama neden kaleydoskop?” diye sordum yeniden.

Elinle alnını sıvazlayıp gözlerine düşen saçları kenara çektin. “Bu hikâyeyi daha önce kimseye anlatmadım,” dedin usulca.

Birkaç fotoğraf daha aldım. Annenle birlikte doğum günü pastadaki mumları üflüyordunuz. Bir Meksika restoranının önünde el ele tutuşuyordunuz. “Anlatmak zorunda değilsin,” dedim. Dokuz yaşından önceki fotoğrafları baban mı çekti diye merak ettim. Ve daha sonrakileri kim çekti diye.

“Biliyorum,” dedin. “Ama anlatmak istiyorum.” Diz dize, yüz yüze bakacak şekilde karşıma geçtin. “Annemle babam ayrıldıktan bir yıl sonra paramız fena halde su-
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rante.org>

maktan çok ağlarken buluyordum. O yıl, doğum günüm için herhangi bir organizasyon yaparsak, beş kuruşumuz kalmayacağından emindim. Arkadaşlarımı davet edeceğim bir parti istemediğimi söyledim. Bunun parasını dert etmesini istemiyordum.”

Çocukluklarımızın bu kadar farklı olması yeniden tokat gibi yüzüme çarptı. Ailemin doğum günümün parasını dert ettiklerini hiç hatırlamıyordum.

“Ama annem...” diye devam ettin. “Çok sevdiğim bir kaleydoskop vardı. Dibiindeki diski çevirerek saatlerce bakar, şekillerin hareket edip değişmesini seyredersin, böylece annemin ne kadar üzgün olduğunu, onu daha mutlu edemediğim için benim ne kadar üzgün olduğumu, babama ne kadar öfkeli olduğumu düşünmek yerine, bu görüntülere odaklanırdım.”

Konuşurken gözlerime bakamıyordun; tüm dikkatini ağzından çıkacak kelimelere veriyordun. Elimizi dizine koyup sıktım. Küçük bir gülücük verdin. “Sonra?” diye sordum.

Bir nefes aldın. “Tüm odayı bir kaleydoskopla çevirdi,” dedin. “Bu... bu inanılmazdı. Renkli cam parçalarını ip-lerle tavana asmış ve dönsünler diye vantilatörü bu cam parçalarına doğru çevirip kısık ayarda açmıştı. Müthişti.”

Bir kaleydoskopla dönmüş odayı gözümde canlandırmaya çalıştım.

“Annem ve ben yere uzanıp tepemizdeki renkli camları seyrettik. On yaşımı devirdiğim için kendimi büyük bir çocuk olarak görsem de, elimden geldiğince annemi koruyup kollamaya çalışsam da, ağlamaya başladım. Neden ağladığımı sordu. Neden ağladığımı bilmediğimi, mutlu olduğumu söyledim. ‘İşte sanat böyledir, meleşim,’ dedi. Bir yandan haklı olduğunu, sanat yüzünden olabileceğini düşündüm ama diğer yandan... bilmiyorum.”

Farkında olmadan başparmağımla dizini sıvazlarken, “Neyi bilmiyorsun?” diye sordum.

“Rahatladığım için mi ağladım diye merak ediyorum. Annem tekrar annemmiş gibi davranmaya başladığı için. Benimle ilgilendiği için. En karanlık ve en zorlu günlerde bile güzellikler yaratabildiği için. O eserini görünce iyi olacağına inandığım için. İyi olacağımıza inandığım için.”

Sen de elini benim dizime koydun.

“Güçlü bir kadınmış,” dedim. “Ve seni seviyormuş.”

Onun sevgisini orada, yanında hissediyormuş gibi gülümседikten sonra devam ettin. “Annemle birlikte yerde uzanıp birlikte ağlarken babamı düşünmeden edemedim. Burada olsaydı bunu yapamazdık diye düşündüm. Onunla yaşamak... daha önce dediğim gibi, belirsizliklerle doluydu. Sınırım İkinci Dünya Savaşı’nda Londra’da yaşamak gibiydi: Her an hava saldırısı sirenlerinin çalabileceğini, bombaların düşebileceğini bilerek ama nereyi ne zaman vuracaklarını kestiremeden yaşamak gibi. Anneme dönerek, ‘Onsuz daha iyiyiz’ diye fısıldadım. ‘Biliyorum,’ dedi. Daha on yaşındaydım ama bunu söylediğim anda büyüdüğümü hissettim.”

Sözlerini bitirdiğinde gözlerimden yaşlar akıyordu. Babamı düşünerek, bir yetişkin gibi hissederek, sevildiğini hissederek, sadece senin için yaratılmış bir sanat eseriyle çevrelenmiş halde, annemle birlikte yerde uzanan on yaşındaki halin gözlerimin önünden gitmiyordu.

“Bu yüzden, yanında olamayacağım için, ona özel bir doğum günü hediyesi yapmaya karar verdim,” dedin. “Anlamlı bir şey. Onu ne kadar sevdiğimi, ne kadar uzak olursam olayım sonsuza kadar seveceğimi gösteren bir şey. Ve bu sabah aklıma birden bu mozaik fikri geldi.”

Gözlerim minik fotoğraflarda gezindi. “Bence mükemmel bir fikir,” dedim.

Bana söylediğin, yüreğinin en hassas yerinden çıkarıp benimle paylaştığın gerçeklerden yükselen duygu bütün eve yayılmış gibiydi. Sana sarılmak için uzandım ama hareketimi bir öpücükle noktaladım. Dudaklarımız önce kesik kesik, sonra ısrarla buluştu.

“Bana bunları anlattığın için teşekkür ederim,” dedim usulca.

Beni yeniden öptün. “Anlatmak istediğim biri olduğun için asıl ben sana teşekkür ederim.”

Gecenin ilerleyen vakitlerinde bir yapıştırıcıyla kaleydoskopu birleştirmeye başladın. O sırada öyle mutlu görünüyordun ki bilgisayarımı elimden bırakıp fotoğraf makineni aldım. Seni çektiğim tek poz buydu. Acaba hâlâ sende mi?

Baş başıyken ne kadar huzurlu, ne kadar içli dışlı olsak da, seninle gittiğim partilere alışmak bir o kadar zordu. Kuyruğuna takılıp amaçsızca sürüklendiğimi hissediyordum. Yüzünde, kelimelerinde, hikâyelerinde şeytan tüyü varmış gibi herkesin ilgisini üstüne çekiyordun. İkimizin dünyası senin tek dünyana dönüşüyor, ardından o kadar fazla kişiyi alacak şekilde genişliyordu ki orada eskisi gibi önemli biri olmaktan çıkıyordum. Seni hikâyeni anlatırken bırakıp bir içki almak için veya konuşacak başka birilerini bulmak için sıvışıyordum.

Arada bir senden tarafa baktığımda herkesi etrafına topladığını görüyordum. Eninde sonunda, şeytan tüyü bütün enerjini çekip almış gibi bitkin bir halde, çoğunlukla da sarhoş kafayla gelip beni buluyordun. Benimle baş başıyken kendini şarj ediyor, yeniden dışarı çıkıp ortamlara karışacak enerjiyi biriktiriyordun. Bu anlarda, kendini benimle şarj ettiğin için, tekrar özel olduğumu hissediyordum.

Partilerin Adamı Gabe'in en somut örneği, Gideon'ın anne babasının Park Avenue'daki evlerinde onun için verdikleri doğum günü partisinde yaşandı. Evde girmememiz gereken, en azından elimizde içkilerle girmememiz gereken muntazam bir kütüphane vardı. Gideon, kokteyli fazla kaçırıp ayakta durmakta zorluk çektiğimiz için, Hemingway'in ilk baskısını veya imzalı Nabokov'u mahvetmemizden endişe ediyordu. İnsanların partide nasıl içtiklerini hatırlıyorum da, sanırım endişe etmekte haklıydı.

Ben Gideon'ın kız arkadaşıyla çene çalıyordum. Reklam işinde çalışıyordu. Bir zamanlar hedeflediğim yaşantıya dair bir şeyler duymak ilgimi çekmişti. Hikâyeleme tekniklerini kıyasladığımız sırada seni kontrol etmek için başımı çevirdim ama ortadan kaybolmuştun. Tuvalete veya içkini tazelemeye gittiğini düşündüm ama beş dakika, on dakika, yirmi dakika geçtiği halde dönmedin.

Sohbete kendimi veremeyecek kadar dikkatim dağılınca, "Çok özür dilerim," dedim kıza. "Ama sanırım erkek arkadaşımı kaybettim."

Kız güldü. "Onunlayken bunu sık sık yaşadığını tahmin etmek zor değil."

Ben gülmedim. "Neden böyle söyledin?" diye sordum. Pot kırdığını fark edince, özür dilercesine omuz silkti. "Ah, sadece çok çekici biri olduğunu söylemek istedim. Sanırım herkes onunla konuşmaktan hoşlanır."

"Eh, herkes adına konuşamasam da, bana çekici geliyor," dedim. Ama haklıydı; şeytan tüyün hakkında. Herkes seninle konuşmaktan hoşlanıyordu. Onları dinlediğini, önem verdiğini, kulak verdiğini hissettiriyordun. Belki de sırf bu yüzden, başkalarına kendi fotoğraflarını çekirtmezlerken sana hayır diyemiyorlardı. Onları görür-nür kılıyordun. Beni görür-nür kılıyordun!

Evin her yerine baktım ama seni bulamadım; ta ki yasak kütüphaneden gelen sesini duyana kadar. Başımı içeri uzatınca tanımadığım bir kadınla konuştuğunu gördüm. Kedimsi yüzünün etrafında aslan yelesi gibi kaba-rık kıvılcık saçları olan bir kadındı. Sırtını kitaplığa verip onun anlattıklarına kendini kaptırdığını görünce mideme kramplar girdi.

“İşte buradasın!” dedim.

Başını kaldırıp bana baktın. Yüzünde en ufak bir suç-luluk yoktu. Sadece gülümsedin; size katılmamı bekliyor-muşsun da buluşmaya geç kalmışım gibi.

“Ben?” dedin. “Asıl *sen* işte buradasın! Rachel garson-luk yaptığı restorandan bahsediyordu. Bizim için özel fi-yat alıp fix menüyü indirimli verebilirmiş.”

Beni gördüğüne senden daha az sevindiği belli olan Rachel’ı şöyle bir süzdüm. Senin çekimine kapılmıştı. “Ne kadar kibarsınız,” dedim.

Rachel gergin bir tavırla gülümsedi. “Seninle tanıştığı-ma memnun oldum, Gabe,” dedi sana. Sonra boş kadehini havaya kaldırdı. “Bara gidip içkimi tazeleyeceğim. Ama sende telefonum var... rezervasyon için.”

“Tekrar teşekkürler,” dedin ona. Gülümsemi-ni ben-den alıp ona çevirdin. Sonra Rachel odadan çıktı. Ne di-yeceğimi bilemiyordum. Seni biriyle restoran indirimleri hakkında konuşmaktan başka bir şey yaparken yakala-mamıştım. Ama neden onunla birlikte kütüphanedeydin? Neden gelip beni bulmamıştın?

Sesimi yükseltmeden, “Burada ne halt ediyorsun?” diye sordum.

Yüzünde bir sırıtmayla odayı baştanbaşa geçip kapıyı kapattın. “Dışarıda parti tüm hızıyla sürerken bunu yap-a-bileceğimiz bir mekân arıyordum,” diyerek bileklerinden

yakaladın, kollarımı başımın üzerine kaldırdın ve beni tutkuyula öptün. “Üstelik kapıyı da kilitlemeyeceğim.”

“Ama...” dedim ben.

Beni tekrar öptüğünde itirazlarım kesildi. Artık seni kütüphanede Rachel’la yakalamış olmak umurumda değildi. O anda umursadığım tek şey, taytımı belimden aşağıya çeken parmakların ve indirdiğin fermuarından gelen sestti.

Şimdi olsa bunu sineye çekmezdim. Beni bir öpücükle yatıştırmanı, endişelerimi bir orgazmla silip atmanı o zaman da sineye çekmemeliydim. Durumu açıklaman için ısrar etmeliydim. Başka biriyle flört ettiğin için, gelip beni bulmadığın için sana bağırıp çağırmalıyım. Ama uyuşturucu gibiydin. Seninle kafayı bulduğumda başka hiçbir şeyin önemi kalmıyordu.

Eteğimi yukarı kaldırırken, “Şşşt,” dedin. Ses çıkardığının farkında bile değildim.

Boşalırken bağdırmamak için dudaklarımı öyle bir ısırđım ki peşinden seni öperken ikimizin dudaklarına da kanım bulaştı.

Seni çok seviyordum ve senin de beni sevdiğinden şüphem yoktu ama Stephanie’yi unutamamıştım. Sanırım içten içe bunun tekrar olmasından, onun için, Rachel için, ya da metroda, Starbucks’ta, markette rastlayacağın milyonlarca diğer kadından biri için beni bırakıp gitmenden endişe ediyordum. İlişkimizin tahterevallisi her zaman dengede değildi. Çoğunlukla eşit seviyede, dengede duruyorduk ama bir kez yere değdiğimi hissedip yukarı çıkmaya çalışırsam, senin tahterevalliden atlayıp başkasına gitmenden ve dengeye gelme şansımı tamamen kaybetmekten korkuyordum. Ama o kütüphanede bir şeyler söylemiş olsaydım bile bir şeylerin değışeceğini sanmıyorum.

Çünkü beni endişelendirirken şey öteki kadımlar değildi.

Sine de bu şüpheler kendini çok sık belli etmiyordu. Birbiriyle uyuşan görüşlerimiz, yönlerimiz o kadar fazlaydı ki. İkimiz de birbirimizin tutkularını, günün birinde ulaşmayı hayal ettiğimiz kariyerleri önemsiyorduk. O zamanlar üstünde çalıştığım *Bir Galaksi Gerekir* adlı televizyon programının her bölümünü seyrediyor, farklı uzaylıların çocukların sosyal durumlarını nasıl modellediği hakkındaki görüşlerini söylüyordun. Kendini o kadar kaptırmış görünüyordun ki yeni bölümler yapıma girmeden önce bile fikrini sormaya başlamıştım.

O zamanlar işimde güçlü bir konumda değildim. Henüz. Ama senaryolarla resimli taslakları gözden geçirmeli ve patronuma geri dönüş yapmalıydım. Bu sorumluluğu belki de gerektiğinden fazla ciddiye alıyordum. Senaryoları eve getirdiğimde üzerinde konuşmadan önce rolleri paylaşıp sesli olarak okuyorduk. Sen hep Galacto olmak istiyordun: Kurbağayı andıran yeşil adam. Benim favorim ise Electra'ydı: Parıltılı antenleri olan koyu mor

yaratık. *Bir Galaksi Gerekir* senaryosu okumak, bir şekilde, hayallerini benimle paylaşmana yardımcı oluyormuş gibiydi. Programın amacı çocukların duygularını ifade etmelerine yardım etmektir ama görünüşe göre yetişkinler üzerinde de işe yarıyordu. Ardından sohbet ettiğimiz o bölüm bugün gibi aklımda. Kasım'ın ilk günleriydi ve yeni sezonun üçüncü bölümünün üzerinden geçiyorduk.

*Galacto ön bahçede başını ellerinin arasına almış otur-
maktadır. Electra girer.*

Electra: *Neyin var, Galacto? Üzgün görünüyorsun.*

Galacto: *Babam yıldıztopu takımına girmemi istiyor ama ben yıldıztopundan nefret ediyorum!*

Electra: *Peki o bunu biliyor mu?*

Galacto: *Ona söylemeye korkuyorum. Yıldıztopunu onun kadar sevmezsem artık babam olmak istemez diye korkuyorum.*

Electra: *Benim babam yıldıztopunu sever ama ben sevmem. Bu yüzden birlikte başka şeyler yaparız. Belki de ikinizin de yapmaktan hoşlandığı şeylerin bir listesini yapmalısın.*

Galacto: *Sence işe yarar mı? Bu durumda, bir daha yıldıztopu oynamak zorunda kalmam, değil mi?*

Electra: *Bence denemeye değer.*

Galacto: *Bence de!*

Okumayı bitirince, “Electra yıldıztopunu sevse ama babası sevmese daha iyi olmaz mı?” diye sordum. “Yani, cinsiyet klişelerini biraz tersine çevirsek? Bunu teklif etsem iyi olur.”

Gözlerime normalden daha uzun bakarak, “Bence mü-

kemmel bir fikir,” dedin. O anda sadece fikrimden değil, benliğimin bütün yönlerinden hoşlandığını hissettim.

Senaryonun üzerine bazı notlar alıp sahneyi tekrar içimden okudum. “Peki sence Electra babasıyla birlikte yapmaktan hoşlandığı şeylerden birkaçını söylemeli mi? Bu diyalogu güçlendirir mi?”

Bu kez sorularıma cevap vermeyince dönüp sana baktım. Dikkatini yangın merdiveninde kur yapan bir güvercine vermiştin. “Ona dönüşmekten korkuyorum,” dedin.

Senaryoyu elimden bıraktım. “Kime dönüşmekten?” Saçma sapan bir şekilde, güvercini kastettiğini düşündüm.

Çenendeki sakalları sıvazladın. “Babama. Sahip olduğum hayallere asla ulaşamamaktan korkuyorum. Bunun beni öfkeli, yaralı ve paramparça yapmasından. Etrafımdaki insanlara zarar vermekten.”

“Ne tür hayallerin var ki?” diye sordum. “Yeni hayaller mi?”

“Steve McCurry’nin kim olduğunu biliyor musun?”

Başımı iki yana salladım. Benim dizüstü bilgisayarımı yerden aldın ve internette bir arama yaptıktan sonra ekranı bana çevirdin. *National Geographic* dergisinin kapağında bir kız resmi vardı. İnsanı olduğu yere mıhlayan yemyeşil gözleri olan, başı örtülü bir kız. Yüz ifadesi kederli, kasvetliydi.

“Bu,” dedin, “onun fotoğraflarından sadece biri. Bugünkü fotoğrafçılık dersinde onun çalışmalarına bakıyorduk ve birden içimde hissettim. Kalbimde, ruhumda ya da en derinden nerede hissediyorsan işte orada. Ben de bunu yapmak istiyorum. Ben de bunu *yapmalıyım*.”

Gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir ateş vardı.

“Eğer fark yaratmak istiyorsam, gerçek anlamda, senin bu programda yapmaya çalıştığın gibi bir fark yarat-

mak istiyorsam, New York'u terk etmek zorunda kalacağımı fark ettim. Fotoğraf makinemle birlikte başka bir yerde daha iyi işler çıkartabiliriz.”

“Terk etmek?” diye tekrarladım. Söylediğin onca şey arasında bu kelime beynime takıldı ve *Acil Servis* tabelası gibi zihnimde ışıldadı. “Ne demek istiyorsun? Biz ne olacağız?”

Yüzünün rengi birden değişince beklediğin cevabı veremediğimi anladım. Ama sahiden, ne bekliyordun ki?

“Ben... o sırada bizi düşünmüyordum... Bu benim hayalim, Lucy,” dedin, yalvarırcasına. “Hayalimi belirledim. Benim adıma mutlu olamaz mısın?”

“Benim dâhil olmadığım bir hayal için nasıl mutlu olabilirim?” diye sordum.

“Senin dâhil olmaman söz konusu *değil*,” dedin.

Birkaç ay önce, parkta, annenle baban hakkında anlattıklarını hatırladım. O tabelayı söndürmeyi, *terk etmek* kelimesinin benim dünyama neler yaptığını görmezden gelmeyi, az önce cevaplamaktan kaçtığın soruları görmezden gelmeyi denedim. “Hayalini belirledin,” diye tekrarladım. “Ve bu hayal geçici bir heves değil.”

Kırpiklerinde gözyaşlarının biriktiğini görebiliyordum. “Dünyanın farklı yerlerindeki farklı insanların aynı düşlere sahip olduğunu, birbirimizden farkımız olmadığını buradaki herkese göstermek istiyorum. Eğer bunu yapabilirsem... bir bağlantı yaratabilirim...” Doğru kelimeleri bulamayınca başını iki yana salladın. “Ama daha çok fotoğraf çekmeliyim, daha fazla ders almalıyım. En iyisi olmadan gitmemeliyim.”

Yani daha zaman vardı. Zamanımız vardı. Belki de seninle annen gibi olurduk; gidince beni uzaktan sevmeye devam edebilir, görevin bitince bana dönebilirdin. O kadar da kötü görünmüyordu. İşe yarayabilirdi.

Elini iki elimin arasına aldım. “En iyisi olursun,” dedim. “Eğer istediğin buysa, olursun.”

Bir süre sonra, kanepede birbirimize sarılarak, birbirimizin nefeslerini içimize çekerek, kendi düşüncelerimizde kaybolduk.

“Sana bir şey söyleyebilir miyim?” diye sordum.

Başınla onayladığını hissettim.

“Ben de günün birinde annem gibi olmaktan korkuyorum.”

Yüzünü bana döndün. “Ama anneni seviyorsun.”

Haklıydın. Seviyordum. Hâlâ seviyorum. “Babamla hukuk fakültesinde tanıştıklarını biliyor muydun? Daha önce bundan bahsettim mi?”

Başını iki yana salladın. “Annen avukat mı?”

Başımı çenenin altına gömerek, “Öyleymiş,” dedim. “Jason ve ben doğmadan önce Manhattan Savcılığı’nda çalışıyormuş. Jay’e hamile kalınca bırakmış. Ömrünün geri kalanında diğer insanlarla olan yakınlıklarıyla tarif edilen biri olarak yaşamak zorunda. Don’un karısı, Jason ile Lucy’nin annesi olarak. Bu birçok kadının başına geliyor. Benim de başıma gelmesini istemiyorum.”

Gözlerimin içine baktın. “Bu senin başına gelmek zorunda değil, Lucy. Sen hırslısın, ne istediğini biliyorsun, herkesten daha fazla çalışıyorsun.” Ardından beni öptün.

Ben de seni öptüm ama içte içe annemin de bu meziyetlere sahip olduğunu ve bunun hiçbir şeyi değiştirmediğini düşündüm. Kendini bırakmıştı. Bunu isteyerek yapıp yapmadığını merak ettim.

Bazen verdiğimiz bir karar o anda doğruymuş gibi gelir. Ama sonra, geriye bakınca, hata yaptığımızı anlarız. Bazı kararlar ise bugünden baktığımız zaman bile doğru görünür. Herkes yapmam gerektiğini söylediği halde, sonrasında olanları bildiğim halde, o karlı ocak gününde senin evine taşındığım için hâlâ pişman değilim.

“Seni terk edeceğini söyledi,” dedi Kate. Kahvaltı köşemizdeki tekli koltuklarda oturuyorduk. Önümüzdeki masada kahve fincanları duruyordu.

“Ama belli bir gün yok,” diye itiraz ettim. “Henüz bir işi yok. Bulması da uzun zaman alabilir. Üstelik, bir iş olsa bile, ne kadar süreceğini kim bilebilir? Kısa süreliğine gidip tekrar geri gelebilir.”

Kate, şu anda hukuk firmasındaki meslektaşları üzerinde kullandığını tahmin ettiğim bir bakış fırlattı. Dile getirmese de şöyle diyen bir bakış: *Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Buna kim inanır sanıyorsun?*

“Önümüzdeki ay bir iş bulsa bile,” dedim ona, “bir yıl

gelmemek üzere gitse bile, gitmeden önce onunla mümkün olduğunca fazla zaman geçirmek istiyorum. Yani, yarın dünyanın sonu gelebilir. Ya da perşembeyi göremeden bir kamyonun altında can verebilirim. Anı yaşamak istiyorum.”

“Lu,” dedi Kate. Parmaklarını Tom’un hediye ettiği gümüş boncuklu kolyede gezdirdi. Bu kolyeyi her gün takmaya başlamıştı. “Anı yaşamakla ilgili en büyük sorun, tanım gereği, gelecekle ilgili planlarının olmamasıdır. Ve yarın dünyanın sonunun gelme olasılığı ya da bir kamyonun altında kalma olasılığın çok zayıfken, Gabe’in bu süreçte okyanus ötesi foto muhabiri olarak bir iş bulup kalbini kırma olasılığı inanılmaz derecede güçlü. Riskini yönetmene yardım etmeye çalışıyorum. Burada kalırsan daha az risk almış olursun.”

Yaptığım seçimi herkese karşı savunmaktan usanmıştım. Bir gece önce annemle de benzer bir konuşma yapmıştım. Ve ondan birkaç gün önce kardeşim Jason’la. Alexis beni destekliyordu ama tüm arkadaşlarım arasında kararlarından en çok şüphe edilecek kişinin o olduğunu biliyordum. Kişisel mottosu “neden olmasın be” sayesinde birlikte olduğu erkeklerin sayısını takip edemez olmuştum.

“Olay şu ki, Kate,” dedim, “Gabe’le birlikte yaşasam da yaşamam da kendimi tümüyle işime vermiş durumdayım. Bari o buradayken biraz keyfini çıkarayım diyorum.”

Kate bir süre sessiz kaldıktan sonra uzanıp beni kucakladı. “Ah, Lu,” dedi. “Ne olursa olsun seni seviyorum ama... kalbini balonlu naylonlara sarıp koruyabilecek misin bakalım. Bu konuda içimde kötü bir his var.”

Kate, elbette, haklıydı. Ama o aşamada gidişatı de-

ğıştirecek bir şeyler yapacak durumda değildim. Senin gidişatını, benim gidişatımı, bizim gidişatımızı. Kararımın arkasında durdum. Şimdi bile arkasında duruyorum. Hayatımın hiçbir döneminde, aynı evde kaldığımız o beş ayda olduğu kadar yaşadığımı hissetmedim. Hayatımda yeni bir çığır açtın, Gabe. O seçimi yaptığım için çok mutluyum. Özgür irademle ve kaderimize rağmen.

Aynı evde yaşamaya başladıktan kısa süre sonra yazıldığın yeni fotoğrafçılık kursunda, farklı duyguları ve kavramları fotoğraflama ödevleri almaya başladın. İlk hafta verilen “güzelliği yakalamak” ödevini hiçbir sıkıntı yaşamadan yüksek puanla geçtin. Peşinden “kederi yakalamak” geldi. Sırada mutluluk, çürüme ve yeniden doğuş vardı. Sırasını unuttum ama atkınla bereni kuşanıp fotoğraf makinenle Manhattan’ı arşınlamayı bugün gibi hatırlıyorum. Bazen paltomun yakasını çeneme kadar kaldırıp en sıcak tutan kulaklıklarımı takarak peşine takılıyordum. Ödevler için verdiğin fotoğrafların çoğunda ben vardım; tıpkı beyaz yastık kılıfının üzerine düşen koyu saçlarımla uyurken çektiğin fotoğraf gibi. Sanırım huzur ödevi içindi. O resim hâlâ bende; çerçevelenmiş ve ambalaj kâğıdına sarılmış halde yatağımın altındaki bir kutuda duruyor. Darren’ın evine yerleştiğimde onu atmaya kıyamadım. Onunla evlendikten sonra bile yapamadım. Belki de şimdi ambalajından çıkarıp ofisime asmalıyım. Hoşuna gider miydi?

O günkü ödevin acıyı yakalamaktı.

Cumartesi sabahı fotoğraf makinenin şarjının doluluğunu kontrol ederken, “Nereye gitmemiz gerektiğini biliyorum,” dedin. “Sıfır Noktası.”

Tabağımdaki son waffle parçasını ağzıma atarken başımı iki yana salladım. Annen sana bir waffle makinesi göndermişti, hatırlıyor musun? Seri sonu tezgâhında görünce büyük bir hevesle senin için satın almıştı ve ikimiz bu makineyi olabildiğince fazla kullanma konusunda anlaşmıştık. Hâlâ saklıyor musun? Sen de benim gibi, birlikte yaşadığımız hayattan kalan, sana beni hatırlatan bazı hatıralar tutuyor musun? Yoksa seyahat ettikçe anılarını kibrit kutularıyla ve kahve fincanlarıyla başından savarak birlikteliğimizi unutmayı mı tercih ettin? Ben hâlâ o waffle makinesini düşünüyorum. Güzel bir waffle makinesiydi.

“Sen git,” dedim. “Ben gelmiyorum.”

“Acı için,” dedin. “Ders için.”

Tabağımda kalan şurubu çatalımla sıyrırken tekrar başımı salladım. “Senin dersin, benim değil.”

“Anlamıyorum,” dedin sen. “Neden gitmek istemiyorsun?”

Ürperdim. “Sadece... orayı görmek istemiyorum.”

“Ama görmelisin! Hatırlamak zorundayız; tüm o insanlar, ölenler ve geride kalanlar, bunların neden yaşadığı. Hepsini hatırlamalıyız. Unutamayız.”

“Hatırlamak için geride kalanları görmeme gerek yok,” dedim. “O gün benim bir parçam. Her zaman da öyle kalacak.”

“O halde gidip saygılarını sun,” dedi. “Bir mezarı ziyaret edermiş gibi.”

Çatalımı masaya bıraktım. “Bir şeye ya da birine saygı göstermenin tek yolu olayın yaşandığı yeri ziyaret etmek

mi sence? Gömüldükleri yeri? Bunu kastediyor olamazsın.”

Keyfin kaçmıştı ama belli etmemeye çalışıyordun. “Hayır,” dedin. “Bunu kastetmiyorum. Ama... sadece daha fazlası için gayret etmediğimizi düşünüyorum. Hatırlamak için. Anlamak için.”

Dudağımı ısırdım. “Biz mi?”

“Herkes,” diye cevapladın. Ellerini yumruk yaparak başparmaklarını diğer parmaklarının üzerine sıkı sıkı bastırdın. “Amerika Irak’la savaşırken insanlar nasıl her şey normalmiş gibi etrafta gezinebiliyor? Endonezya’daki otellerin tepesine bombalar düşerken? New York’ta olup bitenlere tanık olmuşken? Nasıl oluyor da hiçbiri benim gibi hissetmiyor? Neden daha fazlasını yapmak için gayret göstermiyorlar?” Son cümlede sesin çatallandı. Duygularını kontrol etmek için kendini paraladığını görebiliyordum.

Aslında haklıydın. İnsanların çoğu senin gibi hissetmiyordu. Ben hissetmiyordum. En azından sürekli değil; her dakika değil. Bu benim zihnimi senin kadar işgal etmiyor, yüreğimi senin kadar dağlamıyordu.

“Belki de acı içinde olduklarını bilmek için kendilerini acıyı hissetmeye zorlamaları gerekmiyordur. Bunu senin gibi yapmamaları, hiçbir şey yapmadıkları anlamına gelmez. Ve benim Sıfır Noktası’na gitmek istemeyişim de umursamadığım anlamına gelmez.”

Cevabını beklemeden kalktım ve akçaagaç şurubuyla yapış yapış olmuş boş tabakları alarak mutfığa yürüdüm. Tabaklar senin, çatallar benimdi. Mutfaktaki her şey ikimizin karışımıydı.

Çeşmeyi açıp bulaşıkları yıkamaya başladığımda yanaklarımdan süzülen gözyaşlarına engel olamadım. Çok geçmeden beni terk edeceğini biliyordum; bunu kalbimin

derinliklerinde hissediyordum. Bu hayalin, *günün birinde* hayali değil, *hemen şimdi* hayaliydi. New York'ta asla mutlu olamayacaktın. Sadece benimle asla mutlu olamayacaktın. Huzura kavuşmak için dünyadan duyduğun hayal kırıklığıyla yüzleşmeye, en ince detayına kadar üstüne gitmeye ihtiyacın vardı. O zaman bile bunu anlamıştım. Tek umudum, bir gün geri dönmendi.

Adımların o kadar sessizdi ki fotoğraf makinenin klik sesini duyana kadar yanıma sokulduğunu fark edemedim. Başımı kaldırıp bakınca, yaşlı gözlerimle, elini çabuk tutan ilk damlalar yanaklarımdan süzülürken, fotoğrafımı çektin. Gözlerimi koluma silerek, "Gabe!" diye bağırdım. O haldeyken fotoğrafımı çektiğine inanamadım. Tartışmamızı sanata dönüştürdüğüne.

"Biliyorum," dedin, fotoğraf makineni tezgâha bırakarak. Başımın üstünü öptün. Sonra kirpiklerimi, sonra burnumu ve en sonunda dudaklarımı. "Özür dilerim. Umursadığımı biliyorum. Seni seviyorum, Lucy."

Tabakları bıraktım ve köpüklü ellerimle tişörtünün üzerinden sana sarıldım. "Ben de seni, Gabe," dedim. "Ben de seni seviyorum."

O gün Sıfır Noktası'na bensiz gittin ve düzinelerce fotoğraf çektin. Senin için ne anlam ifade ettiğini bildiğimden, 11 Eylül'de şehrin üstünü kaplayan o kekremsi yanık kokusunu burnumda hissettiğim halde, bu fotoğraflara bakmaya ve en iyi kareyi seçmene yardım etmeye razı oldum. Ama sonuçta hiçbirini seçmedin. Acı için teslim ettiğin fotoğraf, gözlerimde yaşlarla bulaşık yıkarken çektiğin pozumdu. O fotoğrafı hiç sevedim.

Ben senin bu halini çeksem hoşuna gider miydi?

Annenle aranızda geçen kaleydoskop hikâyesini dinledikten sonra, büyük jestler, düşünceli, yürekten gelen hediyeler konusundaki tutku-
nu anlamıştım. Ben de buna ayak uydurdum. O yıl, şubat sonunda, doğum gününü kutlamak için bir helikopter yolculuğu yaptık ve Parm'ın yanındaki bir restoranda yirmişer yemekli menü ısmarladık. Mekânın ismi aklıma gelmiyor ama senin daha önce gittiğin bir yerdi. Ben on birinci yemekten sonra tıkanınca sen benim tabaklarıma da el attın ve yemek faslı bittiğinde sen yirmi iki tabağa ulaşmış, ben ise on sekizde kalmıştım, ki hâlâ benim için çok fazla. Kendimi bir timsah yutup bütün hafta sonu boyunca sindiren bir piton gibi hissediyordum ama senin keyfine diyecek yoktu. Doğum gününün hakkıyla kutlandığını söyledin. Özellikle de eve dönerken takside sana oral seks yapmamdan sonra.

Ve aynı yıl benim doğum günümde önce iş yerime çiçek gönderdin: Bir demet hayalci zambak. Sakinlik fotoğrafına sararak çiçeklere ilıştirdiğin notu hâlâ saklıyorum:

tutku-

Hayallerle dolu sevgilim için hayalci zambaklar. Doğum günün kutlu olsun. Yıl dönümümüz kutlu olsun. Geceyi bekleyemedim. Seni seviyorum. Gabe.

Eve geldiğimde yatağın üzerinde kocaman bir paket duruyordu.

“Açsana,” dedin, yüzünde kocaman bir sırıtışla.

İçinde, o zamanlar favori mağazam olan ama sadece yüzde yetmiş indirimde girdiğinde bir şeyler alabildiğim BCBG’den alınmış ikili bir takım vardı. Önden ve arkadan derin V dekolteli, turkuaz ipek bir gömlek. Ve dar kesimli siyah bir mini etek.

“Üzerinde muhteşem duracağını düşündüm,” dedin. “Kamberi düğünde görmek için birebir ve düşündüm de... Faces & Names’e gidebiliriz. Mekândaki en seksi kız sen olursun.”

Kollarımı boynuna dolayıp teşekkür niyetine sarıldım. Çok düşünceli bir hediye idi ve üzerime dikilmiş gibiydi. En güzel gece kıyafetini bulmak için *Time Out New York*’un altını üstüne getirmeni, kendini uygunsuz hissederek BCBG’de dolaşmanı, üzerimde nasıl duracağını düşünerek ipekle satene dokunuşunu gözlerimin önüne getirdim. Göz kamaştırmamı sağlayacak rengi seçmeni.

“Çok şanslıyım,” dedim. “Seninle birlikte olduğum için gerçekten dünyadaki en şanslı kadınıym.”

“Bence sözünü geri almalısın,” diye karşılık verdin. “Asıl şanslı olan benim. Şu anda, burada, seninle birlikte olmanın ne kadar inanılmaz olduğunu anlatabilmek için keşke daha fazlasını yapabilseydim.”

“Madem öyle,” dedim, kemerinden tutup seni kendime çekerek. “Benim için daha fazla ne yapabilirsin sana göstereyim.”

O gece yatağa gitmeye bile üşendik. Bunun en büyük

kanıtı, halıya sürtünen tenlerimizdeki yanık izleriydi.

Elbiselerimiz sağa sola atılmışken yerde yan yana uzandık. “Birine âşık olmanın böyle hissettireceğini hayal etmiş miydin?” diye sordun.

Sana iyice sokuldum. Kolunu kasıp omzumu sıktın. “Hayır. En ateşli hayallerimde bile,” diye cevapladım.

“Benim yıldızım gibisin, Lucy, güneşim gibi. Senin ışı-ğın, çekim gücün... Benim için ne anlama geldiğini nasıl anlatsam, bilemiyorum.”

Parmaklarımı usulca uyluklarında gezdirerek, “Ben bizim için ikiz yıldızlar derdim,” dedim. Ellerimi senden alamıyordum. Kendimi kontrol edemiyordum. “Birbirimizin etrafında dönüyoruz.”

“Tanrım, Lucy,” dedin. “Aklın da vücudun kadar güzel.” Dirseğinin üzerinde doğrulup yüzüme baktın. “Karmaya inanır mısınız?” diye sordun.

“Hindu karması gibi mi? Yoksa, birinin taksisini çalarsam aynı şey benim de başıma gelir gibi mi?”

Gülümsedin. “Bu şehirde kesinlikle taksi karması var ama benim bahsettiğim tam olarak bu değil. Hindu karması da değil. Sanırım aslında karma bile sayılmaz. Daha çok... mesela, sence birbirimizi bu kadar çok ve bu kadar derinden sevmemizin, babamın götün teki olmasıyla bir ilgisi var mı? O şeyleri yaşamamın ödülü bu mu? Buna sahip olmak?” Çıplak vücutlarımızı işaret ettin. “Ya da şimdi buna sahip olmam, daha sonra bunun bedelini ödeyeceğim anlamına mı geliyor? Bu dünyada hepimizin sonsuz miktarda iyilik bulma şansı var mı?”

Doğrulup otururken başımı iki yana salladım. “Bence dünyada işler bu şekilde yürümüyor,” dedim. “Bence hayat sadece hayat. Bazı olaylarla karşılaşp bazı seçimler yapıyoruz ve sonrasında yaşanan her şey bu seçimlerin

sonucu. Bırak kendini akıntıya, hâlâ senden yanayken. Eski bir mesele. Kramer'in dersinden."

Sen bir şey demedin.

Sessizliği dağıtmak için "Ama ne düşünmek istiyorum, biliyor musun?" diye devam ettim. "Bunu karma olduğunu düşünmek istiyorum. Hindu karması. Geçmiş hayatlarımdan birinde müthiş bir iyilik yaptığım için bu hayatımda ödül olarak senin verildiğini düşünmek istiyorum. Senin gibi iyiliğin bir sonu olduğunu kabul etmektense, bu tür bir karmayı tercih ederim."

Yeniden gülümsedin ama bu kez hüzünlü bir gülümseme idi. Bana inanmadığını görebiliyordum. "Bu fikri ben de sevdim," dedin. "Sadece... tümüyle, her yönüyle mükemmel bir hayata sahip olmanın mümkün olmamasından endişe ediyorum."

Söylediğin şeyi aklımda evirip çevirdim. "Bence imkânsız değil," dedim. "Belki her şeye aynı anda sahip olamayabiliriz ama bence insanlar son nefeslerini vermeden önce hayattan istediği her şeyi alabilirler." Ve buna inanıyorum, Gabe. Buna hâlâ inanıyorum.

"Umarım haklısındır," dedin.

Bu konuyu bir daha hiç açmadık ama senin *hiç kimse her şeye sahip olamaz* diye düşünmeye devam ettiğini hissedebiliyordum. Keşke bu konudaki bakış açını değiştirmenin bir yolunu bulabilseydim çünkü söylemeye çalıştığın, inandığın bu şey, bir şeyi ötekine feda etmek anlamına geliyordu. Bu aşkı o aşka. Bu mutluluğu o mutluluğa. Bu teori senin kararlarına yön verdi, bilerek ya da bilmeyerek. Gittiğin yolu sana gösteren şeyin, bizi buralara sürükleyen şeyin bir parçasıydı.

Böyle olmamasını gerçekten çok isterdim. Seni çok seven bir babaya ve sevgiliye sahip olabilmeni. Seni tatmin

eden bir kariyere ve özel hayata sahip olabilmeni. Ama o zaman da, bunlara sahip olsaydın belki de sağlığını kaybedeceğini söylerdin. Ya da paranı. Ya da Tanrı bilir ne-yini.

Fikrini hiç değiştirdiğin oldu mu, Gabe?

Keşke bana cevap verebilsen.

Doğum günümün üzerinden çok geçmeden Pete'in kursuna yazıldın. New York'u terk ettikten sonra onunla iletişim kurmaya devam edip etmediğini hep merak ettim. Senin için çok önemli biri olduğunu biliyorum. Bu gayet açık. Kariyerine hızlı bir başlangıç yapmanı ona borçlusun. Babandan beklediğin destek ve yönlendirmeyi onda bulup bulmadığını da hep merak ettim. Onun dersini alırken, onun yardımıyla fotoğraflarını *Village Voice*'a satarken, seni hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Kısa bir süreliğine de olsa acaba ben yanıldım mı, sen yanıldın mı, New York'ta kalarak da mutlu *olabilir miydin* diye düşünmedim değil.

Yemek sorumluluğunu da üzerine almıştın, çünkü Phil çıkana kadar ofiste kalmam gerekiyordu ve o sıralarda *Bir Galaksi Gerekir*'in yeni sezonuna layık fikirler bulabilmek için geç vakitlere kadar çalışıyordu. Eve her zamankinden de geç –dokuza doğru– geldiğim ve senin ev yapımı fesleğen soslu makarna yaptığın geceyi hatırlıyor musun? Açık bir şişe şarap vardı; kendine çoktan bir ka-

deh almıştın. Ben içeri girdiğimde masayı hazırlıyordun. Dizüstü bilgisayarına bağlı hoparlörlerde Ella Fitzgerald çalıyordu.

“Hey, selam,” dedin. Öpücüğünde malbec tadı vardı.

Kot ceketimi çıkarırken, “Bugün keyfin yerinde,” dedim.

“Bil bakalım *New York Times*’da kimin fotoğrafı basılacak?” diye sordun.

Nefesim kesildi. “Senin?”

“Benim!” dedin, kabarak. “Pete beni oradaki doğru kişilerle tanıştırdı. Bizim mahallede, caddenin ortasındaki su borusu patladığında çektiğim fotoğrafı basacaklar. Çöken şehir altyapısıyla ilgili bir baş makalede.”

Elimdeki poşetleri yere bırakıp sana sarıldım. “Tebrikler, benim yetenekli, muhteşem sevgilim.”

Beni havaya kaldırıp kanepeye bırakırken, bir ihtimal, sadece bir ihtimal, uzun soluklu bir iş olabilir diye düşündüm. Belki de gitmezdin artık.

Yarı giyinik halde yediğimiz akşam yemeğinden sonra ben de kendi haberimi verdim. Phil gelecek sezonun bölümleri için benden fikir üretmemi istemişti.

“İşte bu,” dedim sana. “Ülkemizdeki çocukların ne seyredeceğini, ne öğreneceğini, ne anlayacağını belirleyebilmek için sonunda elime bir fırsat geçti.”

O gece ben yatakta beyin fırtınası yaparak yeni fikirler üretirken, sen de inanılmaz derecede destek veren ses yansıtıcı olarak bana eşlik ettin. Ama yaptığım listeden hoşnut değildim. Gözüme senin fotoğraf makinen takıldı.

“Hey,” dedim sana. “Acaba oradan bir fikir çıkar mı? Hafıza kartında neler var?”

Fotoğraf makineni yatağa getirdin ve çektiğin fotoğraflara tek tek bakmaya başladık. Bir apartmanın giriş

katında, pencerenin parmaklıklarını tutan küçük kızı görürnce seni durdurdum.

“Sence bu kızın hikâyesi ne?” diye sordum.

“Yalnızlık mı?” dedin. “İşe gidip onu evde yalnız bırakan anne baba? Diğer seçeneğin hasretini çeken bir hayalci?”

“Hayaller! Hayaller üzerine bir bölüm yapmalıyız.”

İkinci sezonun bir bölümünde bunu işledik.

Ve ikinci çeyreğin başında terfi aldım. Ama bu iki şey olduğunda sen çoktan gitmiştin.

otoğrafın *Times*'da yayımlandıktan kısa bir süre sonra *Bir Galaksi Gerekir* Gündüz Kuşağı Emmy ödülüne aday gösterildi. Kaval-yemle birlikte törene davet edildim.

Kendime gece kıyafeti almak için seni de Bloomingdale's mağazasına sürükledim. Gerçi sürüklemek doğru bir ifade sayılmaz, çünkü senin de hoşuna gitmişti. Hatırlıyor musun? Sen soyunma kabinlerinin önündeki kanepeye özel bir defilenin tek kişilik seyircisi gibi otururken, ben sağ bacak boyunca önden yırtmaçlı straplez tül elbiseyle boy gösterdim.

"Seksi," diye yorumladın. "Çok ateşli."

"Çok tercih ettiğim bir şey değil. En azından iş için."

Ardından pembe balo elbisesiyle çıktım kabinden.

"Şirin," dedin sen. "Sindirella gibi."

Bunu da istediğim söylenemezdi.

Sonra tepeden tırnağa lacivert bir elbise giydim.

"Haşın," dedin. "Güzel ve çarpıcı."

Mağazadaki diğer kadınların çaktırmadan bizi izle-

diğini görebiliyordum. Yaşlı olanlar hoş görüyle gülümseyordu. Genç olanlardan bazıları kıskanmış gibiydi. Onların bakışlarını fark edince gülümsememin dozunu azaltmaya, *hayat bana güzel* diye bağırان iç sesimi yatıştırmaya çabaladım. O gün mutluluk bizim kaderimiz gibiydi. Senin ve benim; birlikte.

Birkaç elbise daha denedikten sonra büzgü ipli, sırt dekolteli, kırmızı bir elbisede karar kıldık. Üstü sıkıydı ama yürüdükçe salınan dökümlü etekleri vardı. Ne dediğini hatırlıyor musun? Ben hatırlıyorum. Alev alev yanan gözlerinle beni tepeden tırnağa süzerek, “Bu baş döndürücü. Sen baş döndürücüsün,” deyişin hâlâ gözlerimin önünde.

Kanepeden kalkıp elimi tuttun ve beni Bloomingdale’s’deki abiye reyonunun orta yerinde çevirdin. Ardından dizinin üstünde geriye yatırıp öptün. Beni yeniden ayaklarımın üzerine kaldırırken, “Budur,” diye fısıldadın. “Ve hemen satın alsan iyi olur. Buralarda sıvışabileceğimiz bir tuvalet var mı? Yoksa eve taksiyle mi dönelim?”

Güldüm ve sen fermuarımı açmama yardım ederken, “Taksi,” diye fısıldadım.

O gün apartmana vardığımızda beni elimdeki poşetlerle birlikte kucaklayıp iki katı koşarak çıktın. Ben boynuna sarılıp kahkahalar atarken, tek elinle anahtarını arayıp buldun.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum. “Delinin tekisin.”

“Bekleyecek sabrım kalmadı,” dedikten sonra kapıyı hışımlla açıp içeri daldın ve beni yatağa bıraktın. Poşetleri kanepeye fırlatıp geri gelirken tişörtünü başından çıkardın. “Seni o elbiselerin içinde görmek, o kabinde çıplak olduğunu bilmek... işkence gibiydi.”

Ben de tişörtümü çıkardım. Sutyenimin omuzlarını indirip omuzlarımdan yukarı sıyırdığımda, “Luce,” diye inledin. “Lucy.”

Yanıma uzanıp parmaklarını ve dudaklarını her yerimde gezdirdiğinde, sırtımı yaylandırıp inledim. Sonra içimdeydin ve kendimi, içime her girişinde olduğu gibi, tamamlanmış hissettim.

“Gabriel,” dedim nefeslerimin arasında. “Bana ölüm-süz olduğumu hissettiriyorsun.”

Eğildin ve dudaklarıma sıkıca bastırarak beni öptün. “Bana yenilmez olduğumu hissettiriyorsun,” diye fısıldadın.

Aşk insana bunu yapıyordu. Kendinizi ölümsüz ve yenilmez hissediyordunuz; tüm dünya ayaklarınızın altına serilmiş gibi; her şey elinizin altındaymış, her gün mucizelerle doluymuş gibi. Belki de yaptığınız şey aslında kendinizi açarak başkasını içeri almaktı ya da başka bir insana o kadar değer veriyordunuz ki kendi yüreğiniz genişliyordu. *Başka bir insanı bu kadar sevebileceğimi bilmezdim, ta ki...* diye başlayan cümlelerin farklı versiyonlarını öyle çok kişiden duydum ki. Ve bu *ta ki*’nin sonrası genellikle *yeğenim dünyaya gelene kadar* veya *bir çocuk doğurana kadar* ya da *bir bebeği evlatlık edinene kadar* gibi şeylerdi. Başka bir insanı bu kadar sevebileceğimi bilmezdim, Gabe, ta ki seninle tanışana kadar.

Bunu unutmam mümkün değil.

Sanırım o gün etrafıma ılık saçtım. Bana deli gibi âşık olan bir adama deli gibi âşıktım. Benim başarılarımı kutsayan bir ödöl töreni için elbise seçmemde yardım eden bir adama. Gitmek istediğın gerçeğini, bu neşe kisvesinin altında aslında mutlu olmadığını bildiğım gerçeğini unutmuştım. Çünkü o gün her şey gerçekten harika görünüyordu.

Sören sabahı saçıma dolgun dalgalar verdirdim. Göz kalemi, rimel ve hemen hemen elbisemle aynı tonda bir rujla makyaj yaptırdım. İpek abiyemi giydiğimde kendimi büyüleyici hissediyordum. Ve heyecanlı. Üniversiteden bu yana verdiğim tüm emeğe değmiş gibi.

Beni görünce, dudağında yarım bir gülümsemeyle, “Zeki ve güzel,” dedin.

“Sen de hiç fena değilsin,” diye karşılık verdim. Tek sıra düğmeli smokinin içine papyon yelek giymiştin ve buklelerini sadece çok önemli günlerde kullandığın bir tür jöleyle kontrol altına almıştın. Jöle yüzünden az önce berberden çıkmış gibi kokuyordun. Bazen birinin yanından geçerken aynı kokuyu alıyorum ve bu beni o güne geri götürüyor. Sana da böyle oluyor mu? Sen de bir koku alınca zamanda hızla geriye gidip beni düşünüyor musun?

O gün Rockefeller Plaza’ya giderken, hatta iş arkadaşlarımla buluşup yerlerimize oturduğumuzda, aklının başka yerde olduğunu görebiliyordum. Alkışlara herkesten

bir saniye sonra eşlik ediyordun. Alt dudağını dişlerinin arasında tutarak bana bakarken, yüzünde, bir şeyi kafanda evirip çevirerek derin derin düşündüğün zamanlardaki ifade vardı. O sırada aklından tam olarak ne geçiyordu?

Derken sıra bizim ödülümüze geldi ve kazandık! Güçlkle nefes alabiliyordum. Hava neşeyle doluydu. Annemle babamın izlediğini, babam ağlamıyormuş gibi yapsa da ikisinin de gözyaşlarına boğulduğunu gözlerimin önüne getirdim. Jason'ın bağırdığını, Kate'in sevinç çığlıkları kopardığını. Phil beni ve diğer takım üyelerini alarak sahneye çıktı ve o konuşurken tam yanında durdum. Gülümserken ağzım kulaklarımda olmalıydı, çünkü yanaklarımda gerildiğini hissedebiliyordum. Mutluluğumu paylaşmanı isteyerek seyircilerin arasında seni bulup baktım ama gözlerin dalgındı. Bakışlarıma karşılık bile vermedin. Bir an, sana neler olduğunu düşündüm ama sonra hepimiz sahneden indik. Yerime, yani senin yanına geri döndüğümde beni usulca öptün. "Seni seviyorum," diye fısıldadın.

Törenden sonra, zafer sarhoşluğundan gelen adrenalin seline kapılarak, hep birlikte partiye gittik. Dans ettik, içtik, kahkahalar attık. Sen iş arkadaşlarımdan karılarıyla ve erkek arkadaşlarıyla minik sohbetler yaptın. Ama tüm o zaman boyunca aklının başka yerde olduğunu görebiliyordum.

Lve döndüğümüzde ayakkabılarımı çıkarıp kanepeye yığıldım. Sen yanıma oturup ayağımı kucağına çektin ve topuklular içinde geçen sekiz saatin acısını masaj yaparak hafifletmeye çalıştın.

“Ah, Tanrım,” diye inledim. “Gabe, bu seksten bile iyi.”

Gülmeni bekliyordum ama gülmedin.

Parmaklarınla ayağımın altını yoğurmaya devam ederken, “Luce,” dedin. “Konuşmamız gerek.”

Doğrudum ve ayaklarımı ellerinden çekerek altıma aldım.

“Ne oldu?” diye sordum. “İyi misin? İyi miyiz? Bence her şey mükemmel ama bir şey varsa...”

“Lucy,” dedin, isminin uzun halı. “Dur.” Ardından derin bir nefes aldın. “Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum, bu yüzden doğrudan söyleyeceğim. Associated Press’ten bir iş teklifi aldım. Başlangıç olarak Irak’a gitmemi, oradaki askerlerle birlikte kalmamı istiyorlar. Bundan sonra maaşlı bir pozisyon ayarlama ihtimalleri var. Pete birkaç

telefon görüşmesi yaparak bir torpil ayarladı. Yurtdışına gitmek istediğimi biliyordu.”

Bir an nefes alamadım.

“Ne zaman?” diye sordum fısıltıyla. “Ne kadar?”

“Üç hafta içinde gitmemi istiyorlar. En azından iki aylık bir iş. Belki biraz daha uzayabilir.”

“Onlara ne zaman cevap vereceksin?” diye sordum. Aklımdan şunlar geçiyordu: İki ay idare *edebiliriz. Hatta daha fazla. Bir şekilde yürütebiliriz.*

“Cevap verdim bile,” dedin, parmaklarına bakarak. “Kabul ettim.”

“Ne yaptın?” diye sordum. Sanki birisi küvet tıkaçını çekmişti ve birlikteliğimiz hortum oluşturarak olanca hızıyla akıp gidiyordu. Aklıma Kate’in beni terk edip kalbimi kırma olasılığın hakkında söyledikleri geldi.

Sen hâlâ yüzüme bakmıyordun.

“Hazırlık aşaması biraz zaman alacak ama evrak işleri bugün halloldu,” dedin. “İşin olmasını beklemiyordum. Zayıf bir ihtimal gibi görünüyordu. Kesinleşmeden bir şey söylemek istemedim. Mecbur olmadıkça seni üzmem istemedim.”

Kalbimin her atışını, damarlarımdaki kanın her hareketini hissedebiliyordum. Ağzımı açtım ama –kendimi ne kadar zorlasam da– söyleyecek bir şey bulamadım.

“Birkaç ay önce, Associated Press’in Ebu Gureyb’le ilgili yayınladığı ilk makaleyi gördüğümde, gitmem gerektiğini anladım. Görüntüler bakış açılarını değiştirebilir. Fikirleri ve kararları değiştirebilir. Bunun ne kadar önemli olduğunu bile bile, öylece geriye yaslanıp başkalarının halletmesini bekleyemem. Sana gideceğimi söylemiştim, Luce. Eninde sonunda bunun olacağını biliyordun.”

Bunu biliyordum. Ama bunun geri dönüşü olmayacağını kastettiğini bilmiyordum. Tartışmaya açık olmadığını.

Birlikte bir yolunu bulmak için çaba sarf edemeyeceğimizi. Ama bunun da ötesinde, çok hazırlıksızdım. Özellikle de o gece. O gecenin kutlama gecesi, mutluluk gecesi, zafer gecesi olması gerekiyordu. Hayatımdaki en büyük başarıyı elde etmiştim. Yaptığım iş bir Emmy kazanmıştı. Bu yüzden gardımı indirmiştim. Tamamıyla mutlu olmak için kendimi koyvermiştim.

Pete'in ne yapmaya çalıştığını benden nasıl saklayabilmiştin? Yaptığın telefon görüşmelerini? Yaptığın planları? Böyle bir kararı tek başına nasıl verebilmiştin? Buna hâlâ çok kıızıyorum, Gabe; beni bu işin dışında tutmana. Biz ikiz yıldızlardık. Birbirimizin etrafında dönüyorduk. Bunu benden saklamaya karar verdiğin anda benim etrafımda dönmeyi bırakmış, başkasının, başka bir şeyin etrafında dönmeye başlamıştın. Sır tutmaya başladığın anda zaten hiçbir şansımız kalmamıştı.

Birdenbire gözlerimden yaşlar boşandı; öfke, üzüntü, şaşkınlık ve keder yaşları. "Gabe, Gabe," dedim tekrar tekrar. "Nasıl yapabildin?" diye sordum sonunda. "Nasıl benden saklayabildin? Nasıl bu gece söyleyebildin?"

Bana doğru uzandın ama sahip olduğumu bile bilmediğim bir güçle ellerini iterek karşı koydum.

"Bilmiş olsaydım bu kadar canımı yakmazdı," dedim. "Konuşmuş olsaydık. Anlamıyor musun? Biz bir takımdık. Sen beni dışarıda tuttun. Bensiz nasıl plan yapabildin? Böyle bir planı bensiz nasıl yapabildin?"

Sen de salya sümük ağlamaya başladın. "Üzgünüm," dedin. "Doğru olanı yapmaya çalışıyordum. Seni incitmek istemedim, üzgünüm."

"Ama incittin," diye lafı ağzına tıktım. "Hesap etmediğin kadar. İstemediğin kadar. Meğer senin gözünde zerre kadar değerim yokmuş."

“Bu doğru değil.” Burnunu temizleyip yeniden bana doğru hamle yaptın.

“Sakın,” dedim. “Sakın bana dokunayım deme.”

“Lütfen,” dedin sen. “Lucy, lütfen.” Artık benden de beter ağlıyordun. “Anlayışına ihtiyacım var. Keşke bunu istemeseydim. Keşke yapmam gereken şeyin bu olduğunu, kendimi bütün hissedeceğim tek yolun bu olduğunu düşünmeseydim. Seni asla incitmek istemedim. Seninle bir ilgisi yok.”

“Hayır,” dedim. “Benimle bir ilgisi yok. Ama sadece seninle ilgili de değil. Bu bizimle ilgili. Senin bizi yok etmenle ilgili.”

Sana tokat atmışım gibi baktın. Gerçi içimden geçmedi diyemem.

“Ben böyle yapmıyorum,” diye karşı çıktın. “Bunun bizimle bir ilgisi yok, Lucy. Gerçekten yok. Bu benimle ilgili. Kendim için bunu yapmalıyım. İçimde paramparça olan bir şeyler var ve bunu tamir etmemin tek yolu bu. Anlayacağını düşünmüştüm. Sen hep anlar...”

Ama bu kez anlamıyordum işte.

“Neden kalamıyorsun?” diye lafını kestim. “New York fotoğrafçılığının suyu mu çıktı? Burada da anlatılacak bir dolu hikâye var. *New York Times* senin fotoğrafını bastığında deli gibi sevinmiştin.”

Başını iki yana salladın. “Başka bir yerde daha fazlasını yapabilirim. Daha iyi iş çıkartabilirim. Daha fazla fark yaratabilirim. Keşke doğru olmasaydı ama öyle. Bunun benim için ne anlama geldiğini biliyorsun.”

“Biliyorum ama başka bir yolu olmalı.”

“Yok,” dedin sen.

“Peki, seyahatlere çıksan ama işin bitince geri dönsen?” Yalvarıyordum. Farkındaydım ama umurumda değildi.

“İşler böyle yürümüyor,” dedin. “Pete, bunu yapmak istiyorsam, kendimi tamamıyla işime vermem gerektiğini söyledi.”

“Demek Pete böyle söyledi.” Kan beynime sıçradı. “Yani bu konu hakkında sürekli Pete’le konuştun ama bana tek kelime etmedin.”

“Lucy...” diye başladın.

“Bak ne diyeceğim,” diye gürledim. “Canın cehenne-me!” Öfke tepeden tırnağa bütün bedenimi ele geçirmişti. Yatağımıza yürüdüm ve senin yastığınla birlikte battanilerden birini alıp kanepeye fırlattım. “Bu gece orada uyuyorsun.”

“Lucy, konuşmamız daha bitmedi.” Battaniye ellerinden sarkıyordu.

“Bitti,” dedikten sonra elbisemin fermuarını açıp ışığı kapattım. Elbette ikimiz de uyuyamadık. Az önceki konuşmamızı beynimde evirip çevirdim. O anda senden deli gibi nefret ettiğim halde stüdyo dairenin diğer ucuna yürüyüp kanepede yanına kıvrılmak, vücudunun sağlamlığına yaslanmak istiyordum. Sen hem tesellimdin hem de kederim.

Bir noktadan sonra kanepeden kalktın ve yatağın yanında dikildin.

“Aklıma bir fikir geldi,” dedin.

Cevap vermedim.

“Uyanık olduğumu biliyorum,” dedin. “Gözlerini görabiliyorum.”

Perdeleri çekmemiştik. Arkandan vuran şehir ışıkları vücudunun etrafında bir hale oluşturunuyordu. *Gökten düşmüş melek*, diye düşündüm.

“Neymiş?” diye sordum sonunda.

“Belki... belki sen benimle gelebilirsin.” Yarı karanlıkta çekinerek elini uzattın. “Belki bu şekilde yürütebiliriz.”

Parmaklarını parmaklarımla karşıladım. Bir an mantıklı geldi. Ama hemen ardından beynim kabul ettiğin işe odaklandı. Bağdat'a odaklandı. Vizelere. Evlere. İşlere. "İyi de... nasıl?" diye sordum.

Elimi tutmaya devam ederek yatağın kenarına ilişirken omuz silktin. "Bir yolunu bulabiliriz."

"Ama nerede yaşarım? Ne yaparım? *Benim* kariyerim ne olacak, Gabe?" Öfkenin tekrar damarlarıma hücum ettiğini hissettim. Senin için hayallerimden vazgeçmemi istiyordun ama benim için aynı şeyi yapmayı, hatta orta noktada buluşmayı bile aklına getirmiyordun. Bana planlarından hiç bahsetmemiştin.

Başını salladın. "Bilmiyorum," dedin. "Ama bunu yapan insanlar olduğundan eminim. Belki başka bir kariyer edinebilirsin. Makale yazma işi bulabilir ve bu şekilde fark yaratabilirsin. Kelimelerle fotoğrafları birlikte yaratabiliriz. Keşke daha önce akıl etseydim. Harika olur."

"Hayallerimin gelip geçici bir heves olmadığını sanıyordum, Gabe," dedim. Seni sevdim. Gerçekten. Hâlâ seviyorum. Hem de çok. Ama benden istediğin şey adil değildi. Beni hesaba katmadan gitmeye karar vermiştin ve farklı alternatifleri düşünmeye niyetin yoktu. Bu içimi parçalamıştı. Hâlâ da parçalıyor.

"Öyle demek istemedim," dedin.

İç geçirdim. Bu kadarı fazlaydı. "Sabah konuşuruz," dedim.

"Ama..." diye başladın. Biraz duraksadıktan sonra, "Tamam," dedin. Ama yerinden kıpırdamadın. Yatakta put gibi oturmaya devam ettin. Elim bırakmadın.

"Gabe?" diye seslendim.

Yüzünü bana döndün. Sokaktan son sürat geçen bir polis arabasının yanıp sönen ışıkları gözlerine yansıdı.

“Sensiz uyuyamıyorum, Lucy.”

Gözlerimin yeniden yaşardığını hissettim. “Bu adil değil,” dedim. “Böyle konuşmamalısın. Buna hakkın yok.”

“Ama gerçek bu,” dedin. “Bu yüzden Irak’a gelmelisin.”

“Yanında ben olmayınca uyumakta zorlandığın için mi?” Elimi ellerinden söküp aldım.

“Öyle demek istemedim,” dedin. “Seni sevdiğimi söylemek istedim. Üzgün olduğumu söylemek istedim. Benimle gelmeni istediğimi söylemek istedim.” Hâlâ anlamıyordun.

Doğrulup oturdum ve başucu lambasını yaktım. Parlak ışık yüzünden ikimiz de gözlerimizi kıstık. Yüzüne kazınan kederi gördüm. Acemi ve savunmasız görünüyordun. Perişan. Yitik. Faces & Names’te tekrar bir araya geldiğimiz geceki gibi. Ve işte: bu halin, nar tanemin bu görünüşü, sırtımı dönmeyi imkânsız haline getiren bu tarafın. Bana bu savunmasız yanını gösterdiğinde kendimi sorumlu hissediyorum. Çünkü normalde gerçek benliğimizi sadece en fazla değer verdiğimiz insanlara açıyoruz. Sanırım bu yüzden ilişkimize hızlı bir başlangıç yapmıştık. 11 Eylül’de engellerimiz ortadan kaybolmuştu: Gizli benliklerimizi oracıkta birbirimize açmıştık. Ve artık bunu geri almak mümkün değildi. Ama o gece bu bile yeterli değildi. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Anlayışa, dürüstlüğe ve uzlaşmaya ihtiyacım vardı. Artık savaşmaya bile değmezdi.

Uzanıp elini tuttum. “Ben de seni seviyorum,” dedim. “Ama seninle gelemem. Bunu biliyorsun. Senin hayallerin orada. Ama benimkiler burada.”

“Az önce haklıydın,” dedin, boğuk bir sesle. “Sabah konuşuruz.”

Odanın diğer tarafına gitmeni, boyundan kısa kane-

peye kıvrılıp uzanmanı izledim. Işığı kapattıktan sonra seninle Irak'a gitmek için mantıklı tek neden olmadığını düşündüm. Biri hariç: Sensiz bir hayat düşünemiyordum.

Kızarmış gözlerle ve zonklayan bir baş ağrısıyla uyan-
dığımda, kanepede oturmuş beni bekliyordun.

Gözlerimi açar açmaz, "Gelemeyeceğini biliyorum," de-
din usulca. "Ama sana söz veriyorum, bağlantıyı kopar-
mayacağım. Şehre geri döndüğümde gelip seni göreceğim.
Seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim." Sesin boğazında
dügümlendi. "Ama bunu yapmak zorundayım. Ve senin
hayalini çöpe atmaya hazır olduğumu düşünüyorum da...
tekrar babama benzedim, Lucy. Bence... bence bensiz
daha mutlu olursun."

Beynim zonkladı. Gözlerim yandı. Ve o anda tamamen
yıkıldım; gözyaşlarıma, titrememe, boğazımdan çıkan
tarih öncesi böğürtülere engel olamadım. Sözlü iletişim-
den önceki atalarımızdan gelerek DNA'larımıza kazınan
haykırıışlara. Gerçekten gidiyordun. Beni gerçekten *terk*
ediyordun. Bunun olacağını biliyordum, er ya da geç ama
nasıl bir his olacağını hiç düşünmemiştim. Bir kâbus gi-
biydi. Sanki kalbim camdan yapılmıştı da birisi onu yere
çalıp milyonlarca parçaya ayırıyor, ardından topuklarıyla
parçaları eziyordu.

Seninle gelmemi teklif etmen çok değerliydi. Bunu hep
takdir ettim. Ama düşünüp taşınılarak yapılmış, gerçek
bir teklif değildi. Sadece bir gece yarısı özüydü; bana
daha önce söylemeyerek, saklayarak, beni sürecin dışın-
da bırakarak yaptığın hatayı onarma çabası. Yine de bir
parçam acaba evet deseydim nasıl olurdu diye merak edip
durdu. Bu hayatlarımızı tamamen değiştirir miydi, yok-
sa kendimizi yine burada mı bulurduk; kendi namıma,

bir yandan başka bir yerde olmayı dilerken, diğer yandan keşke hiç ayrılmak zorunda kalmasam dediğim bu aşırı aydınlık odada? Sanırım bunu asla bilemeyeceğiz.

O hafta eşyalarını topladın ve ülkeden ayrılmadan önce annenle vakit geçirmeye gittin. Ben ise, bir zamanlar evimiz olan yerde tek başıma oturup ağladım.

Ayrıldıktan sonraki halimizden birbirimize hiç bahsetmedik. Ne kadar perişan olduğumu sana hiç söylemedim. Raflarda senin kitaplarından kalan boşluklara nasıl baktığımı ve o boşlukları doldurmaya nasıl kıyamadığımı. Ağlamadan nasıl waffle yiyemez olduğumu. Columbus Meydanı'nda dolaşırken denk geldiğimiz, mısır ekmekli peynirli tost ve krep yediğimiz, hayali dağ evimiz için yeni bir kilim bakıyormuş numarası yaptığımız o panayırdan bana aldığın ahşap kolyeyi nasıl ağlamadan takamadığımı.

Sen gittikten iki hafta sonra, bir gece vakti, lavabonun üzerindeki raftan senin en sevdiğin viski şişesini aldım. Bunu da geride bırakmıştın. Kadehimi doldurup doldurup içtim. Önce buzlu, buz kalıbı boşaldıktan sonra sek. İçerken dudaklarımı yaksa da seni öpüyormuşum gibi kokuyordu. Ve acıyı uyuşturuyordu. Sen ayrıldıktan sonra ilk kez o gece deliksiz uyudum. Sabah başım kazan gibi uyanınca işten izin aldım. Ertesi hafta aynı şeyi tekrar yaptım. Ve ondan sonraki hafta. Ama bu kez kendimi işe

gitmeye zorlayarak ve acıyla birlikte yaşamayı öğrenerek.

Önünden geçemediğim mağazalar ve yemek yiyemediğim restoranlar vardı. Bir ayı yerde uyarak geçirdim, çünkü yatağımızda uyumaya çalışırken senin yokluğunu hissediyordum. Kanepe ondan da beterd. Emmy gecesini hatırlatıyordu. Elbiselerimin yarısını Goodwill'e bağışladım ve duvarlara yapıştırdığımız posterleri yırtıp attım.

Sen gittikten altı hafta sonra neredeyse boşalan evin orta yerinde oturup Kate'i aradım. "Burada kalamam," dedim.

"Kalmamalısın," dedi. "Gel bende kal."

Evde kalanları toplayıp dediğini yaptım ama sadece iki haftalığına. Kate stüdyo daireyi devren kiralamama yardım etti. Ardından Brooklyn'e taşındım, çünkü dayanamıyordum. Yeni bir çevreye, yepyeni bir başlangıca ihtiyacım vardı. Oradayken bile, Kevin ile Sara'nın düğününe birlikte gittiğimiz Bubbys'ten ve Dört Temmuz'u kutladığımız Red Hook Lobster Pound'dan uzak durmak zorunda kaldım. Sen her yerdeydin. Seninle sadece on dört ay birlikte olmuşuk ama o on dört ay benim bütün dünyamı değiştirmişti.

Sana gönderdiğim e-postayı hatırlıyor musun? Neler hissettiğimden, nasıl paramparça olduğumdan bahsetmedim. *Alexis'le birlikte Hamptons'da bir devremülke yazıldık! Son dakikada karar verdik ama eğlenceli olacak gibi. SummerStage'de Ben Folds'un konserini izledim; sen de olsaydın bayılırdın. Nasıl gidiyor?* Sonra bekledim, bekledim, bekledim... ama cevap gelmedi. Bağlantıyı koparmayacağını söylemiştin. Beni sevmekten vazgeçmeyeceğini. E-postalarımı her kontrol ettiğimde, öfke, üzüntü ve hayal kırıklığının bir karışımını, hiç hissetmediğim kadar derinden hissediyordum. Mektuplar yazmaya başladım. Hatta, hicivler. Ama tekini bile göndermeden yırttım. Sana dün-

yanın öbür ucundan bağırıp çağırırsam beni tamamen sil-menden ve bir daha senden hiç haber alamamaktan kork-tum. Bunu kaldırdılabileceğimi hiç sanmıyordum.

Şimdi geriye bakınca senin de aynı şekilde acı çektiğini, kendi yolunu çizmeye, bu yolda devam etmeye çabaladığımı biliyorum. New York'tan gönderdiğim mesaj başka bir geze- gende parlayan bir ışık gibi görünüyor olmalıydı. SummerS- tage? Hamptons? Okuduğunda neler düşündüğünü hayal bile edemiyorum. O zaman mı? O zaman, beni nasıl görmez- den gelirsin diye düşünmüştüm. Beni kendi etrafımda dön- dürüp öptükten ve "bana yenilmez olduğumu hissettiriyor- sun," dedikten sonra, nasıl birdenbire çekip gidebildin diye.

Gidişinden iki ay sonra senden bir e-posta aldım. Irak'a ayak bastığından beri ilk kez. *Her şeyin yolunda olduğuna sevindim! Burası çok karışık. Daha erken ya- zamadığım için üzgünüm. Zor bir uyum süreci geçirdim ama işimi seviyorum. Yazı dizisi bitmesine rağmen beni biraz daha burada tutacaklar. Umarım New York'un ta- dını çıkartıyorsundur!*

Bu e-postayı belki de yüzden fazla kez okudum. İki yüzden fazla bile olabilir. Her kelimeyi analiz ettim. Her noktalama işaretini. Ne hissettiğini veya ne düşündüğü- nü belli edecek gizli anlamlar, gizli duygular bulup çıkar- maya çalıştım. Beni özleyip özlemediğini, yeni bir sevgili bulup bulmadığını anlamaya çalıştım.

Ama sonuç şuydu: Ne bir alt-metin vardı, ne gizli bir mesaj, ne de gizli şifre. Aceleyle yazılmış üstünkörü bir cevaptan ibaretti. İki ay boyunca koca bir hiç için bekle- miştim. Felaket adında yeni bir Gmail klasörü oluşturu- dum ve bu dâhil tüm e-postalarını bu klasöre attım. Ce- vap yazmadım. Beni bir daha görmezden gelirsen buna dayanamayacağımı biliyordum.

Bazen bana söylenen sözlerin önemini çok sonradan fark ediyorum. Erkek kardeşimle ne zaman konuşsak sanki hep böyle oluyor. Ne zaman *Nasılsın* ve *İşin nasıl gidiyor* gibi beylik soruların ötesinde ciddi bir sohbet yapsak, bana ne söylemeye çalıştığını ancak yıllar sonra anlıyorum. Sen gittikten birkaç hafta sonra Jason aradı. O zaman yirmi sekiz yaşındaydı ve yaklaşık bir yıldır Vanessa'yla çıkıyordu. Laboratuvar da tanışmışlardı: Jason hâlâ kafamın tam basmadığı bir tür kanser terapisi geliştirmeye çalışıyor, Vanessa da aynı ilaç firmasının iletişim departmanında görev yapıyordu.

Cep telefonumu açtığımda, “Hey, Lulu,” dedi. “Ben, şey, nasıl gidiyor bir bakayım dedim. Annem işlerin arap-saçına döndüğünü söyledi.”

Bana gösterdiği ilgi karşısında gözlerim dolarken, “Evet,” dedim. “Onu çok özlüyorum, Jay. Onu hem seviyorum, hem de nefret ediyorum ve... berbat durumdayım.” Telefonda sesim titredi. Seninle gitmem kararımı sorgulamıyordum, bu konuda kendimden emindim ama

senin burada kalmanı sağlayacak bir şeyler söyleyebilir miydim diye tüm konuşmalarımızı tekrar tekrar gözden geçiriyordum. Benden sır saklamana sebep olacak bir şey yaptım mı diye. Başka biriyle çıksaydın farklı davranıp davranmayacağını merak ediyordum. Kate çok geçmeden gideceğini söylemişti. O zaman ona inanmamıştım ama şimdi en başından beri haklı mıydı diye düşünüyordum.

“Ah, Lu,” dedi Jason. “Seni ağlatmak istemedim. Sadece... pekâlâ... daha önce ilişkiler hakkında konuşmadığımızı biliyorum ama Jocelyn ile son ayrılışımızı hatırlıyor musun?”

Sana Jocelyn’den hiç bahsettim mi bilmiyorum ama Jay kolejde okurken ve mezun olduktan sonra onunla birlikteydi. Princeton’daki ikinci yıllarında tanışmışlar ve bir ayrılıp bir barışarak beş yıl boyunca çıkmışlardı, ta ki kız Stanford’ta tıp okumaya karar verene kadar. İlişkiyi uzun mesafeden bir süre daha yürüttükten sonra tamamen ayrılmışlardı. Sanırım onların beş yılı, bizim... şimdi nasıl hesaplasam... on üç yılımızın yanında solda sıfır kalıyor. Yoksa on bir yıl mı?

Aslında yarım yamalak hatırladığım halde, “Hatırlıyorum,” dedim Jay’e. O zamanlar kolejdeydim ve kendi dünyama öyle dalmıştım ki kardeşimin hayatıyla yakından ilgilendiğim söylenemezdi.

“İlişkiyi bıçak gibi kesip atabilmemi sağlayan şey, ikimizin ayıcık şeker deneyine benzediğini fark etmem oldu. O deneyi hatırlıyor musun? Kolejdeki ilk yılımda beni ziyarete geldiğinde sana laboratuarda göstermiştim. İçinde potasyum klorat olan bir deney tüpüne bir ayıcık şeker atıyorsun ve ikisi bir araya gelir gelmez patlıyorlar. Biz de ne zaman bir araya gelsek patlıyorduk. Bu bazı yönlerden heyecanlıydı, harikaydı ama kim sürekli

patlamalarla birlikte yaşamak ister ki?”

“Hı-hı,” diye cevapladım, seninle beni düşünerek. Biz zırt pırt ayrılıp tekrar bir araya gelmemiştik ama ilişkimiz yine de heyecanlı ve harikaydı. Birlikteyken, kendi başımıza olduğumuzdan kat kat iyiydik.

“Neyse, Vanessa’yla durum daha farklıydı. Daha çok... daha çok Princeton salınım deneyine benziyordu. Bu deneyi hatırlıyor musun? Üç saydam çözeltiyle başlıyorsun. Önce ilk ikisini karıştırıyorsun ki ben hep bu ilk karışım olduğumu hayal ederim ve ardından üçüncüsünü ekliyorsun. İlk karışımda hiçbir şey olmuyor ama üçüncüyü eklediğin anda çözelti potasyum iyodat sayesinde turuncu renk alıyor ve bir süre sonra tekrar renk değiştirip bu kez siyaha, yani, senin de bildiğin gibi en sevdiğim renge dönüşüyor. Çünkü bu son solüsyon tüm pigmentleri içeriyor ve siyah renkte sabit kalıyor.”

Durakladı. Ben sessizdim. Ne diyeceğimi bilmiyordum.

“Kabaca söylemeye çalıştığım şey, Lu, bir ilişki ne kadar uzun solukluysa o kadar iyi oluyor. Ayıcık şeker patlamasından ziyade, salınım reaksiyonu. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

O zaman anlamamıştım ama şimdi biliyorum. Darren bunu bana gösterdi. Gerçi o bunu muhtemelen şöyle ifade ederdi: Aşk, tadı zamanla gelişip değişen kaliteli şarap gibidir. Ama o gün Jason’a söylediğim tek şey, “Ama onu çok seviyorum, Jay,” oldu.

“Biliyorum,” dedi. “Ben de Jocelyn’i sevdim. Hâlâ seviyorum. Büyük ihtimalle az da olsa hep seveceğim. Ama Vanessa’yı daha farklı seviyorum. Demek istediğim, insanları sevmenin birçok yolu var ve tekrar başka birini seveceğini biliyorum. Eskisi gibi olmasa da bazı yönlerden daha iyi olacaktır.”

“Bunu istemiyorum,” diye fısıldadım. Sadece seni sevmek istiyordum. Ve bundan daha iyisini hayal bile edemiyordum.

Jason bir süre sessiz kaldıktan sonra, “Belki bunları söylemek benim için çok erken,” dedi. “Üzgünüm. Böyle şeylerde iyi değilim. Ama bakarsın... sözlerim nöronlarında kendine bir yer edinir ve en ihtiyaç duyduğun anda aklına gelir.”

“Evet,” dedim. “Tamam. Aradığın için teşekkürler.”

“Seni seviyorum, Lucy, hidrojenin oksijeni sevdiği kadar. Çok farklı bir sevgiyle. Tamamen doğal.”

Ve kardeşimin sevgiyi periyodik cetvelle açıklayabildiğini duyunca gözyaşlarımmın arasında bir kahkaha patlattım.

Qyaz Alexis beni oradan oraya sürükledi. Barlara, konserlere, partilere, sinemalara. Her akşam süslenip kendimi Brooklyn, Manhattan, Southampton sokaklarına attım ve martini yardımıyla biraz olsun unutabildim.

Kate, Tom'u Manhattan'da bıraktı ve beni alıp bir haftalığına ailesinin Cape Cod'taki yazlığına götürdü. Beni kaplıca tedavisiyle şımarttı ve kız kardeşinin gönderdiği bir moda dergisinde rastladığı kuaföre sürükleyip saçıma yepyeni bir şekil verdirdi. Saçımın kuyruğunu kesip bağışladığım yer orasıydı.

Julia, Team Lucy'de çalıştığını ve ne zaman ihtiyaç duyarsam uğrayabileceğini söyledi. Fırında makarna yiyecek –çünkü sen bu yemekten nefret ederdin– ve bulabildiğimiz en şiddetli aksiyon filmlerinin çoğunu seyrederek birçok geceyi birlikte geçirdik.

Arkadaşlarımdan o sıralarda senden nasıl nefret ettiklerini düşünüyorum da gerçekten çok âlemdiler. Kate ve Alexis beni terk ettiğin için seni affettiler mi bilmiyorum.

Julia sonunda affetti ama uzun zaman sonra: Galeride sergilenen fotoğraflarını görüp seninle aramızdaki bağı fark ettiğinde.

Annem sabahtan akşama kadar cep telefonuma mesaj gönderip durdu. Postayla ilham verici makaleler yolladı.

Jason beni görmeye geldi ve bana Brooklyn Cyclones bileti, sosisli sandviç, üstüne de diyet kola ve Mentos şekerıyla yapılan bir patlama deneyi ısmarladı.

Neredeyse tanıdığım herkes kendi bildikleri şekilde beni eğlendirmeye çalıştı. Ben de senin etkinden kurtulmak için elimden geleni yaptım ama aslında ihtiyacım olan tek şey zamandı.

 yaz sonunda, senin e-postanı aldıktan ve Felaket klasörünü oluşturduktan yaklaşık iki hafta sonra, Darren'la tanıştım.

Ondan bahsetmem canını sıkıyor mu? Sıkıyorsa özür dilerim ama o da hikâyemizin bir parçası. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, onu sev ya da sevmeyi, Darren olmasa bu yoldan gidemezdik.

İşçi Bayramı'na denk gelen o hafta sonu, Hamptons devremülküdeki son hafta sonumdu. Kahve yapmak için yataktan kalktığımda Darren'ı oturma odasındaki kanepede uyurken buldum. Onu daha önce görmemiştim. Ben yatağa girdiğimde kesinlikle evde değildi. Alexis'in arkadaşısı Sabrina hâlâ eve birilerini getirmeye devam ediyordu ve onları oturma odasındaki kanepelerde, koltuklarda, hatta bazen yerde uyurken bulunca şaşırmıyordum.

Parmaklarımın ucunda hareket ederek etrafından dolandım ve evdeki herkese kahve yapmak için mutfığa girdim. Sen gittikten sonra uyku düzenim değişmişti. Kal-kar kalmaz, ne kadar erken olsa da, ne kadar akşamdan

kalma olsam da, hemen yataktan çıkıyordum, çünkü yataкта sensiz uzanmak işkence gibi geliyordu. Bu yüzden o yaz kahve yapmayı kendime iş edinmiştim.

Ev sürekli insanlarla dolu olduğu için yataktan yeni çıkmış gibi görünmemeye çalışıyordum. O sabah üstümde bikini –o yaz favorim kırmızı bando bikiniydi– ve kot şort vardı. Saçıma bandana takmış, kâkülümü sol gözümün önüne düşürmüştüm. Tüm o Hamptons hafta sonları sayesinde bronzlaşmış, hatta kumsala yaptığım bisiklet yolculukları yüzünden beklediğimden de fazla kararmıştım. O yaz aynaya baktığımda gördüğüm şey hoşuma gidiyordu. Kendimi sık sık sen bu halimi görsen ne düşünürdün, sen de sever miydin diye düşünürken yakalıyordum.

Kahve makinesi süzme işlemine başladığında Darren uyanmıştı. Mutfağa geldi ve o zamana kadar duyduğum en kötü tavlama sözleriyle beni selamladı. Belki de tavlama sözleri değildi. Darren bu konuya hiçbir zaman açıklık getirmedi. Sonuçta –öyle ya da böyle– senin ağzından asla duymayacağım kadar saçma sapan cümlelerdi.

“Ölup kahve cennetine mi gittim dersin?” diye sordu. “Çünkü bir kafein meleği gibi görünüyorsun.”

Yine de beni gülümsetmedi diyemem.

Dümdüz saçları, kanepenin koluna dayadığı tarafta yukarı dikilmişti. Üzerinde sadece bir boxer külot ve *New Jersey: Sadece Güçlü Olan Hayatta Kalır* yazılı bir tişört vardı. Elbiselerinin gerisi nerede acaba diye merak etmekten kendimi alamadım.

İlk bardağı doldurup ona verdiğimde hemen bir yudum aldı.

“Melek değilim,” dedim. “Yemin ederim. Ben Lucy.”

“Darren,” dedi, elini uzatarak. “Bu kahve mükemmel.”

“Çekirdekleri dün öğüttüm,” dedim. “Şehirde yeni aç-

lan dürüst-ticaret kahvecisinden aldım.”

Bir yudum daha aldı. “Böyle kahve yapan bir kızla çıktığı için erkek arkadaşın çok şanslı.”

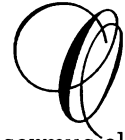
“Erkek arkadaşım yok,” derken gözlerimin yanmasına engel olamadım.

Kahvesini içerken fincanın üstünden gözlerime bakarak, “Sahiden mi?” dedi.

O zaman onu seninle kıyasladım. Onun düz saçlarını senin kıvrıkcık saçlarınla. Onun kısa, kaslı vücudunu senin uzun, sıırım gibi vücudunla. Onun kahve gözlerini senin mavi bakışlarınla. Benimle flört etmek istediğini biliyordum ama yapamadım.

“Plaj malzemelerimi toparlayacağım,” dedim. “Odamdan döndüğümde gitmiş olursan, seninle tanışmak güzeldi.”

Başını öne arkaya sallayarak kahve fincanını kaldırdı. “Kahve için teşekkür ederim Lucy,” dedi.

damdan çıktığımda gitmişti. Daha doğrusu, arkadaşlarıyla birlikte evden çıktığını duyana kadar odamdan çıkmamıştım. Ama Sabrina'ya beni sormuş olmalıydı, çünkü ertesi gün Friendster üzerinden arkadaşlık teklifi gönderdi. Ardından da dürüst-ticaret kahvecisinin ismini soran bir mesaj.

kadar

Bir süre mesajlar üzerinden çene çaldıktan sonra beni bir yerlerde haberini okuduğu, Park Slope'deki kahve-ve-çikolata ürünleri şenliğine davet etti. Pazartesi öğleden sonraki bu buluşma, bir şekilde, kulağa güvenli geldiği ve çıkma teklifine benzemediği için, üstelik yapacak başka bir şeyim olmadığından, gitmeye karar verdim.

Seni artık düşünmediğimi söylesem yalan olurdu. Aslını sorarsan haddinden fazla düşünüyordum. Ama aralara eğlenceli anlar serpiştirdiğim oluyordu. Komik anlar. Darren ürünlerden birinin tarifini duyduğunda güleyim derken neredeyse burnundan gelen kahveyle dolu anlar. Aylardır bu kadar güzel vakit geçirmemiştım. Daha doğ-

rusu, aylardır ayık kafayla bu kadar güzel vakit geçirmemişim.

Darren bir hafta sonu beni akşam yemeğine davet edince, kabul ettim. Sen değildi ama akıllıydı, yakışıklıydı, beni güldürüyordu... beni istiyordu. Ve bana seni unutturmuştu... en azından bir süreliğine.

Darren randevu akşamı beni evimden almakta ısrar etti. Takım elbise giymiş, saçlarını yüzünden alıp geri taramıştı. Benim üzerimde, o gün işe giydiğim, yeni, gofre kumaşlı, sarı-beyaz bir yazlık elbiseyle bir çift terlik vardı. Darren kesinlikle benden daha şık görünüyordu.

Takım elbisesine baktığımı fark etmiş olmalıydı ki “Yatırım bankası üniforması,” dedi. “Üzerimi değiştirecek vaktim olmadı.”

Gülümsedim. “Takım elbiseyle çok şık görünüyorsun.” Ve bunu söylediğim anda gerçekten öyle olduğunu fark ettim. Omuzları belinden daha genişti ve kıyafetinin kesimi bu gerçeği ortaya çıkarıyordu.

Neredeyse üzerime daha gösterişli bir şeyler giymek için izin isteyecektim ki fırsat bırakmadan, “Bu elbiseyle daha güzel görünüyorsun,” deyiverdi. “Aslını sorarsan, kıyafetlerimizin tekil şıklık faktörlerini objektif kişiler arasında oylamaya sunsak, kesinlikle sen kazanırdın.”

Gölmekten kendimi alamadım. “Kıyafetlerimizin tekil şıklık faktörleri mi?” diye tekrarlardım.

“Teknik bir terim,” dedi.

Sen değildi. Kesinlikle sen değildi. Her şeyden önce, daha yaşlıydı: Yirmi dokuz. Ayrıca daha sakin, daha oturaklı. Julia’nın ifadesiyle, daha sağlam. Ve senden sonra beni güldürebilen tek insandı. Bu benim için çok önemliydi.

Dirseğini büküp “Matmazel?” dediğinde koluna girip evimin kapısını arkamdan kapattım. Açıkçası onunla yemeğe gitmek için sabırsızlanıyordum.

 geceki yemekten sonra Darren benimle birlikte evime kadar yürüyeceğini söyledi. Çok centilmence bir hareketti. Hatta sokaktan hızla geçen bir araba üstüme çamur sıçratmasın diye kaldırımın sokak tarafından yürüdü. *Seni ıslatacağına beni ıslatsın,* diye açıkladı.

“Anlıyorum,” dedim ona. “Peki kadınlar? Bizim ne yapmamız gerekiyor?”

“Şu anda yaptığından farklı bir şey değil,” diyerek beni yine gülümsetti.

Sonra boğazını temizledi. “Biliyor musun, Penn’de tur rehberliği yaparken Prospect Heights turları için yeterlilik elde etmiştim.”

“Ya, sahiden mi?” diye sorarken makara yapıp yapmadığından emin olamadım.

Yüksek sosyete ağzıyla, üniversitelere binalar bağışlayan insanlar gibi konuşmaya başladığı anda kahkaha-lara boğuldum. Kampüslere isimlerini veren aileleri din-

lesem, Schermerhorn'ları, Havermeyer'leri, Hartley'leri dinlesem, ancak bu kadar olurdu. Okuldayken hep bu aileleri merak ederdim. Armonk'takiler gibi kocaman malikânelerde yaşadıklarını, yaz aylarını Martha's Vineyard gibi adalarda geçirdiklerini hayal ederdim. Her zaman bronz tenli ve alt çenesi önde olan Bay Schermerhorn, Nantucket'taki herkesin giydiği o kırmızı pantolonlardan giyerdi. Ve Bayan Havermeyer kulaklarında üç karat pırlantaları olmadan asla evden çıkmazdı. Üç çocuğu üç farklı dadı tarafından büyütüldüğü için hepsinin kişilikleri farklı şekilleniyordu. Üç rakamını takıntı haline getirmişti. Hartleylerin ise gösteri köpekleri vardı. İngiltere Kraliçe'sindeki Corgi cinsi köpeklerden.

İstesem haklarında bir sürü online bilgi edinebilirdim ama bunu yaptığım anda kafamda kurguladığım tüm hikâyeler mahvolurdu. Bu hikâyeleri kurgulamaktan vazgeçeli yıllar oluyor.

Darren bana döndü ve bir Schermerhorn edasıyla, "Şuradaki esmer taşlı büyük bina, Dördüncü Ashton Cranstons Wellington Leeds'in evi. Kendisi ailenin soylu kanadını temsil eden Kensington Leeds'lerindendir. Glasgow Leeds'lerinin kumarbaz ve sahtekâr olduğunu herkes bilir. Ve at hırsızları olduklarını. Çorbalarını çay kaşığıyla, tatlılarını çatalla yediklerini. Kutsala karşı küfür içinde olduklarını. Aile, bu yanlış anlamayı gidermek için, soyadlarına tire koyarak Kensington-Leeds yapmak için girişimde bulunmuştur."

Öyle komikti ki gülerken pıskırdım ve pıskırdığım için daha fazla güldüm.

Darren, Schermerhorn sesiyle konuşmaya devam etti. "Duyduğuma göre Julia Louis-Dreyfus'un ismindeki tirenin nedeni de buymuş. Diğer Dreyfus'lar çok berbatmış.

Tıpkı Wal-Mart gibi. Peki diğer Mart'lar? Unut gitsin. Ama yanlış anlamalar çok önemlidir.”

Ne zaman ağzımı açıp bir şey diyecek olsam, gülmekten konuşamıyordum. Ardından köşeyi dönüp nihayet evime ulaştık. Darren apartmanın önünde durdu. Ben de durdum. Bana nasıl baktığını görünce boğazımdaki kahkaha söndü. Beni öpecekti. Panikten ciğerlerim sıkıştı.

Sen gittikten sonra kimseyle öpüşmemiştim.

Sen gittikten sonra kimseyi öpmek istememişim.

“Ben...” diye başladım ama bununla nereye varacağımı bilemiyordum.

Ama Darren yüzümün aldığı ifadeyi fark etmiş olmalıydı ki dudaklarımdan vazgeçip alnımı öptü.

“Bu eğlenceli akşam için teşekkür ederim,” dedi. “Umarım tekrar yapabiliriz.”

Başımı öne arkaya sallayınca gülümsedi.

“Seni ararım,” dedi.

Yeniden nefes alabildiğimi fark ettim.

“Bunu çok isterim,” diye cevapladım. Çünkü ben de eğlenceli bir akşam geçirmiştim. Çünkü onunla vakit geçirmek, evde yalnız oturmaktan veya Alexis’le birlikte zom olmaktan iyiydi.

Ve o yürüyerek uzaklaşırken, gittiğine üzüldüğümü fark ettim. Onunla bir şeyler paylaşırken dünyam daha aydınlık gibiydi. Bu hoşuma gitti. Hem de çok.

Ardından dönüp eve yürüdüm ve tekrar seni düşündüm.

Lrtesi gün Alexis'i aradım. "Darren'a benimle ilgili ne söyledin?" diye sordum. "Ben mi?" dedi. "Hiçbir şey."

İç çektim. Alnıma kondurulan öpücüğü bütün gün kafamda evirip çevirdikten sonra birilerinin mutlaka Darren'a bir şeyler söylediğine hükmetmiştim. Birileri çok hızlı hareket etmemesini söylemiş olmalıydı.

"Tamam, sen bir şey söylemedin," dedim. "Peki Sabrina? O ne söylemiş?"

Alexis derin bir nefes aldı. Telefonun diğer ucunda elini saçlarına daldırıp geri attığını görebiliyordum. Onunla Los Angeles'a yaptığım son iş seyahatinden sonra, neredeyse bir yıldır görüşmemiştim. O zamanlar dünyanın çok büyük bir parçasıydı ama artık... değil. Onu sahiden hiç özlemiyor olmam aslında biraz üzücü. Sanırım insanlar değişiyor, hayatlar değişiyor. Bunu herkesten çok ikimiz biliyoruz.

"Senin ciddi bir ilişkiden yeni çıktığını söylemiş," dedi Alexis telefondan. "Sabırlı olmasını söylemiş. Seni incitmemesini."

Sabrina bunları söylemekte haklı olabilirdi ama yine de irkildim.

“Peki o ne demiş?” diye sordum.

“Sadece incitmemek için değil, aynı zamanda toparlanmana yardım etmek için de elinden geleni yapacağını söylemiş.”

Başımı kanepenin sırtlığına yasladım. “Eh,” dedim. “Bu çok cesurca. Peki numarası ne? Bir tür kurtarıcı kompleksi mi var? Kahraman olma ihtiyacı?”

“Gerçekten iyi adamdır,” dedi Alexis. “Arkadaşları beş para etmez ama o çok düzgündür. Gabe öyle değildi demiyorum ama... demek istediğim şey... ona bir şans ver, Lu.”

İsmin geçince gözlerimin yaşardığını fark ettim. Buna bir son vermeliydim ama nasıl yapacağımı bilmiyordum.

“Yapabilir miyim, bilmiyorum,” dedim, burnumu elimin tersiyle silerek.

“Çivi çiviye söker,” dedi Alexis. “Bunu en iyi ben bilirim.”

Dudaklarımdan kahkahayla hüngürdeme arası bir pıskırma döküldü.

“Ciddiyim,” dedi Alexis. “Ona bir şans ver. Hiçbir şey olmasa bile, en azından dışarıda seni güzel bulan iyi ve yakışıklı insanların olduğunu görmüş olursun.

Beni göremediği halde başımla onayladım. “Ona bir şans vereceğim.”

“Senden bundan fazlasını isteyemem,” dedi. “Önümüzdeki Cuma gecesini bana ayırman haricinde. L treninde tanıştığım ateşli herifi biliyorsun, değil mi? Aşağı Doğu Yakası’ndaki bir gösteri de rol alıyor. Benimle gelir misin?”

“Yeşil saçlı olan mı?” diye sordum.

“Of, o değil,” dedi Alexis. “Sana anlatmadım mı? Yemekte burnunu karıştırdı. Sepetledim. Bu Buddy Holly gözlükleri takıyor ve sakallı.”

“Hatırladım,” dedim. “Beni de say.” Aslında yapmak isteyeceğim son şey, Alexis’in metroda tanıştığı bir zır delinin gösterisini izlemek olurdu. Ama seni özlemekten iyiydi.

arren bir daha beni öpmeye yeltenmedi. Ne bir sonraki buluşmamızda, ne ondan sonrakinde, ne de daha sonrakinde. Bu arada Cadılar Bayramı gelip çattı.

Son buluşmamızdan birkaç gün sonra telefonla arayıp “Bu hafta sonu benimle bir Cadılar Bayramı partisine gelir misin?” diye sordu. “Söz veriyorum çok eğleneceğiz.”

Bundan şüphem yoktu. Darren’la birlikte eğlenmemek imkânsızdı. Onunla vakit geçirmek kolaydı. Rahat ve rahatlatıcıydı. Onunla buluşmayı iple çekmeye başladığımı fark etmiştim. Ve seni giderek daha az düşündüğümü. Bu iyiydi, çünkü senden bir daha haber alamadığım gibi, sana yeniden ulaşmayı da denememiştim. Senden mesaj beklemediğim zamanlarda kendimi aklı başında hissediyordum. Yine de hayatımdan tamamen çıktığın söylenemezdi. Arada sırada *New York Times*’te yayınlanan fotoğraflarını görüyordum ya da metroya binerken ismin aniden zihnime sıçrayıveriyordu. Bu ne zaman olsa, kalbim güm güm atmaya başlıyor, hafiften midem bulanıyor

ve günün geri kalanında iptal oluyordum. Ama Darren'la birlikteyken böyle şeyler hissetmiyordum.

“Cadılar Bayramı partisi mi?” diye sordum. “Olur. Kulağa hoş geliyor. Kostüme ihtiyacımız var mı?”

Yalnız yaşadığı halde sanki yanındaki birine söylemiş gibi, “Kostüme ihtiyacımız var mı diye soruyor!” dedi. İkimiz de yalnız yaşıyorduk. “Elbette kostüme ihtiyacımız var. Düşünüyorum da... *Azkaban Mahkûmu*'na ne dersin? Harry ve Hermione olabiliriz. Ya da ben Örümcek Adam olurum, sen de MJ.”

O kısacık an, sen olsaydın bu iki kostümü hayatta önermezdin diye düşünmeden edemedim. Bir önceki yılın partisine fiş ve priz olarak gitmiştik, hatırlıyor musun? Senin tarzın daha çok buydu. Yani, ikimizin tarzı.

“Pop kültürünü mü tercih ediyorsun yani?” diye sordum Darren'a.

“Baksana, sana bir şey itiraf edebilir miyim?”

Kalbim sıkıştı. Peşinden ne geleceği hakkında en ufak bir fikrim yoktu ama “Tabii...” diye cevapladım. Onu hiç öpmediğim için, daha fazla gayret etmediğim için pişmanlık hissetmeye başlamıştım.

“Cadılar Bayramı kostümleri hakkında aklıma hiçbir şey gelmeyince Google'da ‘popüler Cadılar Bayramı kostümleri’ diye arama yaptım. Daha orijinal fikirlerin varsa, kulağım sende. Aslında, sadece kulağım değil. Gözlerim, burnum, dudaklarım ve... vücudumun diğer bölümleri.”

İnanılmaz derecede rahatlayarak bir kahkaha patlatım. “Vücudunun diğer bölümleri mi?” diye sorarken ilk kez onunla sahiden flört etmek istediğimi fark ettim. Ve bu hoşuma gitti. “Gerçekten mi?”

Hattın diğer ucunda bir sessizlik oldu. Yüzünü, kocaman açılan gözlerini, kızaran yanaklarını görür gibiydim.

“Ben... öyle demek istemedim.” dedi.

“Freudyan Slip’e* ne dersin?” diye sordum. “Cadılar Bayramı için mi? Ben üzerinde ‘Freudyan’ yazan bir slip giyerim. Sen de Dr.Freud olursun. Sana bir puro ayarlarım.”

Güldü. “Bunu sevdim,” dedi. “Örümcek Adam’la MJ’den iyi olduğu kesin.”

“Parti saat kaçta?”

“Dokuzda başlıyor,” dedi. “Gavin’la Arjit’in evinde. Arjit’i Hamptons’dan hatırlıyorsun, değil mi?”

“Sanmıyorum.”

“Neyse, ikisiyle de partide tanışırsın zaten. Saat sekizde pizza alıp sana gelsem nasıl olur? O heriflerin parti mezeleri tercihleri hakkında en ufak bir fikrim yok. Bu yüzden evden çıkmadan önce kendimizi garantiye alsak iyi olur.”

“Kulağa hoş geliyor. Buralarda bir yerde bir slip elbise olacaktı. Yarın baskı yapan birilerini bulurum.”

“Ya benim purom?” diye sordu Darren. “Ama düşündüm de, kendi puromu getiririm.”

“Ah, sahiden mi?” diye sordum.

Onu yeniden gafil avladığımı görebiliyordum. “Hımm...”

“Şaka yapıyorum. Cumartesi gecesi görüşmek üzere.”

Cumartesi gecesi Darren evime geldiğinde beyaz sakal, çakma gözlük ve yekekli gri takım elbise giymiş, kravatını fazla ciddi bağlamıştı. Bir elinde bir pizza kutusu, ötekinde ise bir puro vardı.

“Freud’a benzemiş miyim?” diye sordu.

“Aynısının tıpkısı,” diye cevapladım. “Peki ben Freudyan Slip’e benzemiş miyim?”

* *ing.* Freudyan dil sürçmesi. (ç.n.)

Saçlarımı serbest bırakmıştım. Üstümde, ön tarafında kırmızı kumaş boyasıyla Freudyen yazan, uçları dantelli, beyaz bir slip elbise vardı. Hangi ayakkabının uygun olacağına karar veremeyince gümüş babetlerimi giymiştim. Dudaklarımı kumaş boyasıyla aynı renge, parlak kırmızıya boyamıştım.

Darren çakma bıyıklarının altından gülümsedi. “Benzemişsin,” dedi. “Kesinlikle benzemişsin.”

O gece Darren’la aramızdaki bazı şeyler gözle görülür şekilde değişti. Arkadaşının evine doğru yürürken, şapşal centilmenlere özgü dirsek uzatma hareketi yerine, elimi tutmayı tercih etti. Bardak çevirme oyununa balıklama atlayıp bardakları teker teker kafamıza diktığımızda o çakırkeyif oldu, ben de bir tık üstü.

Partinin neresinde olursa olsun, iyi olup olmadığım-
dan emin olmak istermiş gibi gözleri mutlaka beni arayıp buluyordu. Seninle gittiğimiz partilerde Darren’ın yaptığı gibi sürekli sana bakındığımı hatırladım. Rollerin değişmiş olması güzeldi.

Partinin hızı yavaşladığında Darren tekrar yanıma sokuldu. Diğer kızlarla şimdi hatırlamadığım bir konuda laflıyorduk. “Yorulmaya başladım,” dedi.

Ondan tarafa döndüm. “Ben de. Gitsek mi?”

Başımı öne arkaya salladı. “Ben paltolarımızı alayım. Kapıda buluşuruz.”

Kızlara hoşça kal deyip Darren’ın Gavin’la konuştuğu yere yürüdüm. Darren daha önce bana gösterip ismini söylemişti ama henüz tanıştırlılmamıştık.

Yanlarınca varınca, “Bu Lucy,” dedi Darren.

“Demek kâğıt bebek sensin,” dedi Gavin.

“Neymişim?” diye sordum.

Darren'ın Gavin'e bir bakış fırlattığını gördüm. "Gü-zelsin," dedi Gavin hemen. "Bir bebek gibi."

"Teşekkürler," dedim gülümseyerek.

Kaçırdığım bir şey olduğunu biliyordum ama önemse-medim. O gece Cadılar Bayramı partisinden ayrılırken sevildiğimi hissettim. Ve mutlu olduğumu. Ve serin güz gecesinde birlikte yürürken Darren elimi tuttuğunda te-peden tırnağa ürperdiğimi.

"Evine kadar eşlik etsem?" diye sordu.

"Elbette," dedim. Bakışlarım Freud sakallarının üs-tünden çıkıntı yapan dudaklarında oyalandı. Bundan üç hafta önce beni öpmeye çalışsaydı, çılgına dönebilirdim. Belki onunla bir daha buluşmazdım. Ama o sırada, bunu istedim. Onu istedim. Sen değildi, asla sen olamazdı ama hoştu, komikti, akıllıydı ve cana yakındı. Ve böyle olması harika bir şeydi.

Evimin kapısına geldiğimizde Darren durdu. Ben de durdum. Birbirimize baktık. Takma sakalını çıkardığın-da gözlerim yeniden dudaklarına kaydı.

"Lucy," dedi. "Çok hızlı gitmek istemiyorum ama şu anda..."

"Olur," dedim.

Kaşları kalktı.

"Beni öpmek istiyorsun," dedim onun yerine. "Sorun yok. Öp beni."

Darren eğildi ve dudaklarımız birleşti... gece ayazında yumuşak ve sıcak. Bedenlerimiz birbirine yaslandı. O yıl ofisteki erkeklerin yarısının kullanmaya başladığı Ken-neth Cole Reaction kolonyasının kokusunu aldım.

Kokusu senden çok farklıydı. Tadı da, dokunuşu da farklıydı. Kirpiklerimde biriken yaşları gözlerimi kırpa-rak uzaklaştırdım.

Dudaklarımız ayrıldığında Darren bana bakıp gülümsedi.

Onu içeri davet edip etmemeyi, bunun doğru olup olmayacağını düşündüm. Aslında bunu yapmak istemiyordum ama onunla ilgilenmediğim gibi bir mesaj vermek de işime gelmiyordu. Daha kafamdaki bilmeceyi çözemedim, “Gitsem iyi olur,” dedi. “Ama bu gece çok eğlenceliydi. Salı günü boş musun?”

Gülümsedim. “Boşum.”

Darren uzanıp tekrar dudaklarımdan öptü. “Seni ararım,” dedikten sonra dönüp uzaklaştı. Ben de eve yöneldim.

Sen gittikten sonra ilk kez başka birinin hayalini kurdum.

Aynı şeyleri farklı insanlarla yaşamak komik geliyor. Nasıl tepki verdiklerini, beklentilerini nasıl karşıladıklarını veya nasıl alt üst ettiklerini görmek. Darren’la bunu sık sık yaşadım. Seni standart erkek olarak kabullenmiş, tüm erkekler nasıl davranıyorsa öyle davrandığını farz etmiştim. Ama aslında standart diye bir şey yoktu.

Darren’la birlikte koşmaya gittiğimiz ilk sabah, benim evimde kaldığı gecenin sabahıydı. Daha önce spor salonuna hiç götürmediğı bir spor çantasıyla işten bana gelmişti. Ofise gitmeden önce spor salonuna uğramak için evden çıktığını ama metronun çalışmadığını söylemişti. Ona inandım. Ama ertesi sabah, birlikte koşarken, gerçeğı itiraf etti: Çantayı onu eve davet edebileceğimi umut ederek hazırlamış, böylece işe giydiğı takım elbise dışında giyecek bir şeyi olsun istemişti.

“Ya seni eve davet etmeseydim?” diye sordum.

“Spor çantamı eve geri götürür ve kederimi fıstık ezmeli çubuk krakerlerde boğardım.”

“Fıstık ezmeli çubuk krakerler?” diye sordum. “Sahiden mi?”

“Müthiş lezzetlidir,” dedi Darren. “Yemin ederim. Kosuyu bitirince biraz alabiliriz.”

Darren benden daha hızlı koşabildiği halde bunu sorun yapmadı. Benim koşmaya başlamamı bekledikten sonra adımlarını bana göre ayarladı. Bu çok hoş bir sürprizdi. Beni koşmaya ikna ederken ne kadar zorlandığımı hatırlıyor musun? Bu konuda hiç konuşmadık ama konuşsak iyi olurdu. Seninle koştuğum zaman sanki sen uçmak istiyormuşsun da ben seni dizginliyormuşum gibi hissediyordum.

Hafiften geride kalmaya başladım.

“İyi misin?” diye sordu Darren.

Başımınla onayladım. “Biraz daha devam edebilirim.”

“Mecbur değilsin,” dedi, yavaşlayıp yürüme temposuna düşerek.

Ben de yavaşladım. “Sen koşmaya devam edebilirsin,” dedim. “Egzersizini tamamla.” Ben pes ettikten sonra sen hep böyle yapardın.

Başını iki yana salladı. “Kendi başıma koşmaktansa seninle birlikte yürümeyi tercih ederim. Hem, biliyor musun, yürümek de iyi bir egzersizdir. Bir kilometre koşarak yaktığın kaloriyle bir kilometre yürüyerek yaktığın kalori tamamiyle aynı. Koşmanın tek artısı, daha kısa sürede bitmesi.”

Sözlerinde samimi olup olmadığını anlamak için göz ucuyla ona baktım. Samimi gibiydi. “Yine de kardiyonu yarıda bırakmış olacaksın,” dedim.

Omuz silkti. “Ama vaktimi seninle geçirmiş olacağım.”

Onunla ilk kez o öğleden sonra seviştik. Bu da seninle olduğundan farklıydı. Daha kötü değil, sadece farklı. Darren daha yavaştı, daha düşünceliydi; yaptığından hoşla-

nyor muyum, istediğim başka bir şey var mı diye sürekli kontrol ediyordu. Başlarda bunun biraz tuhaf olduğunu düşündüm ama sonlara doğru kafama yattı. Ona yolu tarif etmeye başladım, ki seninleyken hiç yapmazdım.

“Bacaklarımı omzuna al,” dedim ona. Dediğimi yaptı ve daha derine girdi.

Daha hızlı gidip gelirken, “Aman Tanrım,” diye fısıldadı.

“Biliyorum,” dedim. Gözlerim kapalıydı ve içimde, beni orgazma sürükleyecek o noktaya vurduğunu hissedebiliyordum. “Böyle devam edersen geleceğim,” dedim.

“Ben de,” dedi. “Birlikte geliriz.”

Gözlerimi açınca bana baktığını gördüm. Gözleri zaten koyu olmasına rağmen o sırada neredeyse simsiyahtı. Nefeslerimiz hızlandı. İkimiz de gelmek üzereydik ama birbirimizi bekliyorduk.

“Şimdi?” diye sordu.

“Şimdi,” dedim.

Ve ikimiz de kendimizi bıraktık. Gelirken gözlerimden yaşlar boşandığını ve yanaklarımdan süzülüp kulaklarıma girdiğini hissettim.

Darren kondomunu çıkarıp yanıma devrilirken, “İyi misin?” diye sordu.

“İyiden de öte,” dedim ona. “Mükemmel.”

“Ben de,” dedi. “Mükemmelden de öte.”

Kolunu boynuma doladı ve hiç konuşmadan, sadece nefes seslerimizi dinleyerek bir süre öylece uzandık.

O an, kısa bir süre, seni düşündüm. Darren’la her şeyin ne kadar farklı olduğunu. Ama yıkılmadığımı. Parçalanmadığımı.

Ya çivi çivi söküyordu, ya da Darren tekrar bir araya gelmeme yardım ediyordu.

Bir düğünde evli olmayan çiftleri seyretmek gibisi yoktur. Arkadaşlarının evlilik yemini etmesini izlerken birbirlerine sarılıp sıırsıklam âşıkımış gibi davranırlar. Birbirlerinden kopuk şekilde gözlerini kırpmadan töreni izledikten sonra dans pistinde sarhoş olup kendilerinden geçerler. İyi vakit geçiriyormuş gibi görünseler de, bence içten içe acınacak durumdadırlar. Kendi ilişkinden emin değilsen, düğünler kaldırabileceğinden fazla gelebilir.

Jason'la Vanessa'nın düğün davetiyesini postadan aldığım da Darren'la çıkmaya başlayalı fazla bir zaman olmamıştı: Yaklaşık üç ay. Jay istersem yalnız, istersem bir misafirle gelebileceğimi söylemişti. İstersem bir erkekle ya da Kate, Alexis veya Julia'dan biriyle. Canım nasıl isterse.

Kate'i arayıp saatlerce bu konu hakkında konuştum. Benimle gelmeyi teklif etti, elbette. Ama erkek kardeşimin düğününe sevgilimle değil de en iyi çocukluk arkadaşım la katıldığımı düşünmek midemi bulandırıyor du. Annemle babamın arkadaşlarının acıklı bakışları gözle-

rimin önüne geliyordu ve bu bakışların hedefinde olmak istemiyordum.

Yalnız gitmeyi düşündüm ama yanımda birisi olmayınca tüm gece boyunca kendime hâkim olabilir miydim bilmiyordum. Senden ayrılalı yedi ay olmasına rağmen ne zaman lafin geçse hâlâ sesim titriyordu. Hâlâ waffle yiyemiyordum.

Kate, "Darren'ı götür," deyip durdu.

Emin değildim. "Sadece üç ay oldu," dedim ona. "Ne kadar süreceğini bile bilmiyorum."

"Sadece üç ay oldu?" diye sözlerimi tekrarladı. "Gabe'le aynı evde yaşamaya başladığında ne kadar zamandır çıkıyordunuz?"

"O farklıydı," dedim. "Birbirimizi daha önceden tanıyorduk." *Ve birbirimizi deli gibi seviyorduk*, diye bitirdim içimden. Darren harikaydı ama aynı şey değildi.

"Pöh," dedi Kate telefonun diğer ucundan, yaşlı ve tutucu teyzeler gibi. "Darren'la eğlenceli vakit geçiriyor musun?" diye sordu.

"Evet."

"Erkek kardeşinin düğününde onunla birlikte eğlenebileceğini düşünüyor musun?"

Bunu daha önce düşünmüştüm. "Evet," dedim. "Düşünüyorum."

"Tamam," dedi. "Dava kapanmıştır. Onu davet ediyorsun." Kardeşim salon için misafir sayısı isteyene kadar bir ay daha bekledim. Sonra Darren'a sordum.

"Gerçekten mi?" dedi. "Erkek kardeşinin düğününe?"

Yüzümü ateş bastı. Kate'le yaptığımız her konuşmada Darren'ın gelmek isteyeceğini varsaymıştım. "Gelmek istemiyor musun?" diye sordum.

"Hayır, hayır!" dedi. "Kesinlikle gelmek isterim. Evet,

kardeşinin düğününe seve seve gelirim. Beni davet ettiğin için teşekkür ederim.” Sonra en samimi mutluluk ifadesiyle gülümsedi. Kusursuz bir yarım daire çizip iki sıra diş koysan ancak bu kadar olurdu.

“Bir şey değil,” dedim. “Bence eğlenceli olacak.”

İşaret parmağını dudaklarına götürdü. “Bir ay sonra dedin, değil mi?”

Başımınla onayladım.

“Kulağa saçma geleceğini biliyorum,” dedi, “ama bence bu bir işaret.”

“Neyin işareti?”

Elini evrak çantasına sokup rengârenk bir broşür çıkardı. “Bunun işareti!” dedi, elime tutuşturarak. “Bu sabah iş yerinin yakınındaki metro durağında dağıtıyorlardı ve içimden bir ses sakın atma dedi. Takdiri ilahi gibi.”

Elime tutuşturduğu şey, dört haftalık eşli dans kursları için yüzde elli indirim kuponuydu. *Fokstrot, Cha-cha, Tango ve Caz Dansı öğrenin!*

Gülmeye başladım. “Bunu gerçekten istiyor musun?”

Sen olsaydın, bir milyon yıl geçse bile böyle bir şey tekelif etmezdin.

“Dürüst olmak gerekirse, dans etmek için doğduğum söylenemez,” dedi. “Ama eğlenceli olabilir. Üstelik yüzde elli daha ucuz! Böyle bir indirimi kim pas geçebilir?”

Omuz silkti. Omuzlarını kulaklarına kadar kaldırıışındaki bir şeyler yüreğime dokundu. Onu öptüm. Ardından omuzlarına sarılıp alnımı alnına dayadım. Bu çok iyi geldi.

Dört haftalık dans derslerinden sonra başladığımızdan iyi durumda değildik. Muhtemelen sınıftaki en kötü öğrenciler bizdik ama muhtemelen en iyi vakit geçiren çift de bizdik. O kadar sık gülme krizine giriyorduk ki öğ-

retmenimiz bütün ders boyunca bize şşşt deyip duruyor, dansı ciddiye alamıyorsak tango dersinde ayrılmamız gerekeceğini söylüyordu.

Düğün günü diğer gelin nedimeleriyle birlikte sıraya geçtim. Tören boyunca bir gözüm Darren'ın üstündeydi. Bir programa, bir bana, arada bir de Jason'la Vanessa'ya bakıp duruyordu.

Resepsiyon başlar başlamaz beni dans pistine sürükledi ve birbirimizin ayağına takılıp sendeleyerek fokstrot, tango ve cha-cha teşebbüsünde bulunduk. Cha-cha'nın orta yerinde topuğum eteğimin ucuna takılınca öne doğru sendeleyip Darren'ın kollarına düştüm.

"Eh," dedi, "bu da bir çeşit selamlama sayılır." Ardından, beni yeniden ayaklarımın üstüne kaldırdıktan sonra, diz çöküp eteğimi topuğumdan kurtardı.

Yeniden takılmamak için eteğimi toplayıp biraz yukarı çekerek, "Teşekkür ederim," dedim.

"Benim için bir şeref, leydim," dedi. Elimde olmadan burnumdan piskırarak kıkır kıkır güldüm.

Vanessa'ının salonun her yerine bıraktığı tek kullanımlık fotoğraf makinelerinden birini alıp fotoğraflar çeken George amcam, "Eee," dedi. "Sıra size mi geldi?"

Göz ucuyla Darren'a bakarken yüzümün kızardığını hissettim. Beş ay bile dolmadan böyle konuşmalar duy-mak tepesini attırmasa bari diye düşündüm, çünkü benim tepemi kesinlikle attırmıştı. Ama Darren sadece gülümsedi ve "Eğer şanslıysam," dedi.

Kalbimdeki paniği dizginledim. Henüz gelecek hakkında düşünmeye hazır değildim. Ama Darren'la evlenecek kadının şanslı olacağını düşünmeden edemedim. Bu kadın olmayı istediğimden emin değildim.

Sevgililer Günü'nde içim hep bir tuhaf olur. Tel zımba ve yapışkanla yaptığımız kalp şekilli karton posta kutusuna, sınıftaki herkesin birbiri için kutlama kartları yazarak attığı ilkokul yıllarından beri. Hangi arkadaşıma hangi Peanuts kartını vereceğimi özenle seçerdim: Snoopy, Charlie Brown ya da favori karakterim Lucy. Çünkü adımız ve o zamanki saç kesimimiz aynıydı. Lucy kartlarını sadece en yakın arkadaşlarıma verirdim.

İlk gençlik yıllarımda Sevgililer Günü, muhteşem geçmesini beklediğim ama o gece yaptıklarım yüzünden bütün beklentilerimin mahvolduğu, Yılbaşı Gecesi veya Dört Temmuz gibi tatillerden birine dönüştü. Hıncahınç dolu bir barda ayakta dikilirken ya da bir örtünün üzerine uzanıp bulutlu göğe bakarken şöyle düşünürdüm: *Bundan daha fazla eğlenmem gerekiyor.*

Üniversiteden sonraki ilk Sevgililer Günü'nde, seninle tekrar bir araya gelmemizden bir ay önce, Alexis, Julia ve Sabrina'yla dışarıya çıkıp kozmos ve elma martini içe-

rek deli gibi sarhoş olduk. Julia ertesi gün ikiye kadar yataktan çıkmadı. Alexis onun her kusuşunda hepimize BlackBerry mesajları yolladı; ki sanırım o gün altı mesaj aldım. Ben ise on bir saat boyunca baş ağrısından duramadım. Sabrina, elbette, çakı gibiydi.

Sonra sen ve o epik kutlamaların geldi. Birlikte geçirdiğimiz inanılmaz Sevgililer Günü sadece senin yapacağın türdendi. İşten geldiğimde, ikimizin fotoğraflarım yıldız şeklinde kesip tavana yapıştırmıştın.

Bunu görünce, “Göğün yüzünü öyle bir süsleyecek ki / Bütün dünya gönül verecek geceye / Ve tapmayacak artık cafcıflı güneşe,” diye okudum.

Bana sıkı sıkı sarılarak, “Tanrım, seni seviyorum,” diye karşılık verdin.

“Ben de seni seviyorum,” dedim. Ben etrafıma bakarken başımın üstünden öptün.

Mobilyaları sağa sola çekip stüdyo dairenin orta yerinde piknik örtüsü için yer açmıştın. Örtünün bir köşesinde mantarlı peynirli tostlarla dolu bir tabak, diğer köşesinde ise buzla doldurulmuş minik çöp kovaşında bekleyen bir şişe şampanya vardı. Paltomu çıkarınca Shakespeare’in bestelenmiş sonelerinden oluşan bir albümü çalmaya başladı.

Paltomu dolaba asarken “Vay, Gabe,” dedim. Yaptığın her şey hem beni gaza getiriyor, hem de –bir şekilde– bunlara değmezmişim gibi hissettiriyordu. Sevgililer Günü için bu kadar plan yapmak benim harcam değildi.

“Yıldızların altında piknik yapmak için dışarının fazla soğuk olduğunu görünce, yıldızları ayağımıza getirdim. Shakespeare’in yıldızları.”

Seni tutkuyla öptükten sonra topuklularımı çıkardım. Yer sofrasına oturduk.

Üçgen kesilmiş tostlardan birini alırken, “Birlikteliği-

mizi kutlamak için aklıma bundan daha iyisi gelmedi,” dedin. “Aç mısın?”

Başımı salladığımda tosttan bir ısırık verdin. Ardından kendin bir ısırık aldın.

Lokmamı çiğneyip yuttuktan sonra başımı kaldırıp sana baktım. “Benim hediyem seninki kadar... abartılı değil,” dedim. Stüdyonun diğer ucuna yürüyüp yatağın benim yattığım tarafının altından hediye paketini aldım. İsteki öğle molalarından istifade ederek bir ayda ördüğüm, gözlerinin mavisikle aynı renkte bir kaşmir atkıydı.

Hediyeyi sana uzatıp “Sevgililer Günü’nün kutlu olsun,” dedim.

Paketi açtın ve gülümsemen bütün yüzüne yayıldı. “Bunu sen mi yaptın?” diye sordun.

Hediyemden şüphe duyarak başımla onayladım.

“Yumuşacak.” Atkıyı boynuna doladın ve gece boyunca çıkarmadın. “Çok sevdim,” dedin, “neredeyse seni sevdiğim kadar.”

Irak’a gitmek için evden ayrılırken yanına bu atkıyı da aldığını gördüm. Orada da kullandın mı? Bana seni hatırlattı mı? Şimdi evine geri dönsem, kolilerin birinin dibine tıklmış halde bulur muyum?

Jason ve Vanessa’nın düğününden yaklaşık iki hafta sonra 2005 yılının Sevgililer Günü geldi çattı. Darren senin gibi özenerek romantik bir Sevgililer Günü pikniği hazırlayacak türden biri değildi ama hoştu, cömertti ve kutlamak için mutlaka bir şeyler yapacağını biliyordum. Bunu yapmasını isteyip istemediğimden emin değildim. Onun bana karşı hissettiği kadar güçlü duygular beslemediğim için ondan ayrılmamın gerekip gerekmediğinden emin değildim.

Kate'i arayıp aklımdan geçenleri söyledim. "Gabe'e karşı hissettiklerimi ona karşı hissetmiyorum," dedim.

Derin bir nefes aldığını duydum. "Ona karşı dürüst olmalısın," dedi. "Bence Jason'ın düğününde amcana cevap verirken gayet ciddiye." "

"Biliyorum," dedim. "Zaten bu yüzden bunları düşünüyorum. Ayrıca bugün Sevgililer Günü."

"Onunla vakit geçirmekten hoşlanıyor musun?" diye sordu Kate.

"Evet," dedim.

"Onunla birlikte olmak seni mutlu ediyor mu?" diye sordu.

"Ediyor," dedim.

"Tamam. Bu iyi. Peki, ona âşık olduğunu hayal edebiliyor musun?"

Bu konuyu düşündüm. Darren'ı, onun şirinliğini, cömertliğini, espri anlayışını. Onunla koşmayı, partilere gitmeyi, evde birlikte yemek yapmayı. Yanımda uzanan çıplak vücudunu. "Sanırım ona âşık olabilirim," dedim.

"Peki, sence onunla evlenebilir misin?" diye sordu. "Çünkü, bilirsin, otuzuna merdiven dayadı. Şimdi değilse bile çok geçmeden bu konuyu ciddi şekilde düşünmeye başlayacak."

Bunu gözümün önüne getirmeye çalıştım; kendimi, Darren'ı, düğünü, bebeği, her gece ona geri dönmeyi.

"Olabilir," dedim. "Bilmiyorum. Olabilir."

Kate bir süre sessiz kaldıktan sonra, "O halde ondan ayrılman gerektiğini düşünmüyorum," dedi. "Eğer ona âşık olamayacağını veya onunla evlenmeyi hayal edemediğini söyleseydin, ayrılman gerektiğini söyledim. Devam etmenin adil olmayacağını söyledim. Ama madem olabilir diyorsun, bu işin nereye gideceğini görmeyi borç-

lusun, hem kendine, hem de ona. Sadece her defasında bir adım atsan yeter.”

“Tamam,” dedim. “Kulağa mantıklı geliyor. Nereye gideceğine bakarım.”

“Ayrıca,” dedi Kate. “Tom ve ben bir Sevgililer Günü partisi planlıyoruz. Darren’la birlikte gelmek isterseniz?”

Bir an, bu Sevgililer Günü partisine çift olarak katılmamız için Darren’dan ayrılmamı istememiş olabilir mi diye düşündüm. “Darren’a sorup sana haber veririm,” dedim.

Darren’a sorduğumda evet dedi. Ardından, “Ama bir önceki günü birlikte geçirsek?” diye ekledi. “Pazar gününü?”

“Elbette,” dedim. “Yapacak eğlenceli bir şeyler bulalım mı?”

“Benim güzel bir fikrim var,” dedi.

Darren’la Sevgililer Günü, Chelsea’deki bir bisiklet dükkânına gitmek anlamına geliyordu.

“Böylece,” dedi, “Sevgililer Günü’nde sana verilecek en güzel hediye ne olduğunu düşünürken, bunun, nasıl desem, eşli yapılacak bir şey olmasını istedim. O sırada bu dükkânın önünden geçiyordum ve bu tabelayı gördüm.” Bahsettiği tabelayı işaret etti: *Sevgililere Özel! Bebeğinizle Bisiklet Sürün!* “Kampanyanın detayını öğrenmek için içeriye girdim ve bir bisiklet alana ikincisini bedava verdiklerini öğrendim!”

Şaşkınlıktan gözlerimi kırptırdım. “Bana bisiklet almak mı istiyorsun?”

Omuz silkti. “Aslında,” dedi, “ikimize de bisiklet almak istiyorum. Bu yaz birlikte sürebiliriz. Burada da olabilir ya da bakarsın Hamptons’ta bir devremülk ayarlarız. Bisikletlerimize atlayıp birlikte sahile gitmek eğlenceli olabilir.”

Yeniden gözlerimi kırptırdım. Darren’ın bana bisiklet almak istediği gerçeğini hazmettikten sonra; ki itiraf

etmem gerekirse çok tuhaf bir hediye idi, aslında ne kadar düşünceli bir hediye olduğunu fark ettim. Bana bahar ve yaz aylarını birlikte geçirmeyi planladığını gösterecek bir şey almak istiyordu. Kabul edersem, aynı şeyi istediğimi kabul etmiş mi olacaktım? Aynı şeyi kabul etmek istiyor muydum? Onunla birlikte bisiklet sürdüğümü hayal ettim. Muhtemelen çok eğlenceli olurdu. Üstelik yaz tatiline tek başıma gitmektense Darren'la gitmek çok daha cazip görünüyordu. Darren dâhil olduğunda hayat-tan zevk alıyordum ve zevk almaya devam edeceğimden, hatta gittikçe daha çok zevk alacağım emindim.

“Bu çok büyük bir hediye,” dedim.

“Merak etme, senin bisikletin benimkinden biraz daha küçük olacak,” diye karşılık verdi.

Güldüm. “Aynı renk olmaları şart mı?”

Kafasını kaşdı. “Sanmıyorum,” dedi. “Girip soralım mı?” Bir soruydu. Bu hediyeyi ya da bisiklet dükkânına girmeyi kabul edeceğimden yüzde yüz emin değilmiş gibi.

Eldivenli elini tuttum. “Evet, haydi soralım,” dedim. “Ve olur da sonra söylemeyi unutursam: çok teşekkür ederim.”

Ona Sevgililer Günü hediyesi olarak en sevdiği burbondan bir şişe vermeyi düşünüyordum ama oracıkta fikir değiştirdim.

Kapıdan geçerken başka bir tabela gözüme ilişince, “Bu arada,” dedim, “Senin için aldığım Sevgililer Günü hediyesini iade edeceğim.”

Soru soran gözlerle bana baktı.

“Onun yerine ikimiz için bir örnek kasklar alacağım.” Tabelayı işaret ettim: *Kış İndirimi: Bir alana bir bedava!*

Gülümsedi ve eğilip yanağımdan öptü. “Senin tam bana göre olduğunu biliyordum,” dedi.

Haklı olduğunu düşünmeye başladım.

Sevgililer Günü'nden bir hafta sonra cep telefonuma bir yurtdışı arama geldi. Ülke kodunu çıkaramadım ve –şaşırtıcı şekilde– aklıma ilk sen gelmedin. Televizyon şovumuzu finanse eden Avrupa kanallarından birinin Phil'e ulaşmaya çalıştığını, onu ofiste bulamayınca cep telefonumdan beni aradığını düşündüm. (Biliyorum, pek mümkün değildi.) İş telefonuna cevap veriyormuş gibi açtım.

"Alo, ben Lucy Carter."

Hat sessizdi.

"Alo?" dedim yeniden.

"Luce?" Sendin. Senin sesindi. Bunu iliklerimde hissettim. Dudaklarından dökülen ismim tüm bedenimde yankılandı ve o anda masamın başında oturduğum için şükrettim, çünkü bacaklarımın beni taşıyabileceğini hiç sanmıyordum.

"Gabe?" dedim.

Hattın diğer ucunda burnunu çektiğini duydum.

"İyi misin, Gabe? Neler oluyor?"

“Gözüm morardı,” dedin. “Yanağımda bir kesik var. Dudağım yarıldı. Ve kaburgalarım zedelendi.”

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. “Neredesin? Ne oldu?”

“Fotoğraf makinemi almak istediler, vermeyince de birkaç ABD askeri gelene kadar tekme tokat dövdüler.”

“Hâlâ Bağdat’ta mısın?”

“Evet,” dedin. “Şimdi yeşil bölgedeyim. Güvendedeyim, bir şeyim yok. Sadece... sadece sesini duymak istedim. Aramamda bir sakınca yoktur umarım.”

“Tabii ki yok,” dedim. Yaralandığını, kan revan içinde kaldığını ve benimle konuşmak istediğini düşününce gözlerim doldu. Merak ettim: Yaralanan, sarsıntı geçiren ben olsaydım, kendimi iyi hissetmek için kimi arardım? Seni mi, Darren’i mi? Belki de Kate’i arardım. Ya da annemle babamı. “Yapabileceğim bir şey var mı?” diye sordum.

“Şu anda yapıyorsun zaten,” dedin. “Telefonu açtın ve benimle konuşuyorsun. O herifler üstüme çullandığında tek düşünebildiğim şey buydu: Lucy’nin sesini tekrar duyabilecek miyim? Şimdi iyiyim ve senin sesini duyuyorum. Yani her şey güzel. Evren güzel.”

Buna ne cevap vereceğimi bilemedim. Ne diyeceğimi. Aylarca süren sessizlikten sonra tekrar karşımdaydın. Beni özlüyor ama aynı zamanda incitiyordun.

“Yakınlarda New York’a dönecek misin?” diye sordum.

“Sanırım bu yaz,” dedin. “Associated Press önümüzdeki hafta için izin verdi ama annemi görmeye gideceğim. New York’a yaz tatilinde gelmeyi planlıyorum. Herkesi özledim. En çok da seni.”

Gelince evde kalıp kalmayacağını sormak istedim. Herkesi, Irak’ta yaşama fikrinden vazgeçecek kadar özleyip özlemediğini. Beni o kadar özleyip özlemediğini. Ama “Ben de seni özledim, Gabe,” demekle yetindim.

Sonra Phil ofisteki bölmemin girişinde durup “Lucy? Dünkü bütçe toplantısının notları sende mi?” diye sordu.

Phil’e başımı evet anlamında sallayarak cevap verdim. Sonra sana gitmek zorunda olduğumu söyledim, sen de arayı açmayacağını söyledin, ben de tamam dedim, bir dahaki sefere daha uzun konuşuruz dedim.

Ama senden annene yaptığın ziyaretin son gününe kadar haber alamadım ve o gün aceleyle gönderdiğin e-postada kendini çok daha iyi hissettiğini, Bağdat’a dönmeyi iple çektiğini yazdın. Senin için duyduğum tüm endişe, sesini duyduğumda hissettiğim tüm kaygı, kemikleşmiş bir öfkeye dönüştü. Madem sonunu getirmemeyi kafana koymuştun, beni ne demeye aramış, ne demeye eski duyguları su yüzüne çıkarmıştın? Bu hiç adil değildi, Gabe. Yaptıklarının çoğu, benden istediğin şeylerin çoğu, eğer bir hakem olsaydım, eğer hayat bir tür oyun olsaydı, tıpkı yaz kampında yaptığım gibi ayağa kalkıp *Faul!* ya da *İptal!* diye bağıracağım türdendi. Ama gerçek hayatta ne hakemler vardı, ne de iptaller.

O gece Darren’i daha ateşli öptüm.

Ama seni beynimden söküp atamadım. Şiddete karşı mücadele etmek umuduyla herkese birbirlerine ne kadar benzediklerini göstermeye çalışırken, nasıl şiddete maruz kaldığını düşünüp durdum.

Bunda da bir tür mesaj olmalıydı. Bizden sonraki kuşakla paylaşacağım bir bilgelik. Kötü bir olayı faydalı bir şeye dönüştürmek, böylece bir şekilde senin misyonunu üstlenmek istedim.

Birkaç hafta sonra *Bir Galaksi Gerekir*’in yeni bölümleri için bir tema önerdim. Hikâyede yeşil uzaylı Roxie başka bir gezegene gidip kendi Şefkat Kitabı için fotoğraf-

lar çekiyordu. Şefkat Kitabı, daha önceki bölümlerde sayfa sayfa bir araya getirip arkadaşlarıyla ve komşularıyla paylaştığı bir tür rehberdi. Oraya gidip fotoğraf çekmeye başladığında gezegende yaşayanlardan bazıları ne yaptığını, neden fotoğraf çektiğini anlamıyorlardı. Bu yüzden onu pataklıyorlardı. Ofiste bu tema hakkında hararetli tartışmalar yaşandı ama o sıralarda çocuklar arası şiddet gittikçe tırmanıyordu ve Phil konunun üstüne giderek bu bölümü yapmaya karar verdi.

Bu bölümle ilgili haberleri okudun mu bilmiyorum ama *Bir Galaksi Gerekir*'in yayın tarihi boyunca üzerinde en çok konuşulan bölümü oldu. Televizyon kanallarındaki çocuklara yönelik çizgi film kuşağında ilk kez fiziksel şiddet betimleniyordu. İnternette tartışmalar yapıldı, televizyonda uzmanların yorumlarına başvuruldu. Bu bölüm programın profilini yükseltmekle kalmadı, diğer zor meselelere el atmamız için bize bir kanal da açtı. *Bir Galaksi Gerekir*'e tamamıyla farklı bir yön verdi. Bana da yeni bir terfi.

Sana bunun için teşekkür etmeliydim. Verdiğin ilham için. Bunu daha önce yapmadığım için üzgünüm: ama çok teşekkür ederim.

İşin komik yanı, seninle birlikteyken bazen gelecekle ilgili hayaller kurardım. Uzun uzun düşünülmüş şeylerden çok aniden belirip hemen kaybolan anlık görüntüler. Annenle tanıştığımı hayal ederdim; ki bunu yapamadığım için kendi adıma çok üzgünüm. Ya da daha büyük bir eve taşındığımızı, böylece kahve sehpası dışında gerçek bir ofise kavuşabildiğini. Ya da birlikte uzun bir yolculuğa çıktığımızı; ki bunu yapamadığımız için de üzgünüm.

Darren'la birlikteyken gelecek böyle anlık görüntüler şeklinde gelmiyor, üzerinde tekrar tekrar konuşulan bir olguya dönüşüyordu. Darren'ın her zaman bir planı vardı. Satranç oynuyordu ve fark ettiğim kadarıyla hayata da satranç muamelesi yapıyor, altı adım, sekiz adım, hatta on adım sonrasını hesaplayarak hedefine ulaşmayı garanti altına alıyordu. Hamleyi yap. Veziri devir. Şah. Mat.

Çıktığımız ilk yıl, doğum gününden birkaç hafta önce, nal listesi tutup tutmadığımı sordu.

“Ne listesi?” diye sordum.

“Bilirsin,” dedi, “nalları dikmeden önce kesinlikle yapman gereken şeyler listesi.” Arka cebinden cüzdanını alıp içinden katlı bir kâğıt parçası çıkardı. “Ben kendi listeme yaklaşık –vay– beş yıl önce başlamışım. Yirmi beş yaşına girerken. O günden beri bazılarının üstünü çizip yenilerini ekliyorum.”

Benden yaklaşık beş yaş daha büyük bir erkekle çıkmak, kariyerlerin oturduğunu, birlikteliklerin kurulduğunu ve her şeyin mutlu sonla bittiğini görmek, bazı yönlerden iyiydi ama bazen aramızdaki yaş farkının daha fazla olduğunu, benden çok daha fazla gün görüp geçirdiğini hissediyordum. Bu da öyle anlardan biriydi.

Kâğıdı açtı ve pazar gecesi yemekleri için favori mekânı olan Montague’daki Teresa’nın Yeri’nde oturduğumuz masaya, tam önüme koydu. Liste şöyleydi:

Nal Listesi

1. *Bir segway kullan*
2. *~~Bir maratona katıl~~*
3. *~~Yunan adalarını dolaş~~*
4. *~~Scuba dalmayı öğren~~*
5. *~~Gemi yolculuğu yap~~*
6. *Bir sokak hayvanını sahiplen*
7. *Çince öğren*
8. *Yarış arabası kullan*
9. *Evlen*
10. *Baba ol*
11. *Avustralya’yı ziyaret et*
12. *Bir triatlona katıl*
13. *Bir yazlık al*
14. *Brooklyn’den Montauk Parkı’na kadar bisiklet sür*

“Çok etkileyici bir liste,” dedim. “Çoğunun üstünü çizmiş olman da çok etkileyici. Yunanistan nasıldı?”

“Güzeldi,” dedi. “Kuzenim Frank’la birlikte gittim. Silikon Vadisi’nde yaşıyor. İyi çocuktur. Bol bol uzo içtik, şnorkelle yüzdük, denize açıldık. Bu arada muhteşem yemekler yedik.”

Evlenmek dememesini, oracıkta evlilik teklif etmek için bu konuyu açmış olmadığını umut ederek, “Peki sırada ne var?” diye sordum.

Listeyi inceledi. “Segway ya da bisiklet turu,” dedi. “Ya da triatlon ama bunu yapmaya karar vermeden önce bol bol idman yapmam gerekiyor.”

“Brooklyn ile Montauk Parkı arasındaki mesafe ne kadar?” diye sordum.

“Yaklaşık iki yüz kilometre,” dedi. “Haritasını çıkar-dım ama hazır olduğumu sanmıyorum.”

“Ama artık yeni bisikletlerimiz var...” dedim, gülümseyerek.

Tek kaşını kaldırdı. “Benimle birlikte o yolu gider misin?”

Omuz silktim. “Senin doğum gününe ne dersin?” diye önerdim.

“Haziran’a kadar kondisyonumuzu güçlendirecek zamanımız da olur. Üç ay boyunca idman yapabiliriz.”

Masanın karşısından uzanıp dudaklarımdan öptü. “Otuzuncu doğum günümü kutlamak için bundan daha iyi bir yol bulamazdım. Ama sana nal listesi tutup tutmadığını sorarken senin doğum gününü düşünüyordum. Yapmak istediğin bir şey var mı?”

O anda aklıma hiçbir şey gelmedi. “Belki de hemen bir liste yapsam iyi olur. Bakalım aklıma neler gelecek.” Çantamdan bir kalem ve eski bir Duane Reade fişi çıkardım. Nal listem hâlâ o fişin arkasında duruyor. Sana gösterdi-

ğimi hiç sanmıyorum. Bunu hemen listeme eklemeliyim: *Listeyi Gabe ile paylaş*. Hatta belki: *Gabe'den kendi listesini yapmasını iste*. Ama bu maddeleri eklersem, üstlerini çizebileceğimi hiç sanmıyorum. Beni haksız çıkar, Gabe. Lütfen.

Fişin en üstüne *Nal Listesi* yazdıktan sonra Darren'ın listesinden birkaç madde aşırdım. Gerçi 2. ve 3. maddeler dilekten ziyade ihtimal olarak değerlendirilebilirdi.

1. *Avustralya'ya git*
2. *Evlen*
3. *Anne ol*
4. *Empire State Binası'nın tepesine çık*
5. *Bir tekne kullan*
6. *Hafta sonu tatili için Paris'e git*
7. *Çocuklara yönelik bir televizyon programında başyapımcı ol*
8. *İnce topuklu bir Manolo Blahnik satın al*
9. *Bir köpek sahibi ol*
10. ...

"Aklıma başka bir şey gelmiyor," dedim Darren'a.

"Sonra düşünürsün," dedi. "Ben hep düşünüyorum. Ama çok iyi bir başlangıç yaptın." Listeyi önüne çekti. "Bazıları çok kolay! Senin doğum gününde ne yapıyoruz biliyor musun? Empire State Binası'nın tepesine çıkıyoruz. Böylece birini çizmiş olursun."

"Sahi mi?" dedim.

"Ah, kesinlikle," diye cevapladı.

Beynindeki çarkların çalışmaya başladığını, başka ne yapabileceğimizi bulmaya çalıştığını görür gibiydim. Beni Paris'e götürmeyi ve orada evlilik teklifinde bulunmayı o

zaman mı planlamıştı acaba? Ya da otuzuncu doğum günündeki Avustralya gezisini? Ya da bana bir çift Manolo Blahnik almayı?

Darren gerçek bir plancı. Üstelik, planının işe yarayacağından emin olduğunda, beklemekten çekinmiyor. Onun bu yönüne hayranım.

Ama yedinci maddeyi okuduktan sonra bana baktı.

“Çocuklara yönelik bir televizyon programında başyapımcı olmak mı?” diye sordu.

“Evet,” dedim başımı öne arkaya sallayarak.

Gülümsedi. “Bu çok şirin.”

Neye uğradığımı şaşırdım. “Ne?” diye sordum.

“Çok sevimli bir işin var,” dedi. “Tıpkı senin gibi.”

Gözlerimi kırptırdım. Bu çok... küçümseyiciydi... ama böyle demek istemediğini biliyordum. En azından, umuyordum. Senin hayallerimi ne kadar ciddiye aldığını düşünmeden edemedim. Senin için ne kadar önemli olduklarını.

“Benim işim şirin değil,” dedim. “Sevimli de değil.”

Darren ne diyeceğini bilemedi. Onu şaşırtmıştım. Yanlış bir şey söylediğinin farkında bile değildi ve bu her şeyi daha da berbat ediyordu.

“*Law & Order* dizisinde başyapımcı olan adama, çok şirin bir işiniz var der misin?” diye sordum. “Benim kariyer hedeflerimi şirin yapan şey, tam olarak, nedir?”

Darren tekrar sesine kavuştu. “Hey, hey,” dedi. “Bununla hiçbir şey kastetmedim. Affedersin. Yanlış bir kelime seçtim. Seni ne kadar şirin bulduğumu biliyorsun; seninle ilgili her şeyi. Ayakkabılarını, saç fırçanı, çantan-daki sakız paketini. Hepsini. Çünkü onlar senin.”

Kalemi masaya bırakıp çatalımı aldım ve doyduğumu düşünerek bıraktığım makarnaya daldırdım. Sırf ona ce-

vap vermemek için. Çünkü içimden şöyle demek geliyordu: *Kariyerimin benim için ne kadar önemli olduğunu anlamak zorundasın. Ve şöyle: Beni bu yüzden sevmelisin, buna rağmen değil.* Ama Darren birçok yönden harikaydı ve özür diliyordu; beni incitmek istememişti. Üstelik akıllıydı. Bunu zamanla anlayacağını düşündüm.

Ağzımdaki makarnayı yuttum. “Umarım senin için şirinden öteyimdir,” dedim.

“Elbette!” diye cevapladı. “Aynı zamanda güzelsin, tatlısın, komiksin ve akıllısın. Devam edeyim mi? Seni tarif edecek sıfatlar saymakla bitmez.”

Güldüm. “Eh, birkaç tane daha saysan hayır demem...”

Darren gülümsedi; rahatladı. “Hımm, seksi desem? Düşünceli?”

“Bunlar daha iyi,” dedim.

Bazen, keşke o gün daha ciddi konuşsaydık diye düşünüyorum. Üzerine daha çok gitseydim ve içime attığım her şeyi söyleseydim. Çünkü hâlâ anlamadı. Tam olarak.

Darren'ın doğum günü hazırlığı için kendimize bisiklet çantaları ve üçer çift bisikletçi şortu aldıktan sonra Sayville ve Southampton'da yarım pansiyon oda rezervasyonları yaptık. Kutlamayı biraz erkene almaya ve yola Anma Günü'ne denk gelen hafta sonu çıkmaya karar verdik. O yaz için Montauk'ta bir yazlık kiralamıştık ve yolculuğumuzun son gecesini orada geçirip eve trenle dönmeyi planlıyorduk. Her şey mükemmel şekilde organize edilmişti: Tam da Darren'ın istediği gibi.

Mart sonunda bisiklet idmanlarına başlayıp Westchester'e, George Washington Köprüsü'ne, hatta Coney Island'a kadar pedal salladık. Darren, hem yolda plansız piknik yapabilmek, hem de bisikletlerimizde yeterli idman ağırlığı taşımak için, bisiklet çantalarımıza atıştırmalık, battaniye ve su koymakta ısrar etti. Son idman günümüzde Brooklyn Köprüsü üzerinden Manhattan'a, oradan da Cloisters'a kadar bisiklet sürdük. Harika bir gündü –güneşli ve serin– ve şimdi sana anlatsam hiç komik gelmeyecek milyonlarca

farklı şeye gülmekle geçti. Öyle bir ruh hali içindeydik ki sanki komiklik her yerdedi.

O gün eve döndüğümüzde, "Seni bulduğum için çok şanslıyım," dedi Darren.

"İkimiz de şanslıyız," diye karşılık verdim. "Birbirimizi bulduğumuz için." Ve o sırada gerçekten böyle hissediyordum. Gerçekten.

Yola çıkacağımız sabah erkenden kalktım. Son uzun bisiklet turumuzu gözümün önüne getirdikçe yolculuk için heyecanlanıyordum ama içimde az da olsa bir endişe vardı. Bu Darren'la baş başa geçireceğimiz en uzun zaman olacaktı. Gelecek adına yapılan bir deneme sürümü gibiydi. Birbirimizden sıkılırsak ne olacaktı? Ya da, dahası, sıkılmazsak?

Sonra Darren uyanıp yatakta döndü ve başını benim yastığıma koydu. "Bu işte bana katıldığın için teşekkür ederim. Harika olacak. Ve şunu bilmeni isterim ki durmak, dinlenmek veya yolun bir kısmını trenle gitmek zorunda kalırsak, benim için hiçbir sorun yok. İkimizin üzerinde de baskı olmasın, tamam mı?"

Gerginliğim hafifledi. Onu öptüm. "Bence üstesinden geliriz."

İlk gün eğlenceli başlasa da ellinci kilometreden sonra biraz sıkıcılaştı. Fazla konuşamıyorduk. Tek yaptığımız pedal sallamaktı. Darren rotayı bildiği için önden gidiyor, ben de sırtını, tişörtünü ve bacaklarını hangi hızla hareket ettirdiğini ezberleyerek peşinden yol alıyordum. İçimden birkaç şarkı mırıldandığım bir sırada, nihayet, "Sandviç molası!" diye bağırdı.

Evden çıkmadan önce fıstık ezmesi üzerine reçel sürülmüş sandviçler hazırlamıştı. Benimkilere sade, kendi-

ninkilere parça fıstıklı ezmeler sürmüştü. İkimiz de çilek reçelini tercih ediyorduk.

Bisikletlerimizi kenara çekip çimenin üzerine bıraktığımızda, "Leydim," dedi, "ilginizi çekmek için bir sandviç yeter mi, yoksa iki tane mi vereyim?"

Gerinerek güldüm. "Şimdilik bir olsun."

Kasklarımızı ve bisiklet eldivenlerimizi çıkardık, ellerimizi yıkadık ve yere oturup sandviçlerimizi yedik.

Yemekten sonra Darren sırtüstü çimlere uzanıp başını bisiklet çantasına dayayarak, "Hazım molası?" diye sordu.

"Hazım molası," diye onaylayıp başımı göğsüne yasladım.

"Bu inanılmaz," dedi. "Sana, geçen yılki doğum günümde, yeni yıl için güzel, cesur, eğlenceli ve akıllı bir kız arkadaş bulmak için dilek tuttuğumu... ve aradan üç ay geçmeden o yazlıkta seni gördüğümü söylemiş miydim?"

Yüzüne bakmak için doğrulup oturdum. "Madem dileklerin bu kadar güçlü, bu yıl ne dileyeceğine dikkat et-sen iyi olur," dedim.

"Ah, ne dileyeceğime çoktan karar verdim."

Gülümsedim. "Buna ne şüphe."

Güldü. "Ama biliyorsun ki söyleyemem, çünkü söyler-sen gerçekleşmez."

"Doğru. Sır olarak kalmalı."

Kâkülümü yana çekti.

"Bu gece her yerimiz ağrıyacak," dedi. "Ama soğutucu jel ve Advil getirdim. Popolarımız için de Vazelin. Tahriş olmasın diye."

"Ne?"

"Tahriş olmuş bir popuyla bisiklet sürmek istemi-yorum," diye yanıtladı. Yüzünde beliren utangaç ifadeye bakınca, altı, sekiz veya on üç yaşlarındaki halini net şe-

kilde gördüm. O bakışta bütün hayatını gördüm. O kadar tatlıydı ki kalbim sevgiyle doldu.

“Seni seviyorum,” dedim. İkimizden biri ilk kez bu cümleyi kuruyordu.

Bana baktı. Bir süre kaskatı kesildikten sonra gülümsemi. “Ben de,” dedi. “Ben de seni seviyorum.”

Ardından doğrulup oturdu ve dudaklarımdan öptü. “Sana bir sır vereyim mi?” dedi.

Ne diyeceğini tahmin edemiyordum ama başımla onayladım.

“Sana aylardır aşığım. O şamatalı dans derslerinden beri. Sana ilk o zaman âşık oldum.”

“Neden hiç söylemedin?” diye sordum.

“Çünkü seni korkutmak istemedim,” dedi.

Dürüstlüğü içimi rahatlatmış. Gardımı düşürdü. Onu tekrar öptüm, çünkü haklıydı. Söyleseydi beni korkutabilirdi.

Darren benimle ilgili birçok şeyi çözdü. Sadece seninle aramdaki bağı asla çözemedi. Ama bunun için onu suçlamıyorum.

Sayatımız boyunca karşılaştığımız insan- nız ins
lardan bazıları dünyamızdan bir kez çıkıp
gittiklerinde, temelli giderler. Onları tekrar
görsek bile bütün muhabbet hızlı, anlamsız bir *merhaba* ve
nasılsından öteye gitmez. Oysa bazı insanlara tekrar rast-
ladığımızda kaldığımız yerden devam ederiz. Aynı rahat-
lıkla... aradan hiç zaman geçmemiş gibi. Seni tekrar gördü-
ğümde aynen böyle hissettim. Gideli bir yılı geçmişti. Son
telefonundan birkaç ay sonraydı. Senden bir e-posta geldi:

Selam Lucy,

*JFK'e şimdi indim. Bu hafta buralarda mısın?
Seni görmeyi çok isterim.*

*Çarşamba veya perşembe günü dışarıda buluşup
bir şeyler içsek?*

Gabe

*Not. Uçakta Bir Galaksi Gerekir'i seyrettim. Rüya
bölümünün işlenişi çok hoşuma gitti.*

E-posta geldiğinde Darren'ın evindeydim. Günlerden pazardı ve Montauk'tan yeni dönmüştük. Akşam kendi evime geçmek istiyordum ama Darren'ın buzdolabında yiyecek vardı ve benimki tam takırdı. Bu yüzden çamaşır yıkamak ve işe hazırlanmak için eve dönmeden önce birlikte bir şeyler atıştırmaya karar verdik. Darren ıslak plaj malzemelerini çantasından çıkarıp küflenmesinler diye kükete basarken, ben de mutfak dolaplarını karıştırıp akşam sandviçlerine ekleyecek ekstra malzeme arıyordum. O sırada BlackBerry'mi çantamdan çıkarıp trendeyken işle ilgili çılgın bir gelişme var mı diye baktım. İşten gelen bir şey yoktu ama senden gelen bir e-posta vardı. Darren'ın diğer odada olmasına sevindim.

Bedenimin sana verdiği fiziksel tepki fazlasıyla tuhaftı. Seni tanıdığımdan beri böyleydi. Sürekli olarak bir noktadan sonra bunun değişeceğini sanıyordum veya umuyordum. Ama hiç değişmedi.

İsmi görürnce midem burkuldu. E-postayı tıklayıp okudum. İçimden bir ses, *Bu iyi bir fikir değil*, dese de, seninle buluşacağımı biliyordum. Seni görmek, neler yaptığını duymak istiyordum. Darren'a bundan bahsetmem gerektiğini biliyordum. Ondan izin alacak değildim ama söylememek yanlış olurdu.

Eski sevgilimden bir e-posta aldığımı söylediğimde yüzü tamamen sakindi. Seninle buluşup bir şeyler içmeyi planladığımı söylediğimde biraz değişti ama hemen normale döndü.

"Ne zaman buluşacağınız belli olunca bana söyler misin?" diye sordu.

"Elbette," diye cevapladım.

"Sonra buraya gelecek misin?"

Seninle yatmayı planlamıyordum. Geç vakte kadar

kalmayı da planlamıyordum. Ama o gece yalnız kalmaya ihtiyacım olacağını hissediyordum. Yine de bir ara çözüm bulmak zorundaydım. Darren için.

Çünkü onu seviyordum.

“Kesinlikle,” dedim.

Buna sevinmiş gibiydi. Sohbate devam ettik. Alexis’in çıktığı yeni adamdan, geçen hafta sonu Ditch Plains’de tanıştığı sörfçüden bahsettik. O yaz katılacağımız üç düğünden, ki hepsi onun arkadaşlarıydı. Brad’la Tracey’nin Philly’deki düğünü için araba kiralamanın mı, yoksa şehir merkezine kadar trenle gidip salona taksiyle geçmenin mi daha iyi olacağından. Darren’la bunları konuşurken dış görünüşüm gayet normaldi ama içten içe senden bir cevap gelmiş mi diye BlackBerry’mi kontrol etmek için yanıp tutuşuyordum. İyi ki sürekli irtibat halinde değildik. Beklemek daima işkencedir.

Perşembe sabahı üstümü dört kez değiştirdim. İlk önce bol, dökümlü, vücudumu şekilsiz gösteren bir elbise giydim. Bunun işleri platonik aşamada tutmak için iyi olacağını düşündüm. Ama aynada kendime tekrar baktım. Seni bir yıldan fazladır görmüyordum ve kendimi bıraktığımı düşünmeni istemedim. Bu yüzden daha dar bir şey giydim. Ama bu kez de fazla zorlama görüneceğini düşünüp çıkardım ve yazlık pantolonla kolsuz tişört giydim. Sonra etekli halimi çok sevdiğini hatırladım. Sonunda kalem etek, askılı ipek bluz ve burnu açık topuklularda karar kıldım. Bu kıyafet kendimi güvenli, başarılı ve enerjik hissettiriyordu. Ofiste sunum yapmam gerektiği zaman da buna benzer şekilde giyiniyordum. Saçlarımı maşayla düzleştirirken perçemlerime fazladan zaman ayırdım.

Ofiste gün boyunca işime doğru dürüst odaklanama-

dım. *Bir Galaksi Gerekir*'in yepyeni bölümleri için senaryoları gözden geçirmem gerekiyordu ama sadece bir bölümde bile neler olup bittiğini anlamak için dört kez baştan okumak zorunda kaldım.

İşten sonra ağır adımlarla Pazza Notte'ye yürüdüm. Vaktinden birkaç dakika erken geldiğimi fark edince bloğun etrafında bir tur atmayı düşündüm ama hemen vazgeçip içeri girdim ve barda iki kişilik yer tuttum. Sen BlackBerry mesajı gönderip –pek huyun olmadığı halde– biraz gecikeceğini, kendime bir kadeh şarap sipariş etmemi söyledin. Gamzelerle ve özürlerle yüklü bir fırtına gibi geldiğinde kadehimi neredeyse yarlamıştım.

Bana sarılarak, “Seni görmek çok güzel, Luce,” dedin.

Ben de aynı sıcaklıkla sana sarıldım ve tıpkı eskisi gibi koktuğunu fark ettim. Bilim insanları kokunun sahip olduğumuz en güçlü hafıza tetikleyicilerinden biri olduğunu söylüyor. Buna tümüyle inanıyorum. Yüzümü tişörtüne gömdüğümde, mancınıkla geçmişe fırlatılmış gibi oldum.

Birbirimizden ayrılınca uzun uzun yüzümü inceledin. “Dur da sana doya doya bakayım,” dedin. “Harika görünüyorsun. Saç kesimini sevdim.”

Yüzümün kızardığını hissedebiliyordum. “Teşekkürler,” dedim. “Sen de harika görünüyorsun.” Gerçekten öyleydin. Uzaktayken biraz kilo vermiştin ve yüz hatların belirginleşmişti. Saçların hâlâ kıvrır kıvrırdı ama daha kısa, daha sertti. Bronzlaşmıştın ve kollarındaki kıllar sararmıştı.

Senin sisinde öylesine kaybolmuştum ki o gece ne konuştuğumuzu bile hatırlamıyorum. Sen hatırlıyor musun? Eminim benim programımdan, senin işinden, ailelerimizden bahsetmişizdir. Sadece, bütünüyle hayat dolu hisset-

tiğimi hatırlıyorum. Sanki vücudumdaki tüm moleküller uyanık, kıpır kıpır ve heyecanlıydı. Diğer tüm duygular bir kenara itilip bastırılmıştı, çünkü sen oradaydın, tam karşımda ve dünyadaki tek insan benmişim gibi bana gü-lümsüyordun.

Darren'ı aldatmak istemiyordum ve buna yelteneceğimi sanmıyordum ama senin sormamana da biraz bozuldum. Ne yanağımdan dudaklarıma kayan bir öpücük, ne de bacağımda hissettiğim bir dokunuş. Bazen yapsaydın ne olurdu diye düşünüyorum. Bir şeyler değişir miydi? Her şey değişir miydi?

Darren sadece bir kez merhaba demek için mesaj yolladı. Seninle birlikte dışarıda olduğumu bilmenin onun için ne kadar zor olduğunu fark ettim. Muhtemelen evde endişe içinde bekliyordu. İşin ironik tarafı, seninle buluşmamızdan endişe etmesine gerek yoktu. Asıl buluşma sonrasından endişe etmeliydi ama görünüşe göre benimle yatmak senin aklının ucundan bile geçmiyordu. Darren'a kalsa ben tamamen ve tüm kalbimle ona aittim. Ama hiçbir zaman bana tamamıyla sahip olamadı.

Seni gördükten birkaç gün sonra Kate'le alış-verişe çıktık. Tom'la birlikte ilk kez şehirden uzaklaşıp –hem de adamakıllı uzaklaşıp– on günlüğüne İspanya'ya gideceklerdi. Gitmeden önce gardırobunu düzmesine yardım etmemi istiyordu.

Bir zamanlar onunla paylaştığım evine varınca, “Neye ihtiyacın var,” diye sordum. O ve Tom birlikte yaşamıyorlardı. Tom’a, parmağında bir nişan yüzüğü bulunmadığı sürece hiç kimseyle birlikte yaşamayacağını söylemişti. Her zaman bu plana sadık kaldığını bilsem de harika biriyle tanıştığı zaman fikrini değiştireceğini sanıyordum. Ve Tom gerçekten harikaydı; sakın, ilgili ve cömert. Ama Kate fikrini değiştirmemişti.

Kate, BlackBerry’sini çıkarıp listesine baktı. “İki çift mayo, bir plaj elbisesi. San Sebastian ve Barselona için bir maksi elbise. Ve –bir ihtimal– Madrid için dolgu topuk bir ayakkabı. Büyük bir hasır şapkaya da hayır demem. Sence de o şapkalar çok şık değil mi?”

Gülümsedim. “O şapkalardan biriyle film yıldızlarına

benzersin,” dedim. “Mesela, hımm, Greta Garbo?”

Yan yan baktı. Ardından ikimiz de kakhahayı bastık.

Kolunu omzuma dayayarak, “Greta Garbo’nun tarzı hakkında en ufak bir fikrin yok, değil mi?” diye sordu.

“Hem de hiç,” dedim. “Ama şık bir kadın değil miydi?”

Kate iç geçirdi. “Hem de çok. Ama bence sen Hedy Lamarr’ı kastettin. Büyük, geniş siperlikli şapkalarla muhteşem görünürdü.”

Elimi Kate’in beline dolayarak, “Ah, evet, kesinlikle Hedy Lamarr,” dedim. “Peki, nereye gidiyoruz? Her engeli tek tek mi aşalım, yoksa departman mağazalardan birine mi gidelim?”

“Departman mağaza,” dedi, hiç tereddüt etmeden. “En yakında Bloomingdale’s var. Hem öğle yemeğinde o yoğurtlardan alırız.”

Bloomingdale’s, elbette, seni hatırlatıyordu. Bir yıldan fazladır o mağazadan uzak durmaya çalışıyordum ve Brooklyn’de yaşamaya başladığımdan beri işim kolaylaşmıştı. Ama artık *Gabe’li şeyleri* hayatıma entegre etmenin vakti gelmişti. Bu yüzden, “O yoğurtlara bayılıyorum,” demekle yetindim.

Oraya gittik ve mayo bulmak için rafları alt üst ettik. Kate, Hedy Lamarr şapkasıyla uyumlu mayolar istediği için nostaljik stillere ve muhafazakâr renklere yoğunlaştık. Altı veya yedi seçenek bulduktan sonra bir kabine girdik.

Sandalyeye oturup mayoları kucağımda tutarken, Kate’e –aşlını sorarsan ilk kez– seninle bir içki içmek için buluştuğumu söyledim.

“Nasıl geçti?” diye sordu, dikkatle.

“Tuhaf,” dedim. “Darren’i seviyorum... gerçekten. İçimde en ufak bir şüphe yok. Ama Gabe’e karşı hissettiklerimden çok farklı şeyler hissediyorum. Darren’i ondan daha az se-

vip sevmediğimi anlayamıyorum. Ya da daha farklı şekilde sevip sevmediğimi... Tom'la birlikteyken, diğer zamanlara göre daha hayat dolu olduğunu hissediyor musun?"

Kate gayet ciddi bir yüz ifadesiyle, soruyu ve nasıl cevap vereceğini enine boyuna tartıyormuş gibi baktı. Kate'in bu yönünü seviyorum. Çocukluğumuzda bile ağzından çıkan her şeyi tartarak konuşurdu.

"Hayır," dedi sonunda. "Şu anda, burada, soyunma kabinde seninle dururken, en az Tom'la birlikteyken olduğu kadar hayat dolu hissediyorum."

Mayolardan birini ona uzattım.

"Gabe'le birlikteyken, gezegendeki herhangi biriyle olduğumdan daha hayat dolu hissediyorum," dedim. "Elbette bu sana karşı hissettiğim sevgiyi gölgelemez," diye ekleyiverdim.

"Peki, Darren'a karşı hissettiğin sevgiyi?" diye sordu.

"O... o farklı," dedim. "Ve bunun yeterli gelmemesinden endişe ediyorum. Gabe'e karşı hislerim o kadar devasa boyutlardaki diğer hiçbir şey asla yeterli gelmeyecek."

Kate mayoyu yukarı çekip kollarını askılardan geçirdi. Aynada kendine bakarak, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Dürüst olayım mı?" dedim.

"Her zaman," dedi.

"Dürüst olmak gerekirse, kalçalarını çok komik bir yerden sarıyor."

Arkasını döndü ve başını çevirip aynada kıcına baktı. "Vay be. Haklısın. Çok tuhaf." Mayoyu çıkarmaya başladığında, "Bu yılın başlarında ablamla ilişkilerden konuşurken ilginç bir şey söyledi," dedi.

Kate'in ablasıyla tanışmış mıydın? Tanışmadıysan bile sana Liz'den bahsetmiş olmalıyım. Brown Üniversitesi'nde okudu. İki insan birbiriyle ne kadar taban ta-

bana zıt olabilirse, Liz'le Kate de işte o kadar zıttı. İnılmaz derecede yaratıcıydı, sanatsaldı ve Kate'le ben on altı yaşındayken o üniversiteyi bitirip Vogue'da çalışmak üzere Paris'e gitti. Erkeklerle ve kadınlarla birçok aşk macerası yaşadı ve bugüne dek tanıdığım en ilginç insanlardan biri olarak kaldı.

"Ne dedi?" diye sordum.

"Yaşadığı her aşk macerasını farklı ateşlere benzeti-yormuş. Bazıları yangın gibiymiş; güçlü, zorlu, tehlikeli ve daha seni yuttuğunu anlamadan yakıp kül etme kapasitesine sahip. Bazıları ise şömine ateşi gibiymiş; oturaklı, kararlı, samimi ve besleyici. Başka örnekler de verdi: şenlik ateşi ilişkisi, maytap ilişkisi, ki herhalde bununla tek gecelik aşkları kastediyordu. Ama aklımda en çok kalan yangınla şömine ateşi oldu."

"Tom'la sen şömine ateşi mi oluyorsunuz?" diye sordum.

Kate başıyla onayladı. "Bence öyle. Ve sanırım benim istediğim de bu. Güven, istikrar ve sıcaklık."

Söylediklerini uzun uzun düşündükten sonra, "Bence Darren'la ben de şömine ateşiyiz," dedim ona. "Ama Gabe'le birlikte bir yangın oluyoruz."

"Hah, işte bunu doğru söyledin," dedi Kate.

Bikinisini giymişti. Yüksek belli, kırmızı beyaz benekli bir takımdı. "Vay, bu üzerinde çok güzel durdu," dedim.

Aynadaki yansımasını başıyla onaylayarak, "Bunu sevdim!" dedi. "Biri gitti, biri kaldı."

"Peki, Liz hangisinin daha iyi olduğunu söyledi mi?" diye sordum.

Kate bikini üstünün kopçasını açarken başını iki yana salladı. "Kim olduğuna bağlı olarak değiştiğini söyledi. Veya ne istediğine. Şömine ateşi ilişkileri bir süre sonra onu sıkmaya başlıyormuş. Bu yüzden hep yangını tercih

etmiş ama bu aralar ikisinin arasında bir şey istediğini düşünüyormuş. Sanırım bu şenlik ateşi oluyor: Her zaman yakıp kül edecekmiş gibi duran ama asla o aşamaya ulaşamayan bir ilişki. Bu tarz biriyle hiç birlikte olmadığını ama bir tane bulmak istediğini söyledi.”

“Peki, bir yangını dizginlemek veya bir şömine ateşini harlamak mümkün mü?”

“Bilmiyorum,” dedi Kate, bikini altını çıkartırken. “Liz bir ilişkiyi başka bir ilişkiye dönüştürme şansını asla elde edemediğini söyledi. Ama yaptığı benzetmenin sınırlarını genişleterek bakarsan, eğer itfaiyeciler yangınları dizginleyebiliyorsa, insanlar da başarabilir. Bence asıl soru şu: Bir yangını söndürmeden dizginlemeyi başarabilir misin?”

Kate’e başka bir bikini uzatırken onun da bir şenlik ateşi arayıp aramadığını merak ettim. Hangisini istediğine karar vermeden önce farklı ilişkileri tecrübe etmemin iyi olup olmayacağını düşündüm.

“Beni endişelendiren şey,” dedi Kate. “Ya şömine ateşinden vazgeçip yangını denersen ama sonra bunu istemediğini fark edersen? Bu durumda elindeki şömine ateşinden olursun.”

“Seninle Tom’dan mı bahsediyorsun?” diye sordum.

Omuz silkti “Belki. Bilmiyorum.”

“Bence karışık bir durum,” dedim. “Ayrıca bu bikininin yanlarından göğüslerin görünüyor.”

Kate göğüslerine baktı. “Ah, rezalet,” dedikten sonra boyundan bağlamalı bikiniyi başının üstünden çekip çıkardı. “Bence sen de ilişkilerinde bu tarz bir risk analizi yapmalısın. Ne kadar mutlu olduğunu hesaplamalı ve başka birinde daha fazlasını bulma ihtimali uğruna bu mutluluğu kaybetmeye değer mi diye düşünmelisin. Şahsen ben böyle bir riski alır mıydım bilmiyorum. Me-

sela, bunun alt sınırı nedir? Eğer Tom’la yüzde seksen beş mutluysam, başkasıyla yüzde doksan beş mutlu olma olasılığı yüzünden bunu riske atar mıydım? Birinden elde edebileceğin maksimum mutluluk yüzdesi nedir? Yüzde yüz olduğunu sanmıyorum.”

“Hayır, kesinlikle yüzde yüz olamaz,” dedim. “Hiç kimse mükemmel değildir.” Seninle mutluluk yüzdem ne olduğunu merak ettim. Ve Darren’la.

Sonra bu soruya senin veya Darren’ın vereceği cevapları, benimle mutluluk yüzdelerinizin ne olduğunu merak ettim. Ne düşünüyorsun? O zamanlar mutluluk yüzdelerimiz aynı mıydı? Yüzde seksen mutlu muyduk? Yüzde seksen beş? İçimden bir his benim senden daha fazla mutlu olduğumu söylüyor, çünkü gitmek isteyen ve terk edip giden sendin. Bu terimlerle düşünmesen bile, bu riski almaya ve ben olmazsam, hayalindeki kariyerin peşinde koşarsan, daha mutlu olup olmayacağını görmeye niyetli olduğun belliydi.

İşe yaradı mı? Bir süreliğine de olsa?

Çünkü sonunda işe yaramadığını biliyorum.

Bazen bir yıl küçük zaman kapsüllerine bölünür ve gözünüze sonsuzluk gibi görünür. Her bir parçası o kadar kocamandır ki ömrün içinde başlı başına bir ömür gibi gelir. Benim 2004 yılım da böyleydi. Seninle birlikte olduğum zaman dilimi, sen gittikten sonraki zaman dilimi, Darren’la tanıştıktan sonraki zaman dilimi. O yıl üç farklı bölümden ibaretti. Ama Darren’la birlikte geçirdiğim on iki aydan sonra zamanı yeniden tek parça hissetmeye başladım. Julia’yla birlikte yaptığım geç kahvaltıdan çıkıp Darren’ın evine döndüğüm bir cumartesi günü, “İki hafta sonra yıl dönümümüzü kutlayacağız. Yapmayı planladığın özel bir şey var mı?” diye sorduğunda, benim için neredeyse sürpriz oldu.

BlackBerry’mdaki takvimi kontrol edecek oldum ama haklı olduğunu biliyordum. Darren tarihleri asla unutmazdı. Ayrıca yazın sonuna gelmiştik ve geçen yıl bu zamanlarda, yani en üzgün geçirdiğim yaz mevsiminin son günlerinde tanışmıştık.

Kendime bir bardak su alırken, “Montauk’da baş başa

bir hafta sonu mu?" diye sordum. Hafta sonu tatilleri için kıyasıya bir pazarlık yapmıştı ve yazlığa gittiğimiz her günün çetelesini tutuyordu.

"Sorman hata," diye cevapladı.

Tahmin etmeliydim. Büyük ihtimalle teklifimizi verirken bu tarihleri de işaretlemişti.

Bardağıma bir buz attım ve "Ve denize nazır bir akşam yemeği?" dedim. "İskeledeki o şık mekânda? Hani daha çok yetişkinlerin takıldığı ve herkesin giyinik olduğu yer mi?"

Darren mutfağı boydan boya geçip dudaklarımdan öptü. "Biz de yetişkiniz," dedi.

Güldüm. "Neyi kastettiğimi biliyorsun."

Bu kez burnuma bir öpücük kondurdu. "Bence kulağa çok hoş geliyor," dedi. "Bir fikrim daha var. Hediyelerle ilgili."

Acaba nişan yüzüğünden mi bahsedecek diye düşündüm. Sabrina bir ay önce nişanlanmıştı. Gerçi büyük ihtimalle hamile kaldığı için tarihi öne almak zorunda kalmıştı ama yine de düşüncesi bile güzeldi. Tatmin ediciydi: Bir yapbozun eksik parçasını uzun uzun aradıktan sonra bulmak ve böylece bir daha aramak zorunda olmamak kadar tatmin edici. Belki ben de, hemen olmasa da günün birinde...

"Hediyelere ne olmuş?" diye sordum.

"Şey," dedi, "nal listelerimizi düşünüyordum da, benim listemde 'bir sokak hayvanını sahiplen', seninkinde de 'bir köpek sahibi ol' maddeleri var. Yıllardır bunu yapmayı düşünüyordum ve... sana bir sürprizim var. Biraz erken olduğunu biliyorum ama bir kez kafama koyunca daha fazla bekleyemedim!"

Normalin aksine kapalı duran yatak odası kapısına gitti, içeri girdi ve kollarında minik, kıpır kıpır, kıvırcık bir şeyle geri döndü. Kıvırcık şey havladı. Bir köpek yavrusu.

Kucağında bir köpek yavrusu vardı. Dondum kaldım.

“Bak sana ne aldım!” dedi. “Evimde yaşayabilir diye düşündüm. Belki sen de bir gün gelip bize katılırsın.”

“Bir köpek?” dedim. “Sen bana bir köpek mi aldın?” Kıpırdayamıyordum.

“Umarım bu bayanı benimle paylaşırsın,” dedi Darren. “Umarım ikimizin köpeği olur.”

Köpeği elime tutuşturunca otomatik olarak aldım. Şirin kız boynumu, çenemi, burnumu yaladı.

“Kuzey Sahili Hayvan Ligi’ndeki en şirin köpek buydu,” dedi. “Her biriyle tek tek tanıştım.”

Köpeğe bakınca merhaba der gibi havladı. Ben de “Merhaba” diye karşılık verince yüzünde geniş bir köpek gülümsemesi belirdi.

Sorun şuydu: Bana bir köpek almak çok düşünceli, tam Darren’a göre bir hareketti. Ama o zamanlar benimle ilgili kavrayamadığı şey –ve hâlâ kavrayamadığı şey– Kuzey Sahili Hayvan Ligi’ndeki tüm köpeklerle benim de tanışmak istememdi. Hangi köpeğin alınacağına veya bir köpek alınıp alınmayacağına karar verirken beni buna dâhil etmesini istiyordum. Oldubittiye getirilmiş bu büyük jestlerle matah bir şey yaptığını düşünüyordu ama... çocuk muamelesi gördüğümü hissediyordum. Ya da... bana üstünlük tasladığını. Fikirlerimin onun için hiçbir değeri yokmuş gibiydi. Sen asla böyle bir şey yapmazdın.

“Keşke ben de hepsiyle tanışsaydım,” dedim Darren’a. “Bu çok güzel bir hediye ama... işin eğlenceli kısmını kaçırmışım gibi geliyor.”

Darren kafası karışmış gibi kaşlarını çattı. “İşin eğlencesi kısmı bu! Bir köpeğimiz oldu!”

İç geçirdim. “Biliyorum... ama birlikte seçseydik daha iyi olurdu. Asıl o zaman bizim köpeğimiz olurdu. İkimizin

de beğendiği bir köpek. Seninle bir çift olmak istiyorum, Darren.”

“Lucy,” dedi, aramızdaki mesafeyi kapatarak. “Tabii ki çiftiz. Sadece özel bir hediyeyle sana sürpriz yapmak istedim. Güzel sevgilime arada bir sürpriz yapmaya hakkım yok mu?”

Böyle söyleyince ne diyeceğimi bilemedim. Çünkü bu açıdan bakıldığında aptallık ediyormuşum gibi görünüyordu. Üstelik az önce bu inanılmaz şeyi yapan, bana bir köpek hediye eden biriyle nasıl didişebilirdim?

Köpek, beni güldürmeyi umut edermiş gibi burnumun içini yalamaya çalıştı. Belki de anlamıştı.

“Tabii ki hakkın var,” dedim, sonunda. “Peki, bir ismi var mı?”

“Onu bulduklarında bir kimliği yokmuş,” dedi Darren. “Barınakta çalışanlardan biri kıvrıcık tüyleri yüzünden ona Annie demeye başlamış ama bu isme ekleme yapabiliriz diye düşündüm.”

“Melek?”* diye sordum.

“Yıl dönümü!” dedi.

İşte o zaman güldüm. Çünkü bir köpek için kesinlikle absürt bir isim olmasına rağmen bir şekilde kulağa mükemmel geliyordu. Ve o da gerçekten mükemmel bir köpekti; sevecen, zeki, sakın. Bir nişan yüzüğü değildi, şükürler olsun. Ama başka bir canlının sorumluluğunu benimle paylaşması gayet somut bir taahhüttü. Annie’ye evet dediğim anda, peşinden gelecek diğer şeylere evet demenin ne kadar kolay olacağını görebiliyordum.

* Melek anlamındaki “Angel” ve yıl dönümü anlamındaki “Anniversary” ile Annie arasında ses benzerliği esprisi. (e.n.)

Hep dünyada iki tür insan olduğunu düşündürdüm: Hediye vermeyi sevenler ve hediye almayı sevenler. Hediye almayı hep sevdim ve hâlâ seviyorum. Ama Darren'la birlikte geçirdiğimiz ikinci Noel'de hediye vermeyi de sevdiğimi fark ettim.

O Noel'i Darren'ın Colorado'daki ailesiyle geçirecektik. Onlarla daha önce tanışmıştım. Önce üç ablasının en küçüğü ve onun kocasıyla. Sonra diğer iki ablası, onların kocaları ve çocuklarıyla. Sonra da anne ve babasıyla. Ve nihayet farklı toplantılarda anne ve baba tarafının çeşitli permütasyon ve kombinasyonlarıyla. Ama bu Darren'ın ailesiyle birlikte geçireceğim ve hepsiyle aynı anda karşılaşacağım ilk tatil olacaktı. Tek tek bakıldığında hepsi sevimli insanlardı, özellikle de Maxwell klanı kasırgasının sakin merkezi konumundaki babası. Ama onlarla birlikte bu kadar uzun vakit geçirmenin nasıl olacağı ve kendi ailemi özleyip özlemeyeceğim konusunda endişelerim vardı.

Darren'ın anne babası Vail'de kocaman bir dağ evi kiralamıştı ve annesi salonda büyük bir Noel ağacı olacağı-

na söz vermişti. Ailesi iki kocaman hediye kolisini önden yollamıştı bile. Biz geciktiğimiz için bavullarımıza sığacağından emin olduğumuz küçük hediyeler aldık. Annie'yi de götürmeyi düşündük ama erkek kardeşim onu bizimkilere götürüp göz kulak olmayı teklif edince kabul ettim: Annie orada olursa ben de oradaymış gibi hissedebilirdim.

Noel'i kendi ailem yerine Darren'ın ailesiyle geçireceğimi söylediğimde, "Bu çok ciddi bir karar, Lulu," dedi Jay. "Darren gerçekten senin salınım reaksiyonun mu?"

Yaklaşık bir buçuk yıl önce onunla yaptığımız konuşmayı, senden başka kimseye âşık olmak istemediğimi söylediğimi hatırladım. Duygularımın değiştiği ortadaydı.

"Bence olabilir," dedim Jay'e.

"Noel'de seni özleyecek olsam da, senin adına sevindim," diye karşılık veren Jay'in sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum.

"Ben de seni özleyeceğim," dedim. "Hem de çok. Ama dönünce görüşelim. Yeni Yıl kahvaltısına ne dersin? Sen, Vanessa, ben ve Darren?"

"Kulağa hoş geliyor," dedi kardeşim. "Şimdiden iple çekmeye başladım."

Bizimkilerin deposuna bıraktığım kayak pantolonlarımı, kaskımı ve kayak gözlüklerimi almak için bir hafta önce onlara gitmiştik.

"Darren iyi bir adam," demişti babam, kaskımı bulmama yardım ederken. "İkinizi Noel'de göremeyeceğim için üzgünüm ama belki gelecek yıl bize gelirsiniz. Ve Paskalya'da."

Gülümsedim. "Bence iyi fikir," dedim. Bizimkiler Darren'dan hoşlandı. Seninle birlikteyken ailemle bu kadar vakit geçirmemiştik. Muhtemelen ikimiz de başkalarına ihtiyaç duymamış, başkalarını aklımıza getirmemiştik.

Oysa Darren'la birlikteyken bütün tanıdıklarımız dünyamıza dâhil olmuştu. Darren'ın bana kıyasla kat kat ağır basan sosyalleşme merakı sayesinde, herkesin yıllık planlarımızın bir yerine sıkıştırıldığından şüphem yoktu.

Ve tatil yolculuğu için öyle heyecanlıydı ki. Hiçbir şeyi unutmadığımızdan emin olmak için liste üstüne liste yaptı, bavullarımızı iki kez kontrol etti ve Noel arifesinde yola çıkmaya tamamen hazır olduğumuzu ilan etti. Hemen ardından grip oldu.

23 Aralık gelip çatığında Darren'ın burnu akıyordu ve hafif bir öksürüğü vardı. Biraz uyursa atlatacağını umut ederek erkenden yattı. Gece onun evinde sabahlayıp havalimanına birlikte geçmeyi planlıyorduk. Bu yüzden oturma odasında tek başıma *It's a Wonderful Life*'yi izledikten sonra, gece yarısını biraz geç, yani o yattıktan üç saat kadar sonra yatağa girdim.

Yanına sokulup sıcaklığından faydalanmak istedim ama bir süre sonra aşırı sıcak oldu. Normalden bile sıcak. Yan dönüp dudaklarımı alnına dayadım: Erkek kardeşim veya ben hasta olduğumuzda annem böyle yapardı. Dudaklarımın altındaki alın ateş gibiydi.

Gözlerini güçlkle açınca yarı karanlıkta bile bakışlarındaki donukluğunu fark ettim.

"Darren?" diye fısıldadım. "Sen yanıyorsun. Kendini iyi hissediyor musun?"

Hırıltılı nefeslerle uzun uzun öksürdü. "Pek sayılmaz," dedi. "Başım ağrıyor. Sence ateşim var mı?"

Ecza dolabına gidip Darren'ın orada tuttuğunu bildiğim termometreyi aldım ve ateşini ölçtüm. 39 derece.

"Belki bozuktur," dedi.

Ucunu alkolle temizleyip kendi ateşimi ölçtüm. 37 derece.

“Bence bozuk değil,” dedim. “Grip kapmış olabilirsin.”

Ona bir Tyenol verdim. Sonra yatıp uyuduk.

Ertesi sabah aynı ateşle, aynı sarsıcı öksürüklerle ama daha şiddetli bir baş ağrısı ve burun akıntısıyla uyandı.

Öksürüklerine uyandığımda, “Ben cidden hastayım,” dedi.

“Evet,” dedim. “Öylesin.”

Ve birden gözlerinden yaşlar boşandı. İlk kez ağladığımı görüyordum. “Uçağımız dört saat sonra kalkacak. Bugün Colorado’ya gidebileceğimi sanmıyorum. Yataktan çıkabileceğimden bile emin değilim.”

Lojistik işlerini genellikle Darren hallettiği halde –ki hâlâ öyle– hemen havayolu firmasını aradım ve rica minnetle biletlerimizi iki gün sonraki bir uçuşa ertelettim. Sonra botlarımla paltomu giyip eczaneye gittim ve bula-bildiğim her şeyi aldım: öksürük giderici, ateş düşürücü, soğuk algınlığı ve grip ilaçları.

Geri döndüğümde, “Noel’ini berbat ettiğim için üzgünüm,” dedi.

Ateş içindeki alnından öptüm. “Seninle geçirdiğim süreç berbat olmaz.”

Darren ilaçlarını alıp yeniden uyuyunca tekrar evden çıkıp Duane Reade’ye gittim ve şimdiden yüzde yirmi indirime giren Noel reyonundan bir metre boyunda bir çam ağacı (tek başıma taşıyabileceğim en büyük ağaç oydu), simler, ışıklar, kar kristalleri, bir kutu kırmızı ve altın renkli ağaç süsü ve son olarak da ağacın tepesine yerleştirilmek üzere –diğer seçeneklerin hepsi çoktan satıldığı için– bir balerin aldım. Sonra, Darren uyurken, oturma odasını Noel ortamına çevirdim. Daha uzun görünsün diye Noel ağacını sehpanın üzerine dengeli bir şekilde koydum; hatta Darren’ın ailesine aldığımız bütün hedi-

yeleri açıp ağacın altına dizdim. Geride bıraktığımız yıl boyunca bana verdiği mutluluğun bir kısmını geri verdiğimi hissediyordum.

Kanepenin arkasındaki duvara son simli kar kristalini yapıştırdığım sırada, “Lucy?” diye seslendi Darren yatak odasından. “Mobilyaların yerini mi değiştiriyorsun?”

Ayağını sürüyüp öksürerek kapıya yaklaştığını duydum. Ardından yatak odasının kapısı açıldı ve o göründü: Beti benzi atmış, perişan, gözlerinin altında koyu halkalar. Kapı çerçevesine dayanıp oturma odasına bakarken dilini yutmuş gibiydi.

“Darren? Mahsuru yok, değil mi? Hastalık yüzünden Noel’i kaçırmayı istemedim.”

Ona yaklaşıncı gözlerindeki yaşları gördüm. “Lucy,” dedi ama ancak öksürükleri kesilince devam edebildi. “Bazen seni o kadar seviyorum ki kalbim buna nasıl dayanır bilmiyorum.”

Yanına gidip ona sarıldım. Daha önce yapmadığım kadar sıkı sıkı sarıldım. Sarılmanın kuvvetiyle onu ne kadar sevdiğimi göstermeye ihtiyaç duyuyormuş gibiydim.

Darren benim Princeton salınım deneyimdi. Onunla birlikte olmaya devam ettikçe onu daha çok seviyordum ve her şey daha iyiye gidiyordu.

Bazen hayatında öyle şeyler olur ki gerçekleştiği anda bile dönüm noktası olduğunu hissedersin. Benim hayatımdaki ilk dönüm noktası 11 Eylül'dü. İkincisi senin gitmen. Üçüncüsü de Darren'la geçirdiğim o Noel. Birlikte olmaya başlayalı bir buçuk yıl bile olmamıştı ama daha o zaman evleneceğimizi anlamıştım. Hemen değilse bile eninde sonunda evlenecektik, elbette beklenmedik bir gelişme olmadıkça. Aslını sorsan, sen ortaya çıkmadıkça. Bu evliliğe engel olacak tek kişinin, tek şeyin sen olduğunu düşünüyordum. Bir yandan bu şartlar altında onunla evlenmenin doğru olup olmayacağını sorgularken, diğer yandan, hem sana asla sahip olamayacağımı biliyor, hem de onsuz bir hayat hayal edemiyordum. Onu gerçekten seviyordum ve hâlâ seviyorum. Seni sevdiğim gibi olmasa da.

Daha önce de dediğim gibi, gittiğinden beri seni rüyalarımda görüyorum. Seninle birlikte Central Park'ta piknik yapıyoruz ya da bir otel odasında ya da elma topluyoruz. Rüya bazen gerçekten yaptığımız şeylerle

ilgili oluyor, bazen de olmuyor. Ama hepsinin finalinde beni kendine çekiyorsun, bedenlerimiz birbirine yaslanıyor, dudaklarımız buluşuyor ve... uyanıyorum. Kalbim deli gibi atarak uyandıktan sonra, bunca yıl sonra bile, Darren'la aynı yatağı paylaşırken başka bir erkeği hayal ettiğim için kendimi o kadar suçlu hissediyorum ki. Bu rüyaları engellemek için her şeyi yaptım ama nafile. Sen de rüyalarında beni görüyor musun? Şu anda rüyanda beni görüyor musun?

Bir sabah, yirmi altıncı doğum gününden hemen önce, *New York Times*'da yayınlanan bir fotoğrafını gördüm. Pakistanlılar bir drone saldırısından kaynaklanan sivil kayıpları protesto ediyorlardı. Pakistanlılar. Iraklılar değil. Yer değiştirmiştin. Yepyeni bir ülkeye gitmiştin ama bana haber vermemiştin.

O gece rüyamda seni gördüm ama bu kez biraz farklıydı. Times Meydanı'nda birlikte yürürken karşımızdan kalabalık bir turist grubu geliyordu. Ellerimiz ayrılıyordu, birbirimizden kopuyorduk ve telaşla etrafıma bakarak seni bulmaya çalışıyordum. Rüyamda panik içinde sana sesleniyor olmalıydım, çünkü devamında hatırladığım tek şey Darren'ın beni omuzlarımdan sarsarak, "Kâbus görüyorsun. Uyan, Lucy," diye bağırmasıydı.

Panik duygusunu hâlâ içimde hissederek kan ter içinde uyandım.

"Ne görüyordun?" diye sordu Darren. "Gebe' diye sa-
yıklıyordun. Kim gebeydi?"

Başımı iki yana salladım. "Ben... bilmiyorum," diye kekeledim. "Gebe" demediğimden adım gibi emindim, elbette.

Darren bana bir bardak su getirdikten sonra yanıma

uzanıp beni kendine çekti. “Sorun yok,” dedi. “Ben yanındayım. Kötü rüyaları senden uzak tutarım.”

Ona sarıldım ama hiç kimsenin bu kâbusu uzak tutamayacağını biliyordum. Uzun süre uyanık kaldıktan sonra ancak güneş doğarken gözlerim kapandı.

O gün sana ofisten bir e-posta yolladım. *Uzun zamandır sesin çıkmıyor. Pakistan’da olduğunu gördüm. Fotoğrafin çok hoşuma gitti. Orada ne kadar kalacaksın?*

Hemen cevap geldi. *Merhaba Luce! Senden haber almak çok güzel. Umarım her şey yolundadır. Birkaç aylığına Pakistan’a geldim ama resmi olarak buraya transfer olmak isteyip istemediğimi sordular. Evet demeyi düşünüyorum. Büyük ihtimalle bu yaz Amerika’da olacağım. Umarım yeniden görüşebiliriz. Ne zaman yolculuğa çıkarsam gözümü kırpmadan Bir Galaksi Gerekir’i seyrediyorum. Takımın çok iyi iş çıkarıyor. Galacto’ya hâlâ bayılıyorum.*

Bunu gönderdiğini hatırlıyor musun? İyi ki gönderdin. Bana haber vermeden ülke değiştirmedeği bilmek içimi rahatlattı. Dünya yeniden normal hızında dönmeye başlamıştı sanki. Senden gelen cevabı neden bu kadar önemsedim, sahiden bilmiyorum. Sanırım hâlâ senin gözünde önemli biri olmak, yeni haberleri paylaşmak istediğin biri olmak istiyordum, sen benim için öyle olmadığın halde. Bazı psikologlar bunu duysa gülmekten kırılırdı.

O sırada bana söylemediğin şey, İslamabat’tan rapor gönderen Raina adında bir gazeteciyle tanıştığın için oraya taşınmaya sıcak baktığındı. Bunu bilseydim neler hissederdim bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, söylemediğin iyi olmuş.

arren o yıl doğum günümde bana bir çift Manolo Blahnik aldı. Ve birlikte yaşamaya karar verdik. Bir buçuk yıldan fazladır birlikteydik ve ikimizin kira kontratı da o yaz sona eriyordu.

“Yeni bir yer bulalım,” dedi Darren. “Ne senin, ne de benim olan, sadece bizim olacak bir yer.”

Bu fikri sevdim. Sana taşındığımda çamaşırlarımı koyabilmem için kendi çekmecelerini boşaltman, posterlerinden bazılarını asabilmem için kendi posterlerinden birkaçını indirmeyi teklif etmen biraz tuhafıma gitmişti. Kendi yaşam alanını benimle paylaşmıştın. Bana kalsa evi daha farklı düzenlerdim ama verilenden fazlasını almak ya da gereğinden fazla değişiklik yapmak içimden gelmemişti.

Darren önündeki sehpa da duran kâğıt kalemi eline alarak, “Sence evde hangi özelliklerin olması lazım?” diye sordu. Onun evindeydik. Zaten daha çok onun evinde kalıyorduk. Muhtemelen büyüklüğü, metroya yakınlığı ve Annie’nin çok sevdiği ama yanımızda taşıyamayacağımız

kadar büyük ve ikincisini alamayacağımız kadar pahalı olan köpek yatağı yüzünden.

Çoraplı ayağımı sehpanın üstüne koyarak, “Bulaşık makinelı,” dedim. “Aydınlık. Paramızın yettiğı kadar ferah.”

Başını öne arkaya salladı. “Metroya, yeme içme yerlerine ve alışveriş mekânlarına yakınlığı da ekliyorum. Ve iki yatak odasını.”

“İki yatak odası mı?” diye sordum, ayaklarımı sehpa-dan çekerek.

Yüzüme bakmadan, “Misafirler için,” diye cevapladı.

Yine de aklım bebeklere gitti. Darren’la aynı eve çıkmak, seninle aynı eve çıkmaktan farklı geliyordu. Daha ciddi bir şeymiş gibi geliyordu. Birbirimize karşı gerçek bir taahhütte bulunuyormuşuz gibi. Nişanlılık aşamasından önceki son adımımız gibi.

Hafta sonlarımızı ev aramakla geçirdik. Darren mü-kemmelin altında bir yere taşınmamıza razı olacak gibi değildi. Böyle giderse gayrimenkul danışmanımız ikimizi de gırtlaklayacaktı.

Nisan sonlarında bir pazar günü “Bence budur,” dedim sonunda. Ev sahibinin kendi zevkine göre tadilat ettirdi-ğı, koridorları, cumbaları ve mutfağı açılan kemerli kapısıyla Savaş öncesinden kalma bir evdi. İkinci kattaydı ve büyük yatak odasının bir duvarı tuğlayla örülmüştü. “Buraya bayıldım.”

Darren bana bakarak gülümsedi. “Ben de sana bayıldım.”

Yanaklarını sıkıp güldüm. “Peki, evi sevdin mi?”

“Sevdim,” dedi. “Üstelik sadece sen sevdin diye değil.”

“Güzel,” dedim.

O gün kira kontratını imzaladık ve üç hafta sonra birlikte taşındık. Tonlarca fotoğraf çekip gülücüklerimizi

Facebook'ta paylaştık. Bed Bath & Beyond'a gittik ve bizi güldüren her şeyi satın aldık: Çörek şeklinde bir kurabiye kavanozu, insan yüzü şeklinde bir çaydanlık, üzerinde banyo perdesi resmi olan bir banyo perdesi, ki resmin içinde de banyo perdesi resmi vardı ve böylece sonsuza dek gidiyordu.

"Mise en abyme," dedim.

Darren farklı bir dil konuşuyormuşum gibi baktı, sanırım haklıydı.

"Quaker Oats fenomeni," diye açıkladım. "Bir resmin içinde aynı resim var ve sonsuza dek böyle gidiyor."

"Bunun bir ismi olduğunu bilmiyordum," dedi.

Sen olsaydın bilirdin ama o sırada seni düşünmedim. Darren alışveriş arabasındaki her şeyin parasını ödediğinde veya eve dönüp Annie'yle top getirmece oynadığımızda da düşünmedim. Ama yeni evimizde Darren'la birlikte geçirdiğim ilk geceyi, önce senin, sonra bizim, sonra da benim olan o stüdyo dairede geçirdiğim ilk geceyle kıyaslamadan edemedim.

Akşam yemeğini Darren'la birlikte hazırladık: Buhar tüten sosların, Cornish türü hint tavuklarının ve bir şişe şampanyanın dâhil olduğu şık bir sofraydı. Ardından Annie'yi gezmeye çıkardık, bir film seyrettik ve seviştik.

Seninle kendimize bir pizza söylemiş, bir şişe şarabı paylaşmış ve akla gelebilecek her yerde seks yapmıştık. Kanepede, yerde, sehpa ve elbette yatakta. Ertesi sabah kalktığımızda hepsini baştan tekrarlamıştık.

Ama Darren'la ilk sabah yaptığımız gibi banyoda birbirimizin saçlarını hiç yıkamadık. Bu neden hiç aklımıza gelmedi bilmiyorum ama sevdiğin birinin başını yıkamak, sonra da onun senin başını yıkaması harikaydı. Samimiydi. Maymunlarla paylaştığımız genetik kodlarla bir ilgisi

olabilir, çünkü onlar da eşlerini böyle tımar ediyorlar.

Ve seninleyken buzdolabının içine birbirimiz için notlar bırakmadık. Malzemelere yapıştırılmış minik not kâğıtları sayesinde süt *Seni seviyorum*, portakal suyu *Çok güzelsin*, dil peyniri paketindeki Polly-O papağanı da *Çok mutluyum* ve *Ben de* diyordu.

Nasıl başladığını hatırlamıyorum ama şöyle düşündüğümü hatırlıyorum: *Gabe olsaydı bunu hayatta yapmazdı. Büyük ihtimalle aptalca bulurdu*. Umarım bulmazsın. Umarım yanılıyorumdur. Çünkü çok hoşuma gitti.

Q bahar şehre uğrayıp beni kahve içmeye çağırdığın zaman sende bir değişiklik fark ettim. Şehrin değiştiğini de görebiliyordum. Sıfır Noktası'na Özgürlük Kulesi'ni inşa etmeye başlamışlardı. Bir yarayı bandajlamak gibi, eski bir yara izini dövmeyle kapatmak gibi bir şeydi. Yeniden inşa etme arzusunu, New York manzarasına yüksek ve görkemli bir şey, kocaman bir camnız-cehenneme anıtı ekleme arzusunu anlayabiliyordum. Ama orası bana, hâlâ, hiç el sürülmemiş kutsal bir mekân hissi veriyordu.

Bunun ikimizle bir ilgisi yoktu. Daha çok, kuleler yapılıp yıkılırken camlardan atlayarak havada kuş misali süzülen insanlarla ilgiliydi. Yeni bina yükseldikçe, onları görmem güçleşiyordu. Manhattan'm o bölgesinden uzak durdum. Hatta bir daha oraya hiç gitmediğimi, bina tamamlanıyla bittiği halde şimdi bile uzak durduğumu itiraf etsem çok mu komik olur? Kendi başıma gidersem kaldıramayacağımı düşündüm. Darren'la birlikte gitmek de istemedim.

Gerçi o gün ne Özgürlük Kulesi'nden, ne 11 Eylül anıtından, ne de tanıştığımız sabahtan konuştuk.

Londra'daki aktarma sırasında izlediğin *Bir Galaksi Gerekir* bölümünden ne kadar etkilendiğini anlatarak başladın. "Hani Electra'nın bozulan uzay aracını onarabileceğini büyükbabasına ispatladığı bölüm, hem de büyükbabası Electra'dan bu işi erkek kardeşine bırakmasını söylediği halde. Senin yazdıklarından biri miydi?"

Gülümsedim. "İsnat edilen tüm suçlardan suçlu bulunmuştur."

Kahvenden yudum alırken, "Ben de öyle düşünmüştüm," dedin. "Senin beyninde küçük bir yolculuğa çıkmak gibiydi."

Darren, *Bir Galaksi Gerekir*'le ilgili tek kelime etmiyordu. Senin dediğin şeyi hayatta söylemezdi. İçim sızladı; efkârlandım. Benim işimi önemseyen, bu yanıımı anlayan biriyle birlikteyken ne kadar da mutluydum.

"İslamabat nasıl?" diye sordum.

"İyi," diye cevapladın. "Yani... iyi işte."

Bu kaçamak cevap keyfini –keyfimizi– kaçırdı. Neyi gözden kaçırdığımı anlamak için, seni adam akıllı inceledim. Rahatlamış görünüyordun. Sandalyende sırtını geri yaslayarak, kahve fincanını kucığında tutarak oturuyordun.

Olta atmaya başladım. "Evinden memnun musun?"

"Güzel," dedin. "Aslında müstakil bir ev. Birkaç gazeteyle birlikte kalıyorum."

"Ah, kulağa eğlenceli geliyor. İyi adamlar mı bari?"

Bakışlarını elindeki fincana indirdin. "Aslında, Raina'yla birlikte kalıyorum. Associted Press beni ilk İslamabat'a gönderdiğinde tanıştık. Kalacak yer konusunda işbirliği yapmaya karar verdik." Omuz silktin.

“Peki, bundan başka konularda da işbirliği yapıyor musunuz?” diye zorladım. Seninle birlikte gelmemi isterken ikimiz hakkında hayal ettiğin iş ve hayat birliği böyle bir şey miydi diye merak ettim.

Bunu söylemekten utanıyormuş gibi omuz silkerek, “O bir Pegasus,” dedin sonunda. “Senin gibi.”

Bunu duyunca karnıma yumruk yemiş gibi oldum. Belki çok aptalca bir tepkiydi, çünkü o mite getirdiğin yorumu hiç beğenmemiştim. Ama o kelimenin senin için ne anlama geldiğini biliyordum. Sen hiç kimseyle çıkmazken ben yaklaşık iki yıldır Darren’la birlikte olduğum halde, senin de birini bulman gayet adil görüldüğü halde, yine de canım yandı. Darren’la birlikte olduğum süre boyunca asla senin kalbimdeki yerini alamamıştı ve şimdi başka birinin senin kalbinde benim yerimi aldığını düşünmek asabımı bozmuştu.

Ama “Bu harika,” dedim. “Senin adına sevindim, Gabe.”

Daha önce yüzlerce kez yaptığını gördüğüm şekilde, parmaklarını saçlarına daldırdın. “Teşekkürler,” dedin. “Peki senin erkek arkadaşın nasıl? Daniel? Derrick?”

“Darren,” dedim. “Gayet iyi.”

İsmi ni kasten mi karıştırmıştın? Hep bunu kasten yaptığını düşündüm ama sana hiç sormadım.

O gün sadece kahve içmek için bir araya geldiğimize seviniyorum. Sanırım daha uzun bir buluşmaya katlanamazdım. Hissettiğim kıskançlık beni korkuttu ve Darren’la ilişki mi sorgulamama neden oldu, ki bunu yapmak istemiyordum. Onu seviyordum. Ve sen de başka birini seviyordun.

ünyayı değiştiren belli başlı sorular vardır. Bütün dünyayı değil ama küçük, kişisel dünyayı. *Benimle evlenir misin*, bence, listenin başında yer alıyor.

Mayıs'ın son haftası, seninle buluşmamın üzerinden çok geçmeden, Darren kendime bir çanta hazırlamamı, Anma Günü'ne denk gelen hafta sonu için erken bir yıldönümü gezisi planladığını söyledi. Hem birlikte yaşamaya başlamamızı, hem de kısa süre sonra dolduracağımız ikinci yılımızı kutlamak için dört günlük sürpriz bir tatil. Bu tür büyük sürprizlerden hoşlanmadığımı hâlâ idrak edememişti ve ben de bu konuda hâlâ mızıkçılık yapmamaya çalışıyordum. Bir şeyler planlamaktan ve bana sürpriz yapmaktan zevk aldığı belliydi, bu yüzden bu konudaki şahsi düşüncelerimi boş vermeye, bunun onun için ne kadar önemli olduğunu ölçü almaya karar vermiştim. Buna rağmen, nereye gideceğimizi düşünüp durdum. Tahminime göre Cape Cod veya Maine sahilinde bir yer olacaktı çünkü sadece dört günlük bir tatildi. İkimiz de

kumsallardan hoşlanıyorduk ve bu iki yere de daha önce birlikte gitmemiştik. Ama Darren çantama koymam gereken şeylerin bir listesini verdiğinde listede mayo olmadığını fark ettim.

“Unuttuğun bir şey olmasın?” diye sordum çantamı hazırlarken.

Yatma hazırlığını tamamlayan Darren, yüz sabunu ve diş macunu kokarak, üzerinde sadece boxer külot ve tişörtle odaya geldi. Elimdeki listeye bakıp tüm maddeleri tek tek okudu. “Hayır,” dedi. “Eksik yok. Hepsi tamam.”

“Mayo yok mu?” diye sordum.

“Hayır,” dedi yeniden. “İhtiyacın olan her şey o listede.”

Hafta sonuyla ilgili düşüncelerimi revize ettim. Belki de Berkshires’a gidiyorduk. Ya da kız kardeşinin sürekli bahsettiği Connecticut’taki kaplıcaya. İkisi de eğlenceli olurdu.

“Yarın akşam işten beşte çıkabilecek misin?” diye sordu.

Başımınla onayladım. “Phil’e sordum; olur dedi.”

Darren yana çekilip kendi çantasını hazırlamaya başladı. “Seni ofisin kapısından alırım. Doğrudan yola koyuluruz.”

“Arabayı kiraladığın yere kadar gelebilirim,” dedim.

“Olmaz.” Zaten kırışık olan bir pantolonu katlayıp daha da kırıştırarak çantasına tıktı. “Seni almaya gelsem daha mantıklı olur.”

Kendi işime ara verdim ve Darren’ın çoraplarını katlayıp ayakkabılarının içine tıkmasını izledim. Spor ayakkabılarının her birine üçer çift çorap tıktı ve boynunu bükererek uçlara doğru girdiklerini kontrol ederek iyice ittirdi.

Bazen ona bakarken tek düşünebildiğim şey şu oluyordu: *Benim. Bu adam benim; sarılacağım bu vücut, tutacağım bu el, benim.* Senin hiçbir zaman Darren gibi

bana ait olduğunu düşünmedim. Şu anda bile düşünmüyorum. Görünüşe göre sen hep kendine aittin ve ancak canın istediğinde kendini bana ödünç veriyordun; seni hiçbir zaman tamamıyla sahiplenemedim. Ama Darren'ı sahiplendim. Ve sırf bu yüzden –belki de boş vermemem gereken– birçok şeyi boş verdim.

O gece arkasından sokuldum, kollarımı göğsüne dolayıp ensesinden öptüm. “Tamam, anladım, bu senin sürpriz gezin. Planlarını değiştirmeye çalışmaktan vazgeçeceğim.”

Arkasını dönüp dudaklarımdan öperken karnıma değen organının sertleştiğini fark ettim.

“Hey,” dedim, kaşlarını kaldırarak.

“Hey,” diye tekrarladı, usulca.

Tişörtünü yukarı sıyırdım ve öpücükler kondurarak göğsünden külotunun lastiğine kadar indim, ardından külotunu aşağıya sıyırdım ve diz çökerek yoluma devam ettim.

“Ah, Lucy.” Beni dizlerimin üstünden yukarı çekti ve kucaklayıp kendisiyle birlikte yatağa bıraktı.

O gece geç vakitlere kadar uyumadık.

Ertesi gün işte sersem gibiydim. Darren'la buluşmaya on dakika geç kaldım.

Sonunda kendimi dışarı attığımda, “Nerede kaldın?” diye sordu.

Kaldırımda volta atıyordu: Bir limuzinin önünde.

“Bu kiralık araba değil,” dedim.

Güldü ve içinde bulunduğu o ilginç panik halinden kurtuldu. “Değil. Havalimanına gidiyoruz.”

“Havalimanı?” diye sordum.

“Seni Paris'e götürüyorum!” dedi. “Tıpkı nal listesindeki gibi: *Sadece hafta sonunu geçirmek için Paris'e git.*

Gözlerimin fal taşı gibi açıldığını hissettim. “Ciddi mi-

sin?” diye sordum, kaskatı kesilerek. Sürpriz bir Paris seyahati! Böyle şeyler ancak filmlerde yaşanırdı, gerçek hayatta değil. Ama ben yaşıyordum işte!

Bu inanılmaz derecede büyük ve romantik bir jestti. Tonlarca kadının hayallerini süsleyen bir şeydi. Ama ilk şoku atlatınca, tıpkı Annie’yi aldığı gün olduğu gibi, bir tuhafılık hissettim. Bu kararda söz sahibi olmak istiyordum. Ya Fransa’da başka bir şehirde kalmak isteseydim? Ya gitmişken Biarritz’i ziyaret etmek isteseydim? Ya da Giverny’i?

“Küresel ısınma kadar ciddi,” dedi. “Haydi, uçağa yetişmeliyiz!” Arabanın kapısını benim için açtı.

Arabaya binerken, “Ama pasaportum!” dedim.

Yanıma oturup laptop çantasına vurarak, “Burada,” dedi.

JFK’e vardığımızda, business class’a rezervasyon yaptığını fark ettim.

American Airlines locasında beklerken, “Sen delirdin mi?” diye sordum.

“Biriken miller,” dedi. “Kredi kartı puanları. Tek kuruş maliyeti olmadı.” Gözlerimi kısarak şüpheyle ona bakınca bir kahkaha patlattı.

“Bunun için ödeme yapsam bile,” dedi, “Paris’e ilk seyahatin için her kuruşuna değer.”

Uçakta yediğim yemek, şimdiye kadar uçak yolculuklarında yediğim en lezzetli yemektir. Yanında minik birer şişe şarap bile verdiler. Darren benim kadehimi doldururken o kadar berbat bir Fransız aksanıyla konuştu ki katıla katıla gülerken gözlerimdeki yaşları silmek zorunda kaldım. Yaşlarla birlikte, bu seyahati bensiz planlamasından duyduğum rahatsızlığın son kalıntılarını da

sildim. El ele tutuşarak uyuduk ve uçuş görevlileri kahvaltılarımızı getirene dek uyanmadık.

Havalimanına inince Darren beni trene bindirdi. Şehirde metroya aktarma yaptık.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum.

“Bu hâlâ bir sürpriz,” dedi.

Metrodan çıktığımızda kendimizi Notre Dame Katedrali’nin hemen yanında bulduk.

“Çok güzel, değil mi?” diye sordu. “Ama sürpriz bu değil. Kalacağımız daire buraya çok yakın. Umarım resimlerinde görüldüğü kadar iyidir.”

Darren ikimiz için internet üzerinden bir yer bulup üç geceliğine kiralamıştı ki Airbnb’nin olmadığı o günlerde bu inanılmaz bir şeydi. Oraya vardığımızda tam olarak resimlerindeki gibi olmadığını ama yine de sevimli olduğunu gördük. Seine nehrine tepeden bakan bir balkon vardı ve süslü pervazlarıyla, cesur renkleriyle ve tuhaf dokunuşlarıyla hayalinizdeki Paris evleri gibi dekore edilmişti. Yuvarlak yatağı da cabası.

Yatak odasına girdiğimizde, “Daha önce böyle bir şey görmedim,” dedi Darren. “En azından bu kesinlikle resimlerdeki gibi.”

Yanında durup yatağa baktım. “Yuvarlak çarşaf lar ürettiklerini bilmiyordum. Ve yuvarlak battaniyeler. Belki de Fransız tarzıdır?”

Darren başını kaşıdı. “Bence bu evin sahibi her kimse onun tarzı.”

Güldüm.

Kolunu omzuma atarak, “Umarım senin için sorun olmaz,” dedi.

“Elbette olmaz,” dedim. “Uyuma macerası yaşamış oluruz.”

O gece ayaklarımız yatağın dışına taşmasın diye birbirimize normalden daha fazla sokulmak zorunda kaldık. Seninle yaptığımız gibi sarmaş dolaş uyumak çok hoştu. Raina ile de böyle mi uyuyordun? Ya da Alina'yla?

Bana hiç bahsetmesen de bu ikisinin arasına sıkıştırdığından şüphe duymadığım diğer kadınlarla?

Ertesi gün şehrin turistik yerlerinden oluşan bir rüzgâr gibiydi: Notre Dame, Louvre, Eyfel Kulesi, Sainte Şapeli. Akşam yemeği için sokaktaki masalardan birine oturduk ve her saat başı şehrin üzerine peri tozu serpercesine ışık saçan Eyfel Kulesi'ni seyrettik.

Krem brüle ve Vin Santo siparişimiz geldiğinde, "Mutlu musun?" diye sordu Darren.

"Hayal edemeyeceğin kadar," dedim. "Bu seyahat için çok teşekkür ederim." Yıldızlı gökyüzüne, Paris evlerine ve arnavutkaldırımlı sokaklara baktım. Darren'a döndüğümde gülümsüyordu. Kalbim coşkuyla doldu. Ama sonra, bu seyahati birlikte planlamak istediğimi söyleyen o cılız yanım, bunun ne kadarını benim için, ne kadarını kız arkadaşına sürpriz Paris seyahatleri hediye eden bir adam olmak için yaptığını merak etti. Darren bu tür şeyleri, bu büyük jestleri yapmaya devam ediyor ve bunca yıl sonra hâlâ ne kadarının benim için, ne kadarının kendi için olduğundan emin değilim.

Paris'e gitmeden önce, planladığı gizemli yıldönümü seyahatinden bahsettikten hemen sonra, ona bir bileklik almıştım. Üzerine bir şeyler yazılabilecek türden metal bir aksamı vardı. Bir yüzüne onun ismini, bileğinin üstüne gelen arka yüzüne de "Seni seviyorum. Muck. Lucy," yazdırmıştım.

Krem br  lelerimiz bitince   antamdaki kutuya uzandım. “Senin için bir şey aldım,” dedim. “Bir yild  n  m   hediyesi.”

“Ben de sana bir şey aldım,” dedi.

Kucağımda tuttuğum kutuyla oynayarak, “Hediyemin bu seyahat olduğunu sanıyordum,” dedim.

“Seyahat için bir kısımdı,” dedi. “Ama hediyelerimizi vermek için buradan daha iyi bir yer biliyorum.” Saatine baktı. “Biraz ko  mamızın sakıncası var mı?”

Ayaklarıma baktım. “Topuklularımı giydim.”

“Sadece biraz koşacağız. Dengeni sa  lamana yardım ederim.”

Sonra hesabı   dedi ve el ele tutuşup Paris’in arnavut-kaldırımly sokaklarında Pont Neuf’un ortasına gelene kadar koştuk.

“Tam zamanında!” dedi Darren, yeniden ışık sa  maya ba  layan E  fel Kulesi’ne bakarak.

Ardından tek dizinin üstüne    kt  , pantolonunun cebinden minik bir kutu çıkardı ve ben daha neler olduğunu anlayamadan, “Lucy,” dedi, “benimle evlenir misin?”

Her yerimi ateş bastı; i  im bir tuhaf oldu. Bunu tahmin etmeliydim ama edememiştim i  te. Ve o anda sen aklıma bile gelmedin. Ya da Darren’ın bu seyahati ben-siz planlaması. İ  imi de d    nd    m söylenemezdi. Ve hayallerimin önemli değil de sevimli olduğu fikrini. Tek d    nebildi  im şey Darren’ın ne kadar tatlı olduğuydu. Beni ne kadar sevdiği. Bu teklif için ne kadar d    n  p taşındığı, ne kadar plan yaptığı. Ne kadar tamamen ve bütünüyle benim olduğunu hissettiğim. Ve bunların hepsini ne kadar sevdiğim.

“Tabii ki,” dedim. “Kesinlikle evet.”

Ayağa kalktı ve sa   elimi tutup y  z     parmağına –

yanlış eli tuttuğunu fark etmeden— geçirmeye kalktı, ta ki ben sol elimi uzatana dek.

Sonra öpüştük. Eyfel Kulesi hâlâ ısıldıyordu ve bu kadar romantik bir sahneye ancak filmlerde, kitaplarda ya da on beş yaşındaki yeni yetmelerin günlüklerinde rastlanırdı.

O zamandan beri, sen birine evlilik teklifi yapmak için n bu tür uğraşlara girdin mi diye merak edip duruyorum. Alina'ya nasıl teklif ettin? Onunla nasıl nişanlandığından bana bahsettiğini sanmıyorum. Tıpkı nişanın nasıl bozulduğunu anlatmadığın gibi.

Lve döndükten birkaç hafta sonra Darren arkadaşası Arjit'in hafta sonundaki bekârlığa veda partisine katılmak üzere Montreal'e gitti. Cuma gecesi Jay beni aradı.

"Lu?" dedi telefonu açtığımda. "Pazar günü müsait olma ihtimalin var mı?"

Darren'ın yokluğunu fırsat bilerek cumartesi günü Alexis'le içkili bir kahvaltı yapmayı, öğleden sonra Met ve Kate'le buluşmayı, akşam da Julia'yla Kore Mahallesi'ne giderek, o bana film yıldızlarından eksiği olmayan Ok-Cupid randevu silsilesinden bahsederken kendi çöp şişlerimizi pişirmeyi planlamıştım. Pazar günü için planım yoktu. Evde Annie'yle birlikte tek başıma kalıp kanepede pineklemeyi düşünüyordum. Kâseye boşaltmadan, doğrudan kutusundan Cherios yiyecek; ki Darren bunun görgüsüzlük olduğunu düşünüyordu, 90210'un tekrar bölümlerini izleyecek ve en azından öğleden sonra ikiye kadar pijamalarımı çıkarmayacaktım.

İç geçirdim. "Müsaidim. Ne var?" diye sordum.

Jay'ın telefonun diğer ucunda dağınık sakallarını kaşıdığını görebiliyordum. "Peki... benim için büyük bir iyilik yapabilir misin?"

Jay pek iyilik istemezdi. Neredeyse hiç. Böyle söyleyince biraz tedirgin olmadım diyemem.

"Senin için mi?" diye sordum. "Elbette. Ne istiyorsun?"

"Aile günü için benim laboratuvarıma gelir misin? Vanessa da geliyor, elbette... ama ortalıkta bir sürü çocuk olacak ve seninle bu konuyu hiç konuşmadık ama biz, yani Vanessa'yla ben, çocuk sahibi olmaya çalışıyoruz. Bir yıldan fazladır. Sen yanında olursan onun için daha kolay olur diye düşünüyorum. Ne diyorsun?"

Kardeşimin bu yönünü seviyordum işte: Nihayet ben-den bir iyilik istediği zaman bile, kendisi için istemiyordu. Vanessa için istiyordu.

"Elbette," dedim.

Böylece New Jersey'e gittim ve pazar öğleden sonrasını Jay'ın laboratuvarını turlamakla, onun diğer araştırmacılarla birlikte çocuklar için yaptığı deney gösterilerini izlemekle geçirdim. Aile günü dedikleri şey aslında "çocuklar günü"ydü ve büyük ihtimalle çocukların bilime merak duyması ve onlar için genellikle yasak bölge olan anne babalarının iş yerlerini görme fırsatı vermesi için tasarlanmıştı. Açıkçası bunda bu kadar büyütecek ne var diye düşünüyordum ama içeriye girince hamile kalmaya çalışan birinin oraya yalnız gitmesinin ne kadar zor olduğunu hemen anladım.

Durumdan haberdar olduğumu bilip bilmediğinden emin olamadığım için Vanessa'ya çocuklarla ilgili tek kelime etmedim. Ama bir grubun arkasında durup Jay'ın ilkokul öğrencilerini salınım deneyiyle, yani saydam sıvıyı önce turuncu sonra siyaha çevirdiği favori deneyiyle bü-

yülemesini seyrederken, “Parklarda dolaşmayı bıraktım,” dedi Vanessa.

Ona döndüm. “Bıraktın?” diye sordum.

Başıyla onayladı. “Bebek arabalarını ve oyun parklarını görmek zoruma gidiyor.”

Önümüzdeki grup sıvının turuncuya dönüşmesiyle şaşkınlık içinde uğuldarken, “Tahmin edebiliyorum,” dedim. “Doktora gittin mi?”

Bana değil de reaksiyona bakarak, “Birkaç hafta önce,” dedi. “Şu anda ilaç kullanıyorum. Yani umarım...”

Yüzüne şöyle bir baktım. “Olacağından eminim,” dedim. “Biraz yardım almakta hiçbir sakınca yok. Aynı yollardan geçen birçok kişi sonunda hamile kalıyor.”

Salınım reaksiyonu siyaha döndüğünde Vanessa yüzünü bana döndü. “Biliyorum,” dedi. “Ama onlardan biri olacağım aklımın ucundan geçmezdi.”

Ardından tuvalete gitmek için izin isteyerek ayrıldı. Evde yapabileceğiniz türden bir deney için hazırlanmış, üzerinde hidrojen peroksit, bulaşık deterjanı ve ekmek mayası bulunan bir masanın etrafında amaçsızca dolandım. Jay’in bu deneyi yaptığını hiç görmediğim için malzemeler bir araya geldiğinde neler olacağını kestiremedim. Bileşenleri tekrar gözden geçirerek deneyi çözmeye çalıştım.

“Köpük,” dedi bir ses.

Yanıma bakınca Jay’in iş arkadaşlarından birini gördüm. Onunla daha önce tanışmamıştım ama bir laboratuvar önlüğü giyiyordu ve yakasındaki isimlikte *Dr. Christopher Morgan* yazıyordu. Senin gibi uzun boylu, senin gibi kıvrırcık saçlıydı ama aranızdaki benzerlik burada bitiyordu. Siyah gözleri, siyah saçları vardı; geniş burnu köşeli çenesini mükemmel şekilde dengeliyordu.

“Merhaba,” dedim ona. “Ben Lucy Carter, Jason’ın kız kardeşi.”

Gözlerini kısarak baktı. “Belli oluyor,” dedi. “Kaşlarınızdan.” Sonra gülümsedi. “Ona söyleme ama bir kadında daha güzel duruyorlar. Bu arada, ben de Chris.”

Güldüm. “Söylemem,” dedim. “Tanıştığımıza memnun oldum.”

Chris masanın diğer tarafına yürüdü ve hidrojen peroksit şişesinin kapağını sıkıştırdı. “Görünüşe göre kimse benim deneyimle ilgilenmiyor. Çocuklara evde yapabilecekleri bir şey gösterirsem daha havalı olur diye düşünmüştüm ama mutfakta bulunmayan malzemelerle yapılan deneyleri daha çok seviyor gibiler. Sanırım çocukları pek tanımıyorum.”

Benim yaşlarımda görünüyordu. Belki bir ya da iki yaş büyük. Büyük ihtimalle çocukları yok diye düşündüm hatta yeğenleri.

“Ben ilgileniyorum,” dedim. “Köpüğünü görmeyi çok isterim.”

Beni şöyle bir süzdü. “Gerçekten mi?” diye sordu. “Görmek ister misin?”

“Kesinlikle,” dedim. Ama bunu söylerken yaptığım şeyin cilveleşmek olup olmadığını merak ettim. Yoksa sadece konuşuyor muyduk? Yüzüğümdeki tek taş aniden ağırlaştı.

“Madem öyle,” dedi Chris, kapağı açarak. “Köpük hemen geliyor.”

Malzemeleri beher kaplarına aktarırken bana sorular sordu: Nerede yaşadığımı, ne iş yaptığımı, o gün New Jersey’e nasıl geldiğimi. Cevap verirken Darren hakkında tek kelime etmediğimi fark ettim. Bunun doğru olmadığını biliyordum.

“Biliyor musun,” dedi, “New York’a sık sık geliyorum. Belki bir dahaki sefere buluşup birer içki içeriz.”

“Ben...” diye kekeleydim. Ardından sol elimi kaldırdım. “Üzgünüm ama ben nişanlıyım.”

“Ah,” dedi. “Ah, affedersin. Ben sandım ki...”

“Hayır, hayır,” dedim, sözünü keserek. “Farklı izlenim verdiysem suç bende.”

Chris tekrar elime baktıktan sonra önündeki içerikle-re döndü. “Mayayı sen eklemek ister misin?” diye sordu sonunda.

Gülümsedim, ricasını geri çevirmedi ve köpük yaptık. Ama o gün Vanessa ve Jay’le birlikte onların evine geçerken, nişanlı olmasaydım nasıl olurdu diye merak etmeden duramadım. Chris’e telefon numaramı verir miydim? Onunla bir şeyler içmek için buluşur muyduk? Onun dudaklarından yeni ve harika bir şeyin tadını alır mıyım?

Seninle birlikte olduktan sonra Darren’la bu kadar uzun süredir çıkıyor olmak, etrafımda başka erkeklerin olduğunu unutturmuştu. Tonlarca erkeğin. Ve aklım Liz’in ateş metaforları hakkında Kate’le yaptığımız konuşmaya kaydı. Çok yakında diğer tüm olasılıkların önünü kesmiş olmayacak mıyım? Liz’in bahsettiği türden bir şenlik ateşi veya maytap bulmaya çalışmam gerekmiyor muydu?

Ama eve geri döndüğümde Darren Montreal’den getirdiği hediyelerle birlikte beni bekliyordu. Kendimize spagetti carbonara yaptık, Annie’yi gezmeye çıkardık ve bekârlar partisindeki tiplerin yaptığı komikliklere kahkahalarla güldük. O zaman kendi kendime, *işte bu*, dedim. İstedğim şey bu. Bazen o günü düşünüyorum da, acaba içimden bir ses, beynimin ve kalbimin kabul etmeye yanaşmadığı bir şeyi kulağıma fısıldamış mıydı? Eğer şimdi olduğu gibi bu sesi dinleseydim, hâlâ bu noktada olur muyduk?

üğün günü yağan yağmurun bereket getirdiğini söylerler. Bana sorarsan, düğün sabahında kasvetli ve bulutlu bir gökyüzüne uyanan gelinler kendilerini kötü hissetmesinler diye uydurulmuş bir sözden ibarettir.

Bizim düğün günümüz de böyleydi, yani Darren'la benim. Güneş bulutların üzerinden yüzünü göstermeye çalışıyor ama bir türlü başaramıyordu. Darren'ın evlilik teklifinden altı ay sonra evlendik, 2006 Şükran Günü tatilinde. Kocam olmak için bir dakika bile bekleyecek sabrının kalmadığını söylediğinde kendimi o anın romantikliğine kaptırıp bütün kalbimle razı olmuşum. Ben yirmi altı yaşındaydım. Darren otuz bir. Darren'ın üç kız kardeşi ve Vanessa dışında üç nedimem daha vardı: Kate, Alexis ve Julia.

Tüm kızlara mutlu bir renk olduğunu düşündüğüm sarı renkli elbiseler giydirmiştim, çünkü Darren'la ben düğünümüzdeki her şeyin mutlu olmasını istiyorduk. Bizim kadar mutlu. Hiç kimse beni Darren kadar gül-

dürmemiştir. Ondan başka hiç kimse fırtına bulutları ve kasırgalarla yüklü bir günü tertemiz bir gökyüzüne dönüştüremezdi. Düğün günümüzün bulutlu olması belki de en uygunuydu çünkü onunla evlenmek gününe güneş getiriyordu. Darren geleceği güneşli görmemi sağlıyordu.

Elimde taşıdığım buket bile günebakan çiçeklerinden yapılmıştı; biliyorum, zarif bir seçim sayılmazdı. Facebook'a resimlerimizi yükledim ve aynı şeyi o kadar çok kişi yaptı ki günebakanları zaten bildiğini tahmin ediyorum. Ama seni davet etmedim. Doğru değilmiş gibi geldi. Üstelik bütün yıl boyunca seni hiç görmemiştim. Nişanlandığımı haber verdiğim bir e-posta göndermiştim ama senden ses çıkmamıştı. Ve şehre geldiğini senden değil, Adam'ın Facebook sayfasına koyduğu, senin, onun, Justin'in ve Scott'ın bulunduğu, altında *Dostlar yeniden şehirde!* yazan bir fotoğraftan öğrenmiştim. Fotoğrafi görünce yüreğim cız etmişti ama birbirimizi görmediğimiz, birbirimizin hayatından çıktığımız iyi oldu diye düşündüğümü hatırlıyorum.

Düğünümüz Central Park'taki Yüzen Ev'de yapıldı. Biliyorum, orası bizim mekânımızdı, yani seninle benim ama salonu tutarken aklıma bile gelmedi. Annem düğünü Connecticut'ta yapın diye tutturmuş, Darren'ın ailesi New Jersey'i önermiş ve Darren en iyisinin Montauk olduğunu düşünmüştü. Ama ben New York'u istedim ve şunu öğrendim: Bir gelinin isteyip de elde edemediği hemen hemen hiçbir şey yok. Parkta dolaşırken koşu yolunun hemen arkasındaki Yüzen Evi gördüğümüzde Darren'ın yüzünde güller açtı. Öyle ki, ayaklarımızda spor ayakkabılarla dizden aşağımızın görüldüğü bir fotoğraf ve hemen altında *Uçakla, trenle, arabayla ya da yayan gelmeniz hiç fark etmez, düğünümüze katılmanızı*

dört gözle bekliyoruz! yazan düğün davetiyelerini kendi elleriyle tasarladı. Biliyorum, biliyorum, posta kutunda bu davetiyeyi görseydin gözlerini devirirdin. Alina'yla düğün davetiyesi tasarlayacak kadar yol aldığınızı sanmıyorum. Ama o aşamaya gelseydiniz bile davetiye geleneğini göz ardı edeceğini tahmin edebiliyorum.

Düğünden önceki gün Connecticut'taki baba evinde kaldım ve cep telefonum çaldığında çocukluk yatağında uyandım. Uzunca bir numara olduğuna göre yurtdışından arıyorlardı. Birkaç ihtimal vardı: Kate'in kız kardeşi Liz, *Bir Galaksi Gerekir*'in en az Amerika'daki kadar tutulduğu İngiltere veya Almanya'da yaşayan iş arkadaşlarım... Ama içimden bir ses sen olduğunu söylüyordu. Bir daha çalmasını bekledim, sonra bir daha ve sonra açmaya karar verdim. Bana iyi şanslar dilemek için aramış olabileceğini düşündüm.

Ama nasıl bir günde aradığının farkında değildin. En azından bilinçli olarak. Aklının bir köşesinde bunu bilip bilmediğini hep merak ettim. Birisi sana söylemiş olmalıydı. Veya Facebook'ta bir yerde görmüş olmalıydın. Belki de sahiden haberin yoktu. Belki de gerçekten tesadüftü.

"Luce?" diye sordun.

"Gabe?" diye sordum ben de.

"Benim," dedin. "İşini böldüysem özür dilerim. Uzun süredir konuşmadığımızı biliyorum. Ama sana... sana ihtiyacım vardı."

Vücudum senin sesine olağan tepkisini verirken Laura Ashley yatağında doğrulup sırtımı yastıklara dayadım. Patlayan bombaları, kanayan yaraları, kayıp uzuvları düşünerek, "Sorun nedir?" diye sordum.

"Raina... Pegasus değil," dedin.

Derin bir oh çektim. Yaralanmamıştın. Hâlâ tek par-

çaydın. En azından fiziksel olarak. Duygusal açıdan da öyle olmanı diledim. “Ne oldu?” diye sordum.

“Bir tıbbi yardım görevlisiyle tanıştı ve onu daha çok sevdi. Ona daha kolay ulaşabildiğini söyledi. Ben ulaşmaz biri miyim, Luce?”

Ne cevap vereceğimi bilemedim ama en iyisi dürüst olmaktı. “Bilmiyorum,” dedim. “Seninle bir yıldan fazladır tek kelime etmedik. Artık seni tanımıyorum.”

“Hayır, tanıyorsun,” dedin bana. “Ben değişmedim. Beni herkesten daha iyi tanıyorsun. Bunu... bunu bilmek zorundayım: Raina bu konuda haklı mı?”

Düğün sabahında eski sevgilime psikanaliz terapisi uyguladığıma inanamıyordum. “Bence,” dedim, kelimelerimi özenle seçerek, “ulaşılabilir olmak için, içinde bulunduğun ilişkiyi diğer her şeyin önünde tutman gerekir. Her zaman olmasa bile, çoğu zaman. İkinizin bir takım olduğunu düşünmen ve ikiniz için de en iyi sonucu verecek kararlar alman gerekir. Bunun anlamı, az da olsa kendinden taviz vermek gerektiğidir. Her şeyi paylaşmak gerektiğidir. Benim tanıdığım Gabe’in böyle şeylerle işi olmaz.”

Uzun bir sessizliğin ardından, “Sanırım olmaz,” derken sesin o kadar kısık çıktı ki yaşadığın hayal kırıklığını neredeyse duyamayacaktım. “Daha farklı şeyler söylemeni umuyordum.”

“Üzgünüm,” dedim. “Bunun için yanlış bir gün seçtin.”

“Her şey yolunda mı?” diye sordun. “Daha önce sormalıydım. Konuşmak istediğin bir şey varsa...”

“Sadece... bugün evleniyorum.” Kelimeleri söylemekte zorlanmıştım. Sana söylemekte.

“Luce,” dedin, sana tokat atmışım gibi. “Bugün evleniyor musun?”

“Bugün evleniyorum,” diye tekrarladım.

“Ah,” dedin. “Kahretsin.” Bunu dün gibi hatırlıyorum. Bunu söyleyiş şeklini, sesindeki tonlamayı. *Ah. Kahretsin.* Sanki her kelime kendi içinde upuzun birer cümlemiş gibi.

Bir süre sessiz kaldım.

Senin tarafında da sessizlik vardı. Kendimi kötü hissettim. “Her şey yoluna girer,” dedim. “Kendine başka bir Pegasus bulursun.”

“Peki ya?..” Cümleli bitirmedin. Sanki söylemekten veya benim duymamdan korktun.

“Bulursun,” dedim. Ardından, daha kısık bir sesle, “Gitsem iyi olacak,” diye ekledim.

“Tabii,” dedin. “Ben... aradığım için üzgünüm.”

“Hayır,” dedim, “bunu dert etme. Sorun değil.”

“Üzgünüm,” dedin yeniden.

Telefonlarımızı kapattık ama –elbette– sabahın geri kalanında seni düşünüp durdum.

Suya dayanıklı maskara olmasa düğünü nasıl atlatırdım bilmiyorum. Gelinliğimi giyerken, saçlarım topuz yapılırken, Jackie adında hoş bir kadın yüzüme kapatıcı sürerken, senin *Ah. Kahretsin.* deyişini düşünüp durdum. Tamamlayamadığın o cümle kulaklarımdan gitmiyordu: *Peki ya?..* İstediğim şeyin Darren olduğundan emindim. Emin olduğumu sanıyordum. *O* ana kadar bundan hiçbir şüphem yoktu. Ama sonra sen çıkagelmiş ve beni bunu sorgular hale getirmiştin.

Jackie gözlerimden yaşlar boşandığı için gözaltı kaleminden vazgeçmek üzereyken annem herkesin odadan çıkmasını istedi.

Boynundaki aile yadigârında bir güç kaynağı varmış gibi parmaklarını inci kolyesine bastırarak, “Bize sadece bir dakika verin,” dedi.

Oda boşalınca sırtını gelin odasındaki tezgâha dayadı. “Lucy,” dedi. “Neyin var?”

Gerçeği itiraf etmek istemiyordum. Düğün günümde seni düşündüğümü, kararımı sorguladığımı.

“Biraz duygusallaştım,” dedim.

Sert bir ifadeyle bakan annemin buz gibi gözleri yalan söylediğimi hemen anladı, tıpkı çocukluğumdaki gibi. “Lucy,” dedi. “Ben senin annemim. Her neyse, bana söyleyebilirsin.”

Böylece ona bazı şeyleri söyledim. Aylardır endişe ettiğim, kimseye itiraf edemediğim bazı şeyleri. “Galiba Darren beni, benim onu sevdiğimden daha çok seviyor,” dedim.

Annem, ıslak makyajım şampanya renkli ipek elbisesine bulaşmasın diye dikkatle bana sarıldı. “Ah, tatlım,” dedi. “İlişkiler her zaman denk olmaz ki. Denge sürekli değişir. Kimin kimi daha fazla sevdiği, kimin kime daha fazla ihtiyaç duyduğu. Darren’la ilişkin bundan bir yıl sonra bile şimdiki gibi olmaz.”

Omuzlarımdan tutup geriye çekilerek gözlerimin içine baktı. “Ve bence şu anda seni, senin onu sevdiğinden biraz fazla sevmesi dünyanın sonu değil. En azından sana bir prenses gibi davranacağını bilirsin.”

Güldüm ve gözlerimdeki yaşları sildim. Ama annem aynı yalan detektörü ifadesiyle bakmaya devam etti. “Sende başka bir şey var,” dedi.

Bakışlarımı ellerime, havalı ojeler sürülmüş Fransız manikürlü tırnaklarıma indirdim. “Bu sabah Gabe aradı.”

“Gabe Samson mı?” diye sordu annem.

Başımı sallarken gözlerim tekrar yaşlarla doldu. “Ya birlikte olmam gereken kişi Darren değil de oysa?”

Annem tekrar tezgâha yaslanıp incilerini okşadı. Bir süre sessiz kaldıktan sonra, “Şimdi senden Darren ve Gabe’le yaşadığın ilişkileri düşünmeni, ama gerçekten düşünmeni istiyorum,” dedi. “Ve hangisinin daha iyi bir koca olacağını, çocuklarına daha iyi bir baba olacağını düşün-

meni istiyorum. Eğer dışarıda bir yerde seni Darren'dan daha fazla mutlu edecek birisi olduğunu düşünüyorsan çıkıp gidebilirsin. Kolay olur demiyorum ama yapabilirsin. Tek kelimen yeter. Hemen babana söylerim, o da konuklara söyler. Ama bir daha fikrini değiştirme şansın olmaz. Eğer Darren'a bugün güle güle dersen, sonsuza dek güle güle demiş olursun. Birbirinize ne kadar değer verdiğinizi, birlikte nasıl eğlendiğinizi gördüm. Ama bu sana doğru gelmiyorsa, hiç kimse seni onunla zorla evlendiremez.”

Başımı arkaya salladım. Annem pencereye doğru yürüdü. Ben de seni düşündüm, Gabe. Bana kendimi nasıl hem harika hem de berbat hissettirdiğini düşündüm. Kendine nasıl ikimizden fazla değer verdiğini. Hayatını nasıl *Gabe Şov*'a dönüştürdüğünü ve seni yanımda tutabilmek için nasıl yardımcı kadın oyuncu rolü oynamam gerektiğini. Biliyorum, bunları duymak sana ağır geliyor. Ama gerçekleri söylüyorum. O gün bunları düşündüm.

Sonra Darren'ı düşündüm. Mükemmel olmadığını. İşimi hâlâ tam olarak ciddiye almadığını. Bazen beni bütünüyle ciddiye almadığından endişe ediyordum ama bunu değiştirebileceğimi, biraz daha gayret ederek işimin benim için ne ifade ettiğini ona gösterebileceğimi düşündüm. Onun eşi, onun dengi olmak istediğimi görmesi için ona yardım edebileceğimi düşündüm. Ve onu seviyordum. Gülüşünü, esprilerini, sırtımasını seviyordum. İçine kaplık ve karmaşık biri değildi; onunla birlikte olmak hem kolay hem de eğlenceliydi. İlişkimizin sağlam ve istikrarlı olduğunu hissettiriyordu. Beni mutlu ediyordu... çoğu zaman. Güzel bir geleceğin temellerini birlikte atmıştık. Düşün günümüzde onu Yüzen Ev'de bırakıp gidemezdik.

Gözlerimi sildim. “Teşekkür ederim,” dedim anneme. “Şimdi daha iyiyim. Hazırım.”

Annem derin bir oh çekerek bana sarıldı. “Ne olursa olsun arkanda olduğumu biliyorsun.”

Boynundaki Shalimar parfümü burnuma dolarken, “Biliyorum,” dedim.

“Sakın unutma,” diye ekledi. “Karasevda ve aşk birbirinden farklıdır.”

Başımla onayladım.

Sana karşı hissettiğim şey karasevda mıydı? Birbiri-mize karşı hissettiğimiz şey? Yoksa başından beri birbi-rimize âşık mıydık? Ben âşık olduğumuzu düşünmek istiyorum.

Bir Galaksi Gerekir'e yıllarımı vermiş, farklı bölümlere temel oluşturmaları için hem gerçek hayat hikâyelerini didikleyerek, hem de olabildiğince fazla ülkeden ve kültürden çatışmalar bulup çıkararak yazarlara servis etmişim ama Avrupa'dan başka yere gitmemiştim. Bu yüzden balayımızda Türkiye'ye gitmeye karar verdik. Ezan seslerini duymak istiyordum. Hakkında araştırmalar yaptığım bir ülkenin küçük bir bölümünü görmek istiyordum. Ve oraya varınca kendimi notlar almaktan alıkoyamadım. Başı kapalı kadınların, saçları omuzlarından dökülen başı açık kadınlarla sohbet ederek sokaklarda yürüdüklerini gördüm. Çantamdan eski bir bilet çıkardım ve arkasına bir dahaki bölüm için böyle bir sahne önerisinde bulunma notu aldım ama elbette, uzaylılara uyarlanmış bir sahnede.

"Artık yazmayı bırak!" dedi Darren. "Burada balayındayız. İş New York'ta kaldı. Ben geldiğimizden beri bir kez bile ofisi aramadım ama sen kendi kendine bir şeyler mırıldanıp notlar almaktan vazgeçmiyorsun."

Notuma ara vererek, “İşim benim için önemli,” dedim. Sonra, sen aradığında neler söylediğimi hatırladım. “Ama sen ve ben daha önemliyiz. Hemen bırakıyorum.” Ve dediğimi yaptım.

Yine de, o seyahate seninle çıksaydık nasıl olurdu diye düşündüm. Benden not almayı bırakmamı istemez, hatta ilave önerilerde bulunurdun. Ve birlikte en iyi fotoğraflar için fırsat kovalardık, tıpkı spor ayakkabılar içindeki ayaklarımıza kara sular inene kadar Manhattan sokaklarını arşınladığımız zamanlardaki gibi.

Darren’la yaptığımız seyahat bizi Kapadokya’ya sürükledi. Ay yüzeyine benzeyen arazide gezindik ve şafaktan önce sıcak hava balonuna binip yükselerek güneşin doğuşunu yukarıdan seyretme şansını yakaladık. Muhteşemdi... pembeler, turuncular ve morlar cümbüşü. Darren görkemli gökyüzünün orta yerinde bana sarılıp bedenimi ısıttı, bana sevildiğimi hissettirdi. Buna rağmen o kadınları aklımdan çıkaramadım. Keşke onlarla konuşabilseydim, hayatlarının neye benzediğini, Amerikalı çocukların Türkiye hakkında neler bilmelerini istediklerini sorabilseydim diye düşünüp durdum.

Ardından Devrent Vadisi denilen bir yere gittik. Darren elindeki rehberden okudu: “Devrent ya da diğer adıyla Hayal Vadisi, hayvan ve insan figürlerine benzeyen kaya oluşumlarıyla doludur. Kayalardaki şekillerde neler gördüğünüzü keşfederek vakit geçirebilirsiniz.”

Yanında durup kayalara bakınca bir deve, bir yunus ve şapkadandan çıkan bir yılan gördüm.

“Bence şu Bakire Meryem’e benziyor,” dedi Darren, di-
kitlerden birini göstererek. “Sen ne diyorsun, Bayan Max-

well?” Tüm seyahat boyunca bana Bayan Maxwell diye hitap etmişti. Başlarda şirin ve komik bulmuştum ama artık sinirime dokunuyordu. Kişisel olarak onun soyadını aldığımı ama işte Lucy Carter olarak kalacağımı açıkça söylemiştim. Senin telefonunda hâlâ böyle mi kayıtlıyım? Yoksa Darren’la evlendikten sonra değiştirdin mi? Patronun beni aradığında Lucy Carter Maxwell olarak hitap etti. Demek ki değiştirmişsin. Sanırım beni böyle hatırlamak istedin.

Darren’ın gözünü diktiği kayaya bakarak bir anneyle bebek görmeye çalıştım ve bir başörtüsü. “Ben sadece elinde fotoğraf makinesi tutan bir adam görüyorum,” dedim.

Hamile kalmak için yıllarını harcayan insanlar tanıyorum. Clomid kullanmaya başladıktan sonra Vanessa'yla Jay'in üçüzleri oldu. Kate tüp bebek yöntemiyle çocuk sahibi oldu; iki kez. Darren ise üzerine hapsırsam hamile kalıyorsun diye alay ediyor. Bunu söylediğinde gülümsüyorum ama hiç komik bulmuyorum. Bana lisede okuduğum *Seçilmiş Kişi* kitabındaki, görevleri tekrar tekrar doğurmak olan, toplumda sadece bu amaçla kullanılan Taşıyıcı Anneler'i hatırlatıyor.

Evlendikten sonra, çok geçmeden, Darren çocuk sahibi olmaktan bahsetmeye başladı. Bir aile kurmak için en mükemmel yaşlarda olduğumuzu düşünüyordu. Anne babasının en büyük ablasını dünyaya getirdiği yaşlarda. Kate kısa süre önce hamile olduğunu söylediği halde Darren'ın haklı olup olmadığından emin değildim. Üçüzler planlanandan bir hafta önce, prematüre ama gayet sağlıklı şekilde dünyaya geldiler. Vanessa ve Jay bir bakıcıyla bir gece hemşiresi tuttu, üstelik Vanessa'nın annesi ilk altı ay boyunca onların yanında kaldı ama buna

rağmen Jay ne zaman arasa sesi zombi gibi geliyordu. Doğumdan sonraki hafta beni laboratuvarından aradığında hâlâ işyerindeydim.

“Konuşabilecek durumda mısın?” diye sordu.

Cep telefonumu omzumla kulağımın arasına sıkıştırarak, “Ofisteyim,” dedim. “Her şey yolunda mı?”

“İnsanlar bir kerede üç çocuk sahibi olmamalı,” dedi. “Eve dönüp onlara kavuşmak için can atmıyor olmak beni korkunç biri yapar mı?”

“Korkunç biri değilsin, Jay, sadece yorgunsun,” dedim. “Bu anlaşılabilir bir durum. Kendine yarım saat daha ver. Ama sonra eve gitmek zorundasın. O bebeklerin sana ihtiyacı var. Vanessa’nın sana ihtiyacı var.”

“Üzerlerinde kıyafet yokken onları birbirinden ayırmıyorum bile,” dedi.

Bu beni duraklattı... biraz. Bazen erkek kardeşim beni ortam dışında, sokakta yürürken görse tanıyabilir mi diye merak ettiğim oluyor.

“Onları farklı virüslermiş gibi düşün,” dedim. “Dikkatle incele ve farklılıklarını tespit et. Benzerliklerini değil.”

Umarım bu işe yarardı. Jay adına üzüldüm. Bir kerede üç bebek sahibi olmak onun ve Vanessa’nın planladığı sayıdan farklıydı, şüphesiz.

Derin bir nefes alıp verdi. “Hidrojenin oksijeni sevmesi gibi,” dedi. “Bırakayım da işini yap.”

“Ben de seni seviyorum, Jay,” dedikten sonra telefonu kapattım.

Ve bundan sonra, üçüzlerden sonra, hayatıma dâhil etmek istediğim şeyler içinde bir bebeğin olduğundan şüphe etmeye başladım. Ama Darren emindi. Anne baba olmanın ikimizin de nal listesinde olduğunu hatırlatıp duruyordu.

“Ayrıca,” diyordu, “Vanessa ve Kate’i hesaba katarsak, zaten en az bir yıl alır.”

Bir ay bile çekmedi.

Birkaç hafta, saat dokuz bile olmadan yatağa girdiğim müthiş bir bitkinlikle geçti. Ardından haftalarca süren mide bulantısı geldi; öyle ki toplantılardan dışarı kendimi zor attım, çünkü bunu yapmasam midemdeki her şeyi yazarlar odasında revize edilen senaryoların üzerine çıkarabilirdim. Ardından, neyse ki azap dolu haftaları geride bıraktıktan sonra, saatte bir işemeye gittiğim haftalar başladı.

Hamilelikle ilgili şüphelerimi gidermek dört ayımı aldı. Bebek gelince hayatımın neye benzeyeceğini hazmetmek. Ama bunu bir kez yapınca, beni bir heyecandır aldı. Böyle tepki vereceğimi hiç sanmazdım ama öğle molalarını ofiste kalıp internetten bebek kıyafetleri ve çocuk odası takımları bakarak geçirdim. Bebek emzirmeyle, suda doğum tekniğiyle, bebeğin öğünlerine fıstık ezmesini eklemenin en doğru zamanıyla ilgili makaleleri okudum. Bebek takıntılı biri olup çıktım.

Başarılı bir kariyerin hayatımdaki en önemli şey olup olmadığını, anne olmanın bunu gölgede bırakıp bırakmayacağını bile düşünmeye başladım. Doğum izninden sonra işe dönüp dönmemeyi... Biliyorum, sana bir eş veya anne olarak tarif edilen biri olmak istemediğimi, yaptığım işle dünyada bir farklılık yaratmayı umduğumu söyledikten sonra, Darren’dan en çok bu yanıma anlamadığı için şikâyet ettikten sonra, işi bırakma fikri kulağa çılgınca gelebilir. Bana da çılgınca geliyordu. Sanki başka birine, öncelikleri evrilip değişen alternatif bir Lucy’e dönüşüyordum. Ama gerçekten böyle hissediyordum. Hamile kalmak bana bunu yapmıştı. Ve Darren sahiden evde kalmamı istiyordu. Bebeğe hiç kimsenin benim gibi

bakamayacağını söylüyordu. Haklı olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Darren işinde başarıya doymuyordu. Yaptığı anlaşmalar patronunu o kadar etkiledi ki onu direktör yaptılar ve yeni maaşı dudaklarımı uçuklattı. Benim kazandığım para bile fena değilken, onun maaşı benimkinin beş katından fazlaydı. Bu gelir artışıyla birlikte lüks semtlerden birinde daha büyük bir ev almak istedi.

Bir sabah, kucağında *New York Times* ve ayakucunda Annie'yle otururken, "Gel Manhattan'a taşınalım," dedi. "Mesela, Aşağı Doğu Yakası'na."

Ama Manhattan bizim mekânımızdı. Seninle benim. Ve beş ay önceki telefonundan beri bunun daha çok farkına varmıştım. Darren'la Manhattan'da evlendiğimiz halde, orası asla Darren'la ikimizin olmamıştı. Onunla benim mekânımız Brooklyn'di. "Brooklyn'i seviyorum," dedim ona. "Park Slope'ye ne dersin? Ya da Brooklyn Heights?"

Evli ve hamile olduğum halde hâlâ seni düşünüyordum. Hayatıma dair kararları ikimize göre alıyordum. Bunun bir yerde son bulacağını düşünüyordum... daha önce olduğu gibi aklımdan çıkıp gideceğini. Aşağı yukarı öyle de oldu. Ama o sıralarda hâlâ orada, beynimin ön planında duruyor, düşüncelerime yön veriyordun.

"Emin misin?" diye sordu. "P.S. 6 çok iyi bir ilkokuldur." Ardından omuz silkti. "Sanırım çocuğumuzu istediğimiz özel okula gönderebiliriz."

"O halde Brooklyn?" diye sordum.

Brooklyn Heights listesini taramaya başlamıştı bile.

Birkaç dakika sonra, "Bir tane buldum!" diye bağırdı. "Şunu dinle: Love Lane üzerinde, dört yatak odalı, üç küçük banyolu, kumtaşı duvarlı, iki katlı?"

Sonra beni kendine çekip önce karnımdan sonra du-dağımdan öptü. Ben de onu öptüm. “Dört yatak odasına ihtiyacımız var mı?” diye sordum.

“Günün birinde olabilir,” dedi gülümseyerek.

Kendi ailesi gibi büyük bir aile istediğini biliyordum. Bu konuda ne hissettiğimden emin değildim ama her iki türlü de durum benim kontrolümde değildi. “Gidip bak-sak mı?” diye sordum.

Evi görmeye gittik. Şehirde daha önce bundan büyük bir daire görmemiştim. Ayrı bir yemek odası, masalı bir mutfak... Bunu neden anlatıyorum ki? Sen zaten biliyor-sun. Oraya geldin.

Evi satın aldık, taşındık, çocuk odasını dizmeye baş-ladık, derken... tüm bunlardan sonra, kendimi tam anla-mıyla anne gibi hissetmeye başladım. Bebeğimle buluş-mak için sabırsızlanıyordum.

Beşler ve onlar neden bu kadar önemli, bilmiyorum: Otuzuncu doğum günleri, yirmi beşinci evlilik yıldönümleri. Ve beşinci yıl mezunlar buluşması, ki bizimki ilk hamile kaldığım yaza, Darren’la birlikte Brooklyn Heights’taki yeni evimize taşındıktan bir hafta sonrasına rastladı. Darren tüm odaları bebeklerle doldurmaktan bahsedip duruyordu ama ben içimde büyüyen bebeğe odaklanmıştım.

Şehre geldiğini bana söylememiştin. Aslında düğünden sonra hiç aramamıştın. Bu muhtemelen doğru bir seçimdi. Kanlı canlı şekilde dünyama dâhil olmadığında bile seni fazlasıyla düşünüyordum zaten.

Sanırım mezunlar buluşmasında beni hazırlıksız yakalamak istememiş ya da kendini hazırlamak, yeniden yüz yüze geldiğimizde nasıl tepki vereceğimi önceden bilmek istemiştin. O öğleden sonra bana mesaj attın.

Bu gece seni göreceğim miyim?

Abartısız iki dakika boyunca mesaja bakıp durdum. Hamile olduğumdan haberin yoktu. Görüşmeden önce

bunu söylesem iyi olur diye düşündüm.

Yarım saat sonra, *mavi elbiseli hamile bir kadın görürsen, işte o benim*, diye cevap yazdım.

Sana bu haberi vermemin en kibar yolu bu olmayabilirdi. Geri yazmadın.

Ve —elbette— günün geri kalanında aklımdan neler geçtiğini merak ettim. Üzülmüş müydün, yoksa benim adıma sevinmiş miydin? Mezunlar buluşmasında benden uzak mı duracaktın yoksa özellikle arayıp bulacak mıydın?

“Bugün neyin var senin?” diye sordu Darren, omzuma dokunarak. “Tam beş kez seslendim ama başka âlemlerdesin. Elbisenin fermuarını çekmemi ister misin?”

“Affedersin,” dedim, “üniversite yıllarını düşünüyordum. Ve evet, zahmet olmazsa.”

Darren’ın elbiselerimin fermuarını çekme konusunda bir takıntısı var. Birini giydirme eylemini çok samimi buluyormuş. Soymaktan daha fazla. Bunun yalnızca şehveti değil, sevgiyi de gösterdiğini söylüyor.

“Kravatını bağlamamı ister misin?” diye sordum.

Gülümseyerek *evet* dedi.

Geceye sen nasıl hazırlandın? Arkadaşlarında mı kahıyordun? Yoksa bir otelde mi? Bunu sana sorma fırsatım olmadı.

Mezunlar buluşması biraz uçuktu, değil mi? Çiftler bariz şekilde kene gibi kocasına veya karısına yapışmıştı. Çok azımız süslü püslü hamile kıyafetleri içindeydi. Yıllar önce Bloomingdale’s mağazasına gittiğimizde etrafımızdakiler bizi nasıl kışkandıysa, mezunlar buluşmasında da kadınların beni aynı bakışlarla süzdüklerini fark ettim. Başarılı bir koca yakalamıştım ve bir bebeğim olmak üzereydi. Ne Sarmaşık Ligi’ndeki üniversitelerden birinden mezun olmamızın bir önemi kalmıştı, ne de

oradaki kadınların avukat, doktor, oyun yazarı, bankacı, danışman veya akademisyen olmasının. Hepsi yanıma gelip bebek ve düşün hakkında sorular sordu. Kimse kısa süre önce yardımcı yapımcı görevine terfi etmiş olmamı ya da *Zamanda Roketle Yolculuk* adında, tamamen bana ait yeni bir televizyon dizisi üzerinde çalıştığımı umursamadı. Varsa yoksa “Doğum ne zaman?”, “Cinsiyetini öğrendiniz mi?”, “Ne zamandır evlisiniz?”, “Onunla nerede tanıştın?” Konuştuğum kadınların yarısının o yaz tatilini geçirmek için Hamptons’taki devre mülklere rezervasyon yaptırdığını duysam şaşırmazdım. Yurt arkadaşlarımın mezunlar buluşmasından uzak durmakta haklı olduklarını düşünmeye başladım.

Sonra seni gördüm. Çadırın diğer ucundaydın ve elini senin kolunda tutan, tanımadığım bir kadınla sohbet ediyordun. Kadın senin söylediğin bir şeye gülümsedikten sonra cevap verdi. Sen kahkaha attın. Birden midem bulandı.

Orada tanıştığım bir meslektaşıyla iş muhabbeti yapan Darren’a dönerek, “Temiz havaya ihtiyacım var,” dedim.

“Ya!” dedi. “İyi misin?”

“Başımı salladım. “Midem bulandı ama birazdan geçer.”

Hamileliğin sabah bulantıları kısmını birkaç hafta önce atlatmıştım. Darren ben kusarken gözünü üstümden ayırmıyordu ve bu ikimiz için de hoş bir deneyim değildi.

“Emin misin?” diye sordu.

“Olumlu,” diye cevapladıktan sonra çadırdan çıktım.

Birkaç derin nefes alıp verdikten sonra arkamı döndüm. Çadırın yanları olmadığı için içeriye görebiliyordum. Kalabalığın arasında seni bulamadım. Az önce sohbet ettiğin kadın şimdi başkasıyla konuşuyordu. Bu derin nefeslerden daha çok iş yaradı. Bulantım hafifledi.

bunu söylesem iyi olur diye düşündüm.

Yarım saat sonra, *mavi elbiseli hamile bir kadın görürsen, işte o benim*, diye cevap yazdım.

Sana bu haberi vermemin en kibar yolu bu olmayabilirdi. Geri yazmadın.

Ve –elbette– günün geri kalanında aklımdan neler geçtiğini merak ettim. Üzülmüş müydün, yoksa benim adıma sevinmiş miydin? Mezunlar buluşmasında benden uzak mı duracaktın yoksa özellikle arayıp bulacak mıydın?

“Bugün neyin var senin?” diye sordu Darren, omzuma dokunarak. “Tam beş kez seslendim ama başka âlemlerdesin. Elbisenin fermuarını çekmemi ister misin?”

“Affedersin,” dedim, “üniversite yıllarını düşünüyordum. Ve evet, zahmet olmazsa.”

Darren’ın elbiselerimin fermuarını çekme konusunda bir takıntısı var. Birini giydirme eylemini çok samimi buluyormuş. Soymaktan daha fazla. Bunun yalnızca şehveti değil, sevgiyi de gösterdiğini söylüyor.

“Kravatını bağlamamı ister misin?” diye sordum.

Gülümseyerek *evet* dedi.

Geceye sen nasıl hazırlandın? Arkadaşlarında mı kaçıyordun? Yoksa bir otelde mi? Bunu sana sorma fırsatım olmadı.

Mezunlar buluşması biraz uçuktu, değil mi? Çiftler bariz şekilde kene gibi kocasına veya karısına yapışmıştı. Çok azımız süslü püslü hamile kıyafetleri içindeydi. Yıllar önce Bloomingdale’s mağazasına gittiğimizde etrafımızdakiler bizi nasıl kışkandıysa, mezunlar buluşmasında da kadınların beni aynı bakışlarla süzdüklerini fark ettim. Başarılı bir koca yakalamıştım ve bir bebeğim olmak üzereydi. Ne Sarmaşık Ligi’ndeki üniversitelerden birinden mezun olmamızın bir önemi kalmıştı, ne de

oradaki kadınların avukat, doktor, oyun yazarı, bankacı, danışman veya akademisyen olmasının. Hepsi yanıma gelip bebek ve düğün hakkında sorular sordu. Kimse kısa süre önce yardımcı yapımcı görevine terfi etmiş olmamı ya da *Zamanda Roketle Yolculuk* adında, tamamen bana ait yeni bir televizyon dizisi üzerinde çalıştığımı umursamadı. Varsa yoksa “Doğum ne zaman?”, “Cinsiyetini öğrendiniz mi?”, “Ne zamandır evlisiniz?”, “Onunla nerede tanıştın?” Konuştuğum kadınların yarısının o yaz tatilini geçirmek için Hamptons’taki devre mülklere rezervasyon yaptırdığını duysam şaşırmazdım. Yurt arkadaşlarımla mezunlar buluşmasından uzak durmakta haklı olduklarını düşünmeye başladım.

Sonra seni gördüm. Çadırın diğer ucundaydın ve elini senin kolunda tutan, tanımadığım bir kadınla sohbet ediyordun. Kadın senin söylediğin bir şeye gülümsedikten sonra cevap verdi. Sen kahkaha attın. Birden midem bulandı.

Orada tanıştığım bir meslektaşıyla iş muhabbeti yapan Darren’a dönerek, “Temiz havaya ihtiyacım var,” dedim.

“Ya!” dedi. “İyi misin?”

Başımı salladım. “Midem bulandı ama birazdan geçer.”

Hamileliğin sabah bulantıları kısmını birkaç hafta önce atlatmıştım. Darren ben kusarken gözünü üstümden ayırmıyordu ve bu ikimiz için de hoş bir deneyim değildi.

“Emin misin?” diye sordu.

“Olumlu,” diye cevapladıktan sonra çadırdan çıktım.

Birkaç derin nefes alıp verdikten sonra arkamı döndüm. Çadırın yanları olmadığı için içeriği görebiliyordum. Kalabalığın arasında seni bulamadım. Az önce sohbet ettiğin kadın şimdi başkasıyla konuşuyordu. Bu derin nefeslerden daha çok işe yaradı. Bulantım hafifledi.

Darren'ın yanına dönmek üzereyken birisi arkamdan omzuma dokundu. Senden başkası olamazdı.

"Luce," dedin.

Arkamı döndüm. "Gabe," diye karşılık verdim. "Selam." Omzumda dokunduğun yer diken diken olmuştu.

"Güzel elbise," dedin.

Darren bir keresinde, "Bir erkek böyle diyorsa, aslında *bu elbiseyle çok seksi görünüyorsun* demek istiyordur," demişti ama bu konuda haklı olup olmadığından emin değilim. Keşke sana neyi kastettiğini sorsaydım.

"Teşekkürler," diye cevapladım. "Güzel tişört."

Gamzen ortaya çıktı. "Ne giydiğimin farkında bile değilim," dedin. "Hiç değişmemişsin."

Bunu duyunca yan döndüm ve dökümlü elbisemi yarlardan tutup geri çektim. "Şimdi nasıl?" diye sordum.

Gözlerin bir an kocaman açıldı ama sonra gülümsedin. "Yani şimdi bu..."

"Evet," dedim. "Bu bir bebek." Henüz fazla belli değildi; sadece dört aylık bir çıkıntı. Yine de her zamanki kıyafetlerime giremiyordum. Yeni bir elbise almak zorunda kalmıştım.

"Tebrik ederim, Luce," dedin. "Senin adına sevindim."

"Teşekkürler." Elbisemi bıraktım. "Peki, senin tarafta işler nasıl?"

Gülümsemen kaybolurken omuz silktin. "New York'a döndüğüm zaman kendimi tuhaf hissediyorum. Sanki *Geleceğe Dönüş* filmindeyim ve başka yöne bakarken kendimi geleceğe sıçramış bir dünyada buluveriyorum." Bakışların tekrar karnıma yöneldi.

"Ama senin dünyanın da yerinde saymıyor," dedim.

Başını iki yana salladın. "Bunu nasıl izah etsem? Benim dünyam değişti ama benim New York'um aynı kal-

malıydı. Her şey bıraktığım gibi kalsaydı, çocukluğumu geçirdiğim odaya dönmüş gibi hissedebilirdim.” Sonra birden durdun. “Saçmalıyorum.”

“Hayır, saçmalamıyorsun,” dedim. “Güvenli limanının yerinde yeller esiyor.”

“Evet,” diye karşılık verdin. Bakışların karınmda oyalandı. Tekrar, “Evet,” dedikten sonra kendini toparladın. “Sanırım gitsem iyi olacak... seni görmek harikaydı, Lucy. İyi şanslar. Senin adına gerçekten sevindim.”

Hızlı adımlarla bara yürüyüp güneş saatinin yanına oturdun. Arkandan seslenip “bekle” demek istedim. Sana daha fazla soru sormak, neler hissettiğini, hayatının neye benzediğini öğrenmek istedim. Bana yeniden dokunmanı, tüylerimi diken diken etmeni istedim.

Ama çekip gitmekte haklıydın. Sohbeti uzatmanın faydası yoktu. Bu yüzden Darren’ın yanına dönmeyi tercih ettim.

“Daha iyi misin, tatlım?” diye sordu Darren.

“Çok daha iyiyim,” dedikten sonra başımı omzuna yasladım.

Darren dikkatini sohbetten ayırmadan kollarını bana doladı ve başımın üstüne bir öpücük kondurdu.

Bu öpücük tüylerimi diken diken etmese de kendimi iyi hissettirdi.

Sten, senden, Darren'la geçirdiğim yıllardan öğrendiğim bir şey varsa, o da –gördüğüm kadarıyla– sürprizlerin yüzde doksan dokuzundan ne pahasına olsun uzak durmam gerektiğidir. Bir şeye ne kadar hazırlıklı olursam, üstesinden gelmekte o kadar başarılı oluyorum. Sen New York'u terk ederken kendimi buna hazırlayabilseydim, Associated Press'le iş görüşmeleri yaptığını bilseydim, ayrılığı çok daha kolay atlatırdım diye düşünmeden edemiyorum. Ama sürpriz olmuştu ve bu... bu her şeyi zorlaştırmıştı. Bu yüzden be-beğin cinsiyetini öğrenmeye karar verdik. Hazırlıklı olmak için bilmek zorundaydım. Mezunlar buluşmasından birkaç hafta sonra bir kızımız olacağını öğrendik. O gece bunu soran kadınlara tek tek haber verme zahmetine gir-medim. Çok istiyorlarsa Facebook'tan bakıp öğrenirlerdi.

Sürprizlere karşı duyduğum bu hoşnutsuzluk yüzünden, farklı insanların doğum deneyimleriyle, karşılaş-tıkları şeylerle, yaptıkları seçimlerle ilgili, sayısını söyleyemeyeceğim kadar çok kitap okudum. Bunun beni

hazırlayacağını, metroda, ofiste ya da bir takside doğum yapmakla ilgili kâbuslarıma son vereceğini düşündüm. Ya da bebeğimin *Alien* filmindeki gibi karnımı yırtarak dışarı çıkmasıyla ilgili kâbuslarıma... Doktorumun tavsiyesi üzerine bir doğum planı yaptım ama bunu yaparken bile bebeğimin benden gizlediği kendi planı olabileceğini biliyordum.

Bir gece, Height Cafe'deki akşam yemeğinden sonra, doğum başladı. Bir hamburger yemiştim; daha doğrusu yarım hamburger, çünkü o sıralarda karnımda resmen yemeğe yer kalmıyordu. Bebek iki gün sonra, 21 Kasım'da gelecekti ve Darren, eve yürüme mesafesindeki bir restoranda hamburger yemek anlamına gelse bile, doğumdan önce elimizden geldiği kadar dışarıda vakit geçirmemiz gerektiğini söylüyordu. Bazı şeylere çoktan karar vermiştik. Adını Violet koyacaktık: Darren'ın on altı yaşındayken kaybettiği büyükannesinin ismi. Bu isim hoşuma gitmişti, bir rengin ve bir çiçeğin adıydı; üstelik kısaca Vi diyebilirdik. Göbek ismine de karar vermiştik: Anne... rahmetli büyük teyzemin ismi. Violet Anne Maxwell. Kızımın ismini hâlâ çok seviyorum.

Yemekten sonra, karnımı zar zor kapatan bir paltonun içinde eve yürürken, külotumun ıslandığını hissettim. Bu detay biraz fazla mı oldu? Violet'ın dünyaya geldiği gece neler hissettiğimi gerçekten önemsiyor musun? Durmamı istersen, yaparım. Bir işaret vermek yeterli. Hayır mı? Pekâlâ.

Şöyle düşündüğümü hatırlıyorum: *Cidden mi? Şimdi mi?* En mütevazı hamilelik hedeflerimden biri, Violet'a tuvalet eğitimi verirken sık sık kullandığımız "bu yaptığın çok yanlış" cümlesini kendime söylemeden sonuna kadar gidebilmektir. Kate hamileyken neredeyse her hap-

şırdığında külotunu değiştirmek zorunda kalmıştı. Aynı şeyin benim başıma gelmemesi için dua ediyordum. Ama evimize bir blok mesafeye geldiğimizde ıslaklık hissi ıslaklığın ötesine geçmeye başlayınca, doğumun başladığını anladım.

Darren'a döndüm. "Sanırım suyum geliyor," dedim.

Olduğu yerde dondu kaldı. "Gerçekten mi?" diye sordu. Gözlerindeki heyecanı görebiliyordum. "Bir dakika: Sanıyor musun, yoksa emin misin?"

"Sanırım eminim," diye cevapladım.

Kahkahayı basarak bana sarıldı ve öptü. "Yürüyebilir misin? İyi misin? Doktoru arayalım mı? Hemen şimdi mi?"

Sonra olacıklardan endişelendiğim halde, ıslanan tayı yüzünden üşümeye başladığım halde, onunla birlikte eve kadar yürüebileceğimden gayet emin olduğumu, doktoru eve varınca arayabileceğimizi söyledim. Yol boyunca elimi bırakmadı ve her zamankinden daha hızlı konuşarak aramız gereken kişileri, hastaneye giderken unutmamız gereken şeyleri saydı. (Telefon şarjları! Kendi diz üstü bilgisayarı! Kendi iPod'u ve hoparlörleri!) Doğumun başlaması ve gerçekleşmesi esnasında dinlemek için bir şarkı listesi hazırlamıştı. Bunlardan birini dinlemek isteyeceğimden emin değildim ama bu ona bir şeyler yapma fırsatı, hazırlıklı hissetme fırsatı veriyordu.

Evde oturduk ve doktorun söylediği gibi sancılar beş dakika arayla gelmeye başlayana kadar, şimdi hatırlamadığım bir televizyon filmini seyrederek bekledik. Ardından bir taksi tutup hastaneye gittik. On iki saat sonra Violet doğdu. Siyah saçları, kara gözleri ve o zamana dek bir bebekte görmediğim upuzun kirpikleriyle çok güzel ve kusursuzdu.

Darren'ın, arkadaşlarının yeni doğan bebeklerini –ve Jay'le Vanessa'nın üçüzlerini– Winston Churchill veya Mr.Magoo'dan birine benzetmek gibi huyu vardı. Şimdi bile bilgisayar ekranını bana çevirip Facebook'a yüklenen bir bebek resmini göstererek, "Churchill mi, Magoo mu?" diye sorduğu oluyor. Sahiden de yeni doğan bebeklerin hepsi bu iki seçenekten birine benziyor.

Bir hemşire, yıkanan, giydirilen ve dürüm gibi sarılıp kafasına çubuk desenli bir bere geçirilen Violet'ı kollarıma bıraktığında, başımı kaldırıp Darren'a baktım. "Churchill mi, Magoo mu?" diye sordum.

"Bence dünya tarihinde ikisine de benzemeyen ilk bebek," dedi. "Sana benziyor. Şanslı küçük kız."

Sonra ayakkabılarını çıkarıp yanıma uzandı ve üçümüz kucaklaştık. O anda, büyük bir hayranlık içindeydim: Darren'la birlikte bir can yaratmamıza, soyaçekimin Violet'ı bana benzetmesine, biyolojinin o mutluluk anını mümkün kılmasına duyduğum bir hayranlık.

"Seni seviyorum," dedim Darren'a.

"İkinizi de seviyorum," diye karşılık verdi.

Onu gerçekten, tüm kalbimle sevdiğimi anlamam gerekiyor. Onunla aramızdaki şeyin mükemmel olmadığını ama kesinlikle aşk olduğunu.

Nişanlandığımda, kendimi on yıllar, yüzyıllar, milenyumlar boyunca üye kabul eden, Nişanlanmış Kadınlar Kulübüne dâhil olmuş gibi hissettim. Evlenirken de, aynı şekilde, beyaz gelinliği üstüme geçirip kalabalığın arasından yürüdüğüm ve evet dediğim anda, Evlenen Kadınlar Kulübü'ndeki üyeliğim başladı. Ama çocuk sahibi olduğunda başlayan bir kulübe ait olma duygusunu başka hiçbir şeyde bu kadar güçlü hissetmiyorsun. Çocuk sahibi olan ve olmayan kadınları net şekilde birbirinden ayıran bir çizgi var. Anneleri ve Anne Olmayanları.

Ve bu kulübün içinde de farklı bölümler var: bir yanda Tanrım Bana Yardım Et Anneleri, diğer yanda, saten yastıklarda yepyeni elbiseler içinde uyuyan çocuklarının fotoğraflarını Rüyamda Babişi Görüyorum başlığıyla Facebook'a yükleyen Uzman Anneler.

Ben ikinci türden bir anne değildim. Hâlâ olamadım. Ve asla olamayacağım.

Anneler Kulübü'ne katılmasına katıldım; mecburen,

çünkü bundan geri dönüş yoktu ama Violet'la ikimizin tertemiz olduğu, karınlarımızın doyduğu ve geceleri beş saatten fazla uyuduğumuz bir günün hasretini çekerek günleri saydım. Üç aylık doğum iznine ayrılmıştım ama sekiz haftanın sonunda eski günlerimi arar olmuştum. Kırk yıl düşünsem, evde tıklıp kalan bir anne olacağım aklıma gelmezdi.

Kate, en fazla bir iki dakika konuşabildiği halde, beni kontrol etmek için günde en az bir kez aradı. Kızı Victoria'yı dört ay önce dünyaya getirmişti. İş yerinin verdiği son derece cömert doğum izninin ardından yeni iş başı yapmıştı ve bebek doğurup işten ayrılan kadın olmayı garantilemek için deliler gibi çalışıyordu. "Zamanla kolaylaşacak," dedi. "Yemin ederim." Ama bana hiç öyle gelmiyordu.

Sütüm geliyordu ve Violet neredeyse bütün gün memmeydi. En azından dışarıdan görünen buydu. Bazı günler üstüme bir gömlek geçirmeye bile tenezzül etmiyordum. Kaka Seviyeleri adını verdiğim bir kavram icat etmiştim. Birinci Seviye'nin lafı bile olmazdı. İkinci Seviye bebek bezini dolduruyordu. Üçüncü Seviye bacak kenarlarından taşıyordu. Dördüncü Seviye sırtına kadar uzanıyordu. Beşinci Seviye en kötüsüydü; basitçe anlatmak gerekirse, kakanın omuzlardan dizlere kadar bulaştığı anlamına geliyordu. Violet'ı banyoya sokmak ve çoğunlukla üzerimdeki kıyafetleri değiştirmek zorunda kalıyordum. Üçüncü, Dördüncü ve Beşinci Seviyeler arasında doğrudan çöpe attığım tulumların sayısı o kadar fazlaydı ki evde hâlâ Violet'a giydirecek tulum bulduğuma inanamıyordum.

Ama günün birinde Violet, her nasılsa, Altıncı Kaka Seviyesi'ne ulaşmayı başardı. Harika bir sabahtı. Günler-

dir kesintisiz üç saatlik uyku uyumamış olsam da sonuçta o temizdi, ben temizdim, ikimiz de doymuştuk. Evin içindeki sıcaklık tavan yaptığı için üzerinde sadece bebek beziyle tişört vardı. Yeni yeni gülümsemeye başlamıştı ve bunu her yaptığında içim pır pır ediyordu.

O güzel günün hatırına, son sekiz haftadır ancak bir iki kez fırsat bulduğumuz gerçek bir kahvaltı hazırlamak istedim. Violet'ı sallanan bebek sandalyesine koyup çalıştırma tuşuna bastım. Ardından donmuş bir parça tavuk çıkarıp buzunu çözdüm ve ekmek kırıntılarına bulamaya başladım. Radyoda babamı hatırlatan bir 60'lar kanalında çalan "My Girl" şarkısına eşlik etmeye başladım. Ellerim yumurtaya ve ekmek kırıntılarına bulanmıştı ama kendimi harika hissediyordum. Derken Violet ağlamaya başladı.

Göz ucuyla ona bakınca dondum kaldım. İlk Altıncı Kaka Seviyesiydi. Belki sallanan sandalye, belki oturduğu açı, belki bebek beziyle tişört dışında bir şey giymediği içindi ama her nasılsa bacaklarına taşan kaka önce ellerine, oradan da saçlarına bulaşmıştı. Derin bir of çektikten sonra ellerimi suya tuttum ve Violet'ı sandalyesinden aldım. Ama kızım ellerini sallayıp kakasını yanağıma, tişörtüme ve bileğime sıçrattı. Ardından saçıma kustu. Hâlâ çığlık çığlığa ağhyordu. Ben de ağlamaya başladım.

Darren bizi bulduğunda bu haldeydik.

Antreden "Lucy?" diye bağırdığını duydum. "Neler oluyor? Violet neden?.." Ardından mutfığa gelip halimizi gördü. "Ah," dedi. "Aman Tanrım."

Çantasını yere bırakıp takım elbisesinin ceketini çıkardı. "Ben minik bok makinesini alırım," dedi. "Sen banyoya git."

Titrek bir nefes alarak Darren'a baktım. "Önce üstündekileri çıkar," dedim. "Bunun takımına bulaşmasını

istemezsin. Ayrıca o sadece bir bok makinesi değil. Aynı zamanda kusmuk makinesi.”

Gömleğinin düğmeleri çözüp ceketinin üstüne atarken, “Hadi ya!” dedi. “Bunun için nasıl bir başlık atardın? *Çıplak Adam Karısını Bulaşık Bebekten Kurtardı?*”

Nihayet biraz güldüm. “*Çıplak Adam Karısının Bulaşık Bebekle Bütün Gün Yaptığı İş Yaptı*’ya ne dersin?”

“Sahiden mi?” diye sordu. “Bu sık sık oluyor mu?” Boxer külotu dışında çıplıplak halde Violet’ı aldı. Koltuk altlarından tutup kaldırırken, “Ah, bu iğrenç” diye homurdandı.

“Eh, Altıncı Seviye her zaman olmasa da Beşinci Seviye pek seyrek değil.”

“Neden bahsediyorsun?” diye sordu Darren. Hep birlikte içerisinde hem küvet, hem de ayrı bir duş olan ve küvetin içine Violet için plastik bir bebek küveti koyduğumuz büyük banyoya yöneldik. Üst kata çıktığımızda Annie kafası karıştığı için havlayarak geçit alayımıza katıldı.

Darren, Violet’ın banyosu için sıcak suyu açarken ben de soyunup duşa girdim. Annie küvetin önündeki küçük kilimin üstüne kıvrıldı. Buharların içinden Darren’a Kaka Seviyelerini açıkladım. Sonra da doğum izninden sonra işe dönmek istediğimi söyledim. Buna ihtiyacım olduğunu. Bu konuşmayı hamileliğimin son döneminden beri yapıyorduk ama çok fazla değişken ve ön göremediğim çok fazla gelişme olduğu için resmi kararımı ertelemiştim. Darren’ın benden ne yapmamı beklediğini gayet iyi biliyordum.

“Bu konuyu konuştuğumuzu sanıyordum,” dedi.

Kaka bulaşmış saçlarımı elimden geldiği kadar hızlıca köpürtürken, “Konuştuk,” dedim. “Ve şimdi yeniden konuşuyoruz.”

“Ama Violet’a bir yabancından çok senin bakmanın daha iyi olacağı konusunda aynı fikirdeyiz sanıyordum. Kimse ona senin gibi bakamaz.”

Başımı geri yatırıp suya tuttum. “Dürüst olmak gerekirse,” dedim, “bence yanılıyorsun. Üstelik bu işin sadece bir kısmı. Büyükbabam sürekli şöyle derdi: *‘Yapabilen, yapsın.’* Bu hiç aklımdan çıkmıyor. Sorumluluk almayı kastediyordu. Birine yardım etmek, bir iyilik yapmak, fark yaratmak için elinden gelen bir şey varsa, yapmalısın. Ve benim elimden gelen bir şeyler var. Violet’la birlikte her gün evde kalırsam dünyaya yeterince katkıda bulunamam. 11 Eylül’de kendime bir söz vermiştim: Hayattan aldıklarına karşılık hayata bir şeyler vererek yaşayacaktım. Ve bunu yapmak istiyorum. Bunu yapmaya ihtiyacım var.”

Darren, söylediklerimin tek kelimesini bile duymamış gibi, “Ama evde Violet’la birlikte olmak hoşuna gitmiyor mu?” diye sordu.

Derin bir nefes aldım. “Harika zaman geçiriyorum,” dedim. “Ama yardımcı yapımcı olmayı da seviyorum. Televizyon programları yapmayı seviyorum. Son beş yıldır bunun için kıcıımı yırttım ve işimde iyiyim. Oysa ev işlerinde iyi olduğum söylenemez.”

Darren, Violet’ın tişörtünü yere bırakıp kirli bebek bezini çöpe atarken, “Bence sadece biraz daha zamana ihtiyacın var,” dedi. “İşinin kızından daha önemli olduğunu düşünmene imkân yok.”

Birazdan sağı solu tekmeleyecektim. Ya da avazım çıktığı kadar bağıracaktım. Saçımı son kez suya tutup duşu kapattım.

Bornozuma sarınırken, “Elbette böyle düşünmüyorum,” dedim. “Ama kendi mutluluğuma da değer veriyorum. Üs-

telik evde kalırsam, hayatım bundan ibaret olursa, buna içerlerim. Violet'a içerlerim. Ve sana."

"Sanırım işiyor," diyerek Violet'ı bebek küvetine oturttu.

Görevi devralkmak için eğilirken, "Geç bile kaldı," dedim.

"Kadınların çoğu böyle bir fırsat için can atıyor," diye devam etti Darren. "Çalışmaya ihtiyacın yok. Ben yeterince kazanıyorum. Karım çahşmak zorunda kalmasın diye bu işte çalışıyorum."

"Hayır," dedim, Violet'ın saçlarını şampuanlarken. "Bu işte çalışıyorsun, çünkü işini seviyorsun. Para kazanmayı ve insanların sana saygı duymasını seviyorsun. Büyük anlaşmalar yapmanın verdiği coşkuyu seviyorsun."

"Sadece bu değil..."

"Ve aileyi geçindiren kişi olmayı da seviyorsun," diye sözünü kestim. "Anlıyorum. Bize bakmayı seviyorsun. Ve bunun için sana minnettarım. Ama sırf ben çahşmak zorunda kalmayayım diye çalışıyormuş gibi yapma. Çalışıyorsun çünkü işini yapmanın verdiği hazzı seviyorsun. Tıpkı benim işimden aldığım hazzı sevmem gibi."

Darren sessizdi. Başımı kaldırıp ona baktığımda söylediklerimi kafasında tarttığını, değerlendirdiğini gördüm.

"Sen işini bırakmak ister miydin?" diye sordum. "Bütün gün evde Violet'la tek başına kalmak? Onun harika olduğunu biliyorum. İkimiz de onu çok seviyoruz. Ama sen bunu ister miydin?"

Ben ördek şekilli banyo lifiyle Violet'ın sırtını keselerken, "Bu finansal açıdan sürdürülebilir bir durum değil," dedi.

"Sorum bu değildi."

"Saçma sapan bir soru," dedi. "Sadece senin maaşınla geçinemeyiz."

"Geçinebildiğimizi düşün," dedim, dişlerimin arasından.

“Finansal açıdan sürdürülebilir olduğunu düşün. Bunu yapmak ister miydin?”

“İş arkadaşlarımla çoğunun karısı...” diye başladı.

“Ben iş arkadaşlarımla karısı değilim,” dedim. “Ben benim. Ve hâlâ soruma cevap vermedin: İşini bırakıp her gün onunla evde kalmak ister miydin? Teorik olarak?” Violet temiz görünüyordu. Onu küvetten alırken ağlamaya başladı ama kapüşonunda tavşan kulakları, arkasında da kuyruğu olan pembe bornozuna sarmalanınca sustu.

“Düşündüğüm hayat bu değildi,” dedi Darren. “İstediğim şey bu değildi.”

Kızımızı kucağıma aldıktan sonra doğrudan yüzüne baktım. Gözlerimde yaşların biriktiğini ama onları durduracak mecalimin kalmadığını fark ettim. “Benim istediğim şey de bu değildi.”

Darren ağzını açtı ama ne diyeceğini şaşırılmış gibiydi.

Ona bakmaktan vazgeçtim. Tek kelime daha etmedim. Bunun yerine Violet’ı bornozuyla kurularyp odasına götürdüm, bezledim ve çizgili pijamalarından birini giydirdim. “Daha iyi misin?” diye sordum ona. Ben kusmuk mendiliyle yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımı silerken, Violet bana gülümseyip geçirdi.

Darren’ın arkamdan odaya girdiğini duydum.

“Hayır,” dedi. “Yapmazdım. İşimi bırakıp bütün günümü evde onunla birlikte geçirmek istemezdim.”

Başımı salladıktan sonra, dudaklarımı Violet’ın saçlarına yapıştırdım. Onun sıcaklığımı göğsümde hissederken ondan güç almaya, onun için gücümü toplamaya çalıştım. Kendi ayaklarının üstünde duran, istediği şeylerin peşinden gitmekten çekinmeyen bir anneye ihtiyacı vardı. Kızımın örnek alacağı biri olmalıydım. “O halde beni anlıyorsun,” dedim Darren’a.

Yanıma gelip kolunu omzuma attı.

“İş arkadaşlarının karıları gibi olamadığım için özür dilerim,” dedim. “Evde kalmaktan mutlu olamadığım için. Ama ben buyum. Çalışmak istiyorum.”

“Böyle söyleme,” dedi. “Kendin olduğun için özür dilemek zorunda değilsin. Özür dilemesi gereken benim.”

Ne için? diye sormak istedim. Sırf ağzımızın tadı kaçmasın diye özür dilemediğinden emin olmalıydım. Ama “Özrün kabul edilmiştir,” demekle yetindim.

Şimdi geriye bakınca, aslında içinden gelerek özür dilemediğini, sadece yapması gerektiğini düşündüğü için bunu yaptığını görebiliyorum.

Ertesi gün bir bakıcı aramaya başladık ve yaklaşık bir ay sonra işime geri döndüm. İştayken Violet'ı çok özölüyordum hatta beklediğimden de çok. Ama Darren'a minnettardım. Seçeneklerimizin olmasına, ihtiyaç duyduğumuz insanları tutabilecek imkânımızın olmasına ve —sonuçta— Darren'ın beni mutlu etmek istemesine minnettardım.

Hayatımdaki bazı anları, hafızamı şöyle bir kurcaladığımda kelimesi kelimesine çıkaracak kadar net hatırlıyorum. Ama bazen günler veya haftalar gibi daha uzun zaman dilimlerini birbirinden ayıramadığım oluyor. Mesela Violet'ın bebekliğinde işe döndükten sonraki aylar hâlâ bulanık. Doğru dürüst uyumuyor, iki yeni program üzerinde çalışıyor, ofiste pompayla sütümü sağıyor ve Violet'la elimden geldikince fazla vakit geçirmeye çalışıyordum. Facebook'a çok nadir olarak, sadece –görev bilinciyle– kızımın “5 aylık, 6 aylık, 7 aylık” fotoğraflarını yüklemek için giriyordum. Bu yüzden seninle Alina'nın fotoğraflarını kaçırdım. Aslında ilişkinizin tüm seyrini kaçırdım. O kadar yoğun olmasaydım mezunlar buluşmasından sonra hiç görüşmediğimizi fark ederdim ama oralı bile değildim. Seni hiç aklıma getirmediğim zamanlara, düğün günü telefon etmeden önceki halime dönmüştüm.

Derken, Violet'ın “8 aylık” fotoğraflarını yükleyip Julia'nın Amsterdam fotoğraflarını beğenirken haberler

bazen

bölümünde küçük bir kalp işareti belirdi. Ve işte: *Gabriel Samson, Alina Alexandrov ile nişanlandı* diye yazıyordu. Altında bir fotoğraf vardı: Büyük ela gözlü, geniş geniş gülümseyen, kumral bir kadına sarılmıştın. Midem burkuldu. *Sana ne*, dedim kendi kendime. *Evlendin, çocuğun oldu, onu bir yıldan fazladır görmüyorsun, üstelik dört yıldan fazladır zaten senin değil.* Ama boş veremedim. O fotoğrafta kendi “alternatif geleceğimi” gördüm. Gidilmeyen yolu gördüm.

Sonraki bir saati senin fotoğraflarını tıklayıp Hırvatistan’a yaptığınız seyahate bakarak geçirdim. Hırvatistan’a hiç gitmemiştim. Ve başka bir fotoğrafta Çin Seddi’nin üstündeydin. Sonra da Mısır’da, parlak kırmızı şifondan ve gümüş paralardan yapılmış dansöz eteğiyle kıvrıran Alina’nın karşısında göbek atıyordun. Bu hayatı ne kadar kışkırdığıma kendim bile şaşırdım. Çin Seddi’ne tırmanmak, Mısır’da göbek atmak istedim.

Yeniden Bağdat’a yerleşmiştin. Nişanlın da, görünüşe göre, orada *The Guardian* için çalışıyordu. Gazetenin web sitesine girip Alina’nın yazdığı tüm makaleleri okudum. Sonra Google’a girip Wikipedia sayfasını buldum. Ardından senin Wikipedia sayfanı keşfettim. Sayfalarındaki linklerden biri yakın zamanda güncellendiğine göre birisi senin nişanından bahseden bir yorum paylaşmış olmalıydı.

Kendi adımla da arama yaptım. Bir Wikipedia sayfam yoktu. Darren’ın da yoktu. Violet ağlamaya başlayınca bilgisayarı kapattım. Ama ertesi gün geç vakitte kısa bir e-posta mesajı gönderdim: *Tebrikler!*

Senden cevap gelmedi.

 Eylül ayında hâlâ Violet-sonrası sis perdesinin içindeydim ama hayat daha sürdürülebilir bir yola girmişti. Violet nihayet geceleri deliksiz uyumaya başlamıştı. Ağustos'un son haftasını ailecek Westhampton Plajı'ndaki kirahk bir yazlıkta geçirdik. Violet'ın havuzu sevdiğini fark edince onu güneş kremlerine bulayıp güneş ışığından koruyan gölgelikli bir bebek simidine oturttuk ve o minik bir şamandıra misali etrafımızda gezinirken Darren'la birlikte havuzun keyfini çıkardık. Kendimizi cennetteymiş gibi hissediyorduk.

Darren, "Burayı sevdim," dedi. İkimiz havuzun sığ tarafındaki basamaklardan birinde, elimizde buz gibi Char-donnay kadehleriyle otururken, Violet hemen önümüzde zıplayarak suyla oynuyordu.

Başımı omzuna yaslayıp "Sen de sevdim," dedim.

"Sevdim," dedi. "Burada bir yer satın almalıyız."

"Belki ilerde," dedim. "Ama şimdilik her yaz bir iki haftalığına yazlık kiralamak bana gayet ideal geliyor."

Başıyla onaylayarak, “İlerde,” dedi. “Bu benim nal listemdeydi, hatırladın mı?”

Hatırlayamadım. “Elbette,” dedim. “Korkarım son zamanlarda nal listelerimizi çok ihmal ettik.”

Başını iki yana salladı. “Hayır, etmedik,” dedi. “Bu yıl anne baba olduk. Bu da listemizdeydi.”

Güldüm. “Haklısın,” dedim. “Sözümü geri alıyorum. Nal listeleri konusunda harikayız.”

Violet ikimize su sıçratırken, “Öyleyiz,” diyerek dudaklarımdan öptü.

O sabah metroda giderken bunu, Westhampton’da geçirdiğimiz haftayı, havuzu, ne kadar rahatlatıcı olduğunu düşünüyordum. Sonra başımı kaldırdım. Karşımdaki adam *New York Times* okuyordu. Gazetenin arka sayfasında şöyle bir manşet vardı: *Pakistan’daki Otel Enkazından Cesetler Çıkmaya Devam Ediyor*. Aklıma hemen sen geldin. Pakistan’da mıydın? Son gördüğümde Bağdat’taydın ama yer değiştirmiş olabilir miydin? İslamabat’ta bir haberin peşine düşmüş olabilir miydin? O otelde kalıyor olabilir miydin?

Kendimi iş yerine attığımda doğru düzgün nefes alamıyordum.

Facebook’a girdim ve otel hakkında senin gönderdiğin Associated Press haberini gördüm. Patlamada hayatını kaybedenleri tanıyordun ama orada değildin. Hâlâ Irak’taydın.

“Oh, Tanrı’ya şükür,” diye fısıldadım. Sonra neler yaptığını görmek için sayfanın aşağısına indim. Küçük bir kırık kalp ikonu üstüme sıçradı. Alina’yla ayrılmıştınız. Bunun nedenini merak ettim ve kendimi kötü hissettim... gerçekten. Mutlu olmanı istiyordum. Bir an seni teskin etmeyi düşündüm ama vazgeçtim.

O gün, o hafta, o ay geldi geçti ama Violet'ın doğumundan sonra hiç olmadığı kadar aklımdaydın. Gözlerim senin fotoğraflarını arar olmuştu. Yakın zamanda New York'a dönüp dönmeyeceğini merak ediyordum. Ve dönersen bana haber verip vermeyeceğini.

Bazen sıradan bir gün hiç beklenmedik şekilde olağanüstü bir güne dönüşür. Ocak ayındaki o cuma günü gibi. Evden çalışıyor, Violet'ın bakıcısıyla yaptığı gevezelikleri dinleyerek ofisten gönderilen e-postaları cevaplıyordum. Violet on dört aylık olmuştu. Ancak birkaç kelime konuşabildiği halde bize evrenin sırlarını açıklamaktan geri kalmıyordu. Daha doğrusu, birbiri ardına tuhaf sesler çıkararak dakikalarca gevezelik yaparken, Darren ve ben öyle yaptığını hayal ediyorduk.

Maria adlı bakıcımız, Violet'ın iki dil öğrenerek büyümesini isteyen Darren'ın geliştirdiği fikir uyarınca, ona İspanyolca cevaplar veriyordu. Ona bir dil konuşturmayı başarsak yeter diye düşünüyordum ama Darren ısrar edince karşı çıkmadım. Yine de Maria'dan Violet'a İngilizce kitaplar okumasını ama müzik dersleri verirken, oyun oynarken veya masallar anlatırken ana dilini kullanmasını istedim. Bence gayet makul bir anlaşmaydı. Bu arada, Violet asla *hola*, *adios*, *por favor* ve *gracias*'tan öteye geçemedi, ta ki *Kâşif Dora*'yı seyredene kadar. Te-

levizyonun gücü! Diğer çocukların seyredebilecekleri televizyon programları kısıtlanıyordu ama Violet benim şovumun bütün bölümlerini izledi, hatta bazı rakip şovları bile izledi. Benim odak grubumun temsilcisiydi ve onun dikkatini neyin çektiğini, hangi bölümü daha dikkatle izlediğini görmek fazlasıyla ilgimi çekiyordu. *Zamanda Roketle Yolculuk*'u seyrederken transa girdiğinde içim içime sığmadı. Bir de *Guillaume* başlayınca odadan çıkıp gittiğinde. Bu şovdan nefret ediyordum. Kate, Victoria'nın mızımızlanmayı bu şovdan öğrendiğine yemin ediyordu. Haklı olabilirdi.

Bir Galaksi Gerekir'in yeni sezon bütçesiyle ilgili bir cevap yazarken bir Gmail bildirimi geldi. Mesaj yollayan sendin:

Selam Luce,

Uzun zaman oldu, biliyorum. Hatta biraz fazla uzun. Sanki sonsuzluk gibi. Yarın New York'a iniyorum ama hemen ardından devir teslim töreni için D.C'ye geçeceğim. Böyle bir fırsatı kaçıramam. İlk kez Afro-Amerikalı bir başkanımız oluyor, inanabiliyor musun? Buradaki herkes coşku içinde. Bence Obama'nın seçilmesi ülkemiz için çok şey ifade ediyor; yeni, daha iyi, daha samimi bir yön. Neyse, seni görmeyi çok isterim. Yarın öğleden sonra müsait olursan bir kahve içer miyiz?

Gabe

Buna inanamıyordum. Hemen cevap vermedim. Aslında Darren'a laf arasında senin buraya geleceğinden bahsettiğim akşama kadar cevap vermedim.

"Hâlâ o herifle görüşüyor musun?" diye sordu, hayretle.

Başımı iki yana salladım. “Columbia mezunlar buluşmasından bu yana ne gördüm ne de konuştum. Beklenmedik bir zamanda e-posta yolladı.”

Darren yaka düğmesini açtı. “Bana bir iyilik yapar mısın?” diye sordu.

Kendimi en zoruna hazırladım. Seninle görüşmemi istemeyecek miydi?

“Nedir?” diye sordum.

“Violet’ı de yanında götürür müsün?”

Hafif sersemlemiş halde donup kaldım. “Bana güvenmiyor musun?” diye sordum.

Darren derin bir nefes aldı. “Sana güveniyorum,” dedi. “Ama ona güvenmiyorum. Seni neden görmek istediğini bilmiyorum. Bence Violet’ı de götürmelisin.”

Başımı öne arkaya salladım. Hayır demenin Darren’a hiç arzu etmediğim bir mesaj vereceğini biliyordum. “Elbette,” dedim. “Violet’ı götürürüm. Ama bence arayı kapatmaya çalışan eski bir arkadaş, hepsi bu.”

O gece sana geri döndüm:

Senden haber almak harika. Öğleden sonra saat üçte Brooklyn Heights’a ne dersin? Montague’da bir Starbucks var.

Violet’ten bahsetmedim.

Hemen geri yazdın: *Kulağa güzel geliyor.*

Planımızı yapmıştık.

Ertesi gün Violet’a bebek kotu, bebek botları ve pembe kalp aplikli gri süveter giydirdim. Saçlarını fiyonklu tokayla bağladım. Ben de ona benzer giyindim; sadece süveterim kahverengi ve apliksizdi. Bir de saçımda fiyonk yoktu.

Önce Violet’ın sonra kendi paltomun önünü ilikleyip evden çıktığımda Darren spor salonundaydı.

Starbucks'ın cam vitrininden içeriye baktım ve senin masanın birinde, başını önüne eğerek BlackBerry'nden bir şey okuduğunu gördüm. Darren'la ben kısa süre önce Iphone'a geçiş yapmıştık ama senin BlackBerry'de kalman, bir şekilde, mantıklı görünüyordu. Bebek arabasını dışarıya park edip Violet'ı kucağıma aldım ve kapıyı açtım. Sen başını kaldırıp baktın.

"Hey Lucy," dedin. "Ve hey..."

"Violet," diye açıkladım. "Violet, bu Anniş'in arkadaşı Gabe. Gabe, bu da benim kızım."

"Heyhey," dedi Violet. Öğrendiği kelimelerden biri buydu ve Darren'la ben nedenini çözemesek de hep ikileyerek söylüyordu.

"Tıpkı sana benziyor," dedin sen, ayağa kalkarak. "Vay canına."

O sırada aklından ne geçiyordu? Bunu hep merak ettim. Darren'a değil de bana benzemesi Violet'ı senin gözünde daha... ilginç mi yapmıştı? Katlanılabilir? Sevilebilir?

Violet sende hoşuna giden bir şey sezmiş olmalıydı, çünkü sen kollarını uzatıp onu aldığı anda, "Heyhey," diyerek senin yanaklarını okşadı.

"Heyhey," diye cevap verdin ona.

Sonra boştaki kolunla bana sarıldın. "Çok uzun zaman oldu; gelebildiğine sevindim."

Violet'ı geri alıp karşına oturdum. Violet'ın oynaması için masaya bir iki resimli kitapla birkaç küp blok bıraktım.

"Nişanlandığını gördüm," dedim. "Facebook'ta."

Ne kadar zamanımız olduğunu bilmiyordum ama neler olup bittiğini öğrenmek istedim. Çünkü Darren haklıydı: Onca zaman sonra bu buluşma için bariz bir sebep yoktu.

Güldün. “Doğrudan konuya girdin.”

Omuz silktim ve Violet’ın yere attığı kitabı geri aldım.

“Neler olduğunu öğrenmek istiyorsun,” dedi.

“Eğer anlatmak istersen,” diye cevapladım.

Böylece Alina’dan, D.C’den aldığı iş teklifinden, kariyerlerinizin ilişkinizden daha önemli olduğunu fark etmenizden bahsettin. Alina D.C’ye gitmek istemişti, sen yurtdışında kalmak istemiştin ve birlikte olmak için ikinizin de ödün vermeye niyeti yoktu. Seninle ikimizi, beni de aynı nedenle terk edip gittiğini düşünmeden edemedim.

“Birbiri için yaratılmamış iki güzel insan vakasıydı,” dedin.

Benim arkamdan da böyle söyleyip söylemediğini merak ettim.

“Üzüldüm,” dedim.

Violet başını kaldırarak “Üzüldüğüm,” diye taklit etti. Kelimelerinden biri daha.

Sen güldün. “Kendini mi klonladın?” diye sordun. “Fotokopi çeker gibi? Çok fantastik bir kız.”

“Sen fantastik misin?” diye sordum Violet’a.

Gülümseyip el çırpıtı.

“Mutlusun,” dedin bana. “Darren’la, Violet’la birlikte, mutlusun.”

“Öyle,” dedim. Ve doğruduydu.

“Birimizin mutlu olmasına sevindim.” Sesinde kinaye veya iğneleme yoktu. Sadece özlem vardı.

“Terk edip giden sendin,” diye hatırlattım.

“Biliyorum,” dedin. “Yaptığım seçimlerle ilgili uzun uzun düşündüm. Neden böyle yaptım diye. Yapmasaydım hayatım nasıl olurdu diye.”

Hayatının muhasebesini yaparak bir karara varmaya çalışıyormuş gibi dalıp gittin.

“Sence daha mutlu olur muydun?” diye sormayı göze aldım. “Kalsaydın?”

İç geçirdin. “Bilmiyorum,” dedin. “Bazı günler fotoğrafçılığa hiç bulaşmasaydım daha mutlu olurduym diye düşündüğüm bile oluyor. Sanırım bunun peşinden koştuğum için, önemli bir şey yaptığım için kendimle gurur duyuyordum. Ama kolay olmadı. Benden çok şey alıp götürdü. Yine de... bilmiyorum. Belki de asla mutlu olamayacak türden bir insanım. Belki de olduğumu sandığım adam değilim.”

“Anne!” dedi Violet.

“Violet!” diye karşılık verdim. Önündeki oyuncaklara geri döndü.

“Birbiriyle çelişen şeyler istedim,” diye devam ettin, gözlerini kızımından ayırmadan, onun kitabın sayfalarını çevirmesini izleyerek. “Bunların birbiriyle uyuşma ihtimali var mıydı, bilmiyorum.”

“Kötü günler geçiriyorsun,” dedim. “Ama atlatırsın.”

“Şimdiye kadar atlatamadım,” dedin kahve fincanının içine. “Bizi, seni, birlikte yaşadığımız şeyleri özleyorum.” Başını kaldırıp yüzüme baktın. “Ne zaman televizyonda rastlasam senin şovunu izliyorum. Ne zaman korksam seni düşünüyorum. Ne zaman üzülsem keşke gitmeseydim diye düşünüyorum.”

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. “Lütfen bunu yapma,” dedim, Violet’ı daha sıkı kucaklayarak.

Parmaklarını saçlarına daldırdın. “Üzgünüm,” dedin. “Bunu söylediğimi unut.”

Violet’ı kendime çevirip kucağıma aldım. “Dinle,” dedim. “Seni görmek harikaydı Gabe. Ama Violet’la ben artık gitsek iyi olacak.”

Başını sallayarak onayladın.

“Umarım aradığın şeyi bulursun.”

“Teşekkürler.” Sesin çatallandı. “Ben de öyle umuyorum.”

“Haydi, ‘bay-bay’ de, Violet,” dedim kızıma.

Violet, “Bay-bay” dedikten sonra yine sana doğru uzandı.

Ona sarıldın. Sonra bana baktın; bana da sarılmak istediğin belliydi. Ama bakışlarını yere indirdin ve dönüp uzaklaştın. Kendi paltomu ilikledikten sonra Violet’ın paltosunu ilikleyip kapüşonunu başına geçirdim. Hava kapalı olmasına rağmen bebek bezi torbasına tıktığım güneş gözlüğümü el yordamıyla arayıp buldum. Gözyaşlarımı saklamak istiyordum, tıpkı senin gözyaşlarını benden sakladığın gibi.

 yaz Gavin'in düğününe katılmak için uzun zaman sonra ilk kez en şık kıyafetlerimizi giydik. Violet doğduktan sonra Gavin'la pek görüşmemiştik. Nişanlısını doğru dürüst tanıımıyordum.

Oturma odasına dökümlü yakalı lacivert elbisemle girdiğimde Darren bir ıslık kopartarak, "Seksi anne," dedi.

Gülümsedim. "Haydi gidelim, yakışıklı."

Düğüne erken gitmek zorundaydık, çünkü Darren sağdıçlardan biriydi. Salona girdiğimizde bizi Gavin karşıladı. "Artık benim de kâğıt bebeğim var," dedi, gülerek.

Onunla ilk tanıştığım zaman bana Darren'ın kâğıt bebeği diye hitap ettiğini unutmuştum. "Bu tam olarak ne anlama geliyor?" diye sordum.

"Önemli değil," diye geçiştirdi Darren. Sonra Gavin'e döndü. "Benden ne yapmamı istiyorsun adamım?"

Erkekler yürüyerek uzaklaşınca, diğer sağdıçların eşleriyle kız arkadaşlarının yanına gittim. Şampanya kadehleriyle dolu bir tepsinin yanında dikiliyorlardı. Ne kadar düşünceli, ne kadar Gavince.

Düğünün ilerleyen saatlerinde kendimi barda Gavin'la yan yana otururken buldum. İkimiz de epey içmiştik. Düğündeki herkes gibi. "Sahi," dedim. "Şu kâğıt bebek meselesi nedir?"

Bir kahkaha attı. "Darren bunu söylediğimi duysa beni öldürür ama o yaz kız arkadaş kriterlerini listelemişti. Senin isminin yanındaki her kutucuk işaretlenmişti. Esmer. Sarmaşık Ligi eğitimi almış. Brooklynli. Yirmi iki yirmi beş yaş arası. Doğu Yakası'nda büyümüş. Güzel vücutlu... Gerisini hatırlamıyorum. Sonuçta kâğıt üzerinde harika görüldüğün için sana..."

"Kâğıt bebek dediniz," diye tamamladım.

"Aynen!" dedi Gavin, Johnnie Walker'ını votkama vurarak.

Aslında şaşırmamalıydım, çünkü böyle bir liste tutmak tam Darren'a göreydi. Ama bu durum bana duyduğu aşkın gerçekliğini azaltırken, hesaplılığını artırıyordu. Kriterleri karşılayan birine indirgenmiş olmak hoşuma gitmedi.

Darren yanımıza geldi. "Kâğıt üzerinde harika olduğumu öğrendim," dedim ona. "İyi ki biraz daha uzun değilmişim yoksa elenebilirdim."

Güldü. "Ne aradığını bilmezsen, istediğin şeyi asla bulamazsın." Diğer sağdıçlarla birlikte yuvarladığı Jager shot'ları yüzünden normalden daha hesapsız ve daha yüksek sesle konuşuyordu. "O yaz seni arıyordum."

"Ya da bana benzer birini." Ben de normalden daha hesapsız konuşuyordum.

"Kes şunu," dedi, elini belime dolayıp beni kendine çekerek. "Seni istiyordum. Kontrol listesinin tek amacı, buna değecek kadınlara odaklanmama yardımcı olmasıydı."

“Buna değecek kadınlar?” diye tekrarladım.

Gavin’in eline tutuşturduğu yeni shot’ı yuvarlayan Darren, “Haydi gel,” dedi. “Dans edelim.”

Beni piste götürmesine izin verdim. Twist yapmaya başladık ama ikimiz de öyle berbattık ki katıla katıla güldük ve o anda kız arkadaş kontrol listesi aklımdan uçup gitti. Son zamanlarda o listeyi sık sık düşünüyorum. O zamanlar ben de bir liste yapsaydım, senin ya da Darren’ın tüm kutucukları doldurabileceğini sanmıyorum. Ve Darren şimdi bir liste yapsa, hâlâ onun kâğıt bebeği olacağını da sanmıyorum.

Bir keresinde dünyadaki en detaylı doğum günü kutlamalarını New York'luların yaptığını okumuştum. İş yerinde çalışanlardan bu tespitin gerçekliğini araştırmalarını istemediğim için elimde bunu doğrulayabilecek bir veri, referans verebileceğim bir çalışma yok. Ama yaşananlardan yola çıkarsak, bu iddiayı reddetmezdim.

Otuzuncu doğum günüm için Darren bana, Kate'e ve Julia'ya Bliss'te bir kaplıca günü ısmarladıktan sonra baş başa geçirebileceğimiz bir haftalık Avustralya seyahati organize etti.

"Bu senin nal listende var!" dedi.

Hiç olmazsa bu kez baştan sormuştu. Nal listelerimizde gayet iyi durumdaydık. Darren birkaç ay önce Miami'deki bir bekârlığa veda partisinde Segway sürerek 1 numaralı maddenin üstünü çizmişti. "Peki Violet ne olacak?" diye sordum. Neredeyse iki buçuk yaşındaydı. Daha önce hafta sonları için benim veya Darren'ın ailesine bıraktığımız olmuştu ama hiç bu kadar uzun süre ayrı kal-

mamış, üstelik California'dan uzağa gitmemiştik.

"Bence Violet da bizden uzakta biraz kafasını dinler," dedi.

Violet yerde Annie'nin yanında silinebilir mum boyalarla oynuyordu. Bunlara bayılıyor, saatlerce boyama yapıyordu. Abartmıyorum.

"Hey, Vi," dedi Darren.

"Hey, Babiş," diye karşılık verdi Violet.

"Sana müthiş bir haberim var. Anneyle ben seyahat ederken, Nine ve Dede'yle birlikte kalacaksınız!"

"Dede!" Violet'ın gözleri kocaman açıldı. "Evet, lütfen," dedikten sonra boyamaya geri döndü.

"Bence onun için iyi olacak," dedi Darren.

Böylece gittik. Uçakla önce New York'tan San Francisco'ya. San Francisco'dan Hawai'ye. Hawai'den Fiji'ye. Fiji'den de Sydney'e. Uçakları sevmiyorum. Seninle bu konuyu konuşmuş muyduk? Daracık ortamını, geri dönüşümlü havasını, çıkıp gitme şansının olmamasını aklıma getirdiğimde bile afakanlar basıyor. Darren, bu yüzden, kısa uçuşlarla yol alırsak daha az panik yaşayacağımı düşünmüştü. Bence gerçekten iyi fikirdi, çünkü ne zaman bir uçuş uzun ve boğucu gelmeye başlasa inişe geçmeye başlıyorduk. O zamandan beri bu uçuş stratejisini uyguluyorum. Gerçi buraya gelirken New York'tan direk Tel Aviv'e uçmak zorunda kaldım. Sana ulaşmanın en hızlı yolu buydu.

Her neyse. Doğum gününden bir gün önce Avustralya'ya ayak bastık. Bir limuzin bizi havalimanından alıp Four Seasons'a doğru yola çıktı.

Arabanın arkasında rahatlamış halde giderken, "Bir süit tuttum," dedi Darren.

"Çok tuhafsın," dedim.

Omuz silkti. “Balayımızdan bu yana heyecanlı bir yolculuğa çıkmadık. Bir daha ne zaman fırsat buluruz Tanrı bilir.”

Odaya girer girmez kablosuz ağa bağlanıp annemle babamı aradım. “Violet iyi,” dedi annem. “Jason ve Vanessa uçüzleri de alıp geldiler. Violet senin eski salıncığında çılgnlar gibi eğleniyor.”

Violet’la telefonda konuşmanın iyi bir fikir olup olmadığından emin değildim. Madem eğleniyordu, sonra ararız diye düşündüm.

“Bunu görmelisin!” diye seslendi Darren yatak odasından.

“Seni birazdan ararım, anne,” dedim telefonda. “Violet’ı benim yerime öp.”

“Elbette,” dedi annem.

Yatak odasına girdiğimde şifonyerin üzerindeki şampanya şişesini ve çikolataya batırılmış çilekleri gördüm. Yatağa bir düzine uzun saplı gül bırakılmıştı.

“Onlara ne söyledin?” diye sordum.

“Balayında olduğumuzu,” dedi. “Ve bizi en içten dileklerle karşılamalarını.”

Sonra beni öptü. Kendimi onun kollarına bıraktım. Onunla olmak, uzun bir iş gününden sonra topuklulardan kurtulmak gibi hissettiriyordu: Doğal, serbest, zahmetsiz.

Darren ellerini gömleğimin altına kaydırıp sutyenimin kopçasını açarken, “Seni seviyorum,” dedim.

Ve o güzelim güller yerlere saçıldı.

Gecenin köründe, bir şeyi unuttuğuma dair bir panik duygusuyla uyandım. Kafamdaki listeyi gözden geçirdim. Telefon şarjımı ve elektrik adaptörümü almıştım. Sut-

yenlerimle çoraplarımı unutmamıştım. Makyaj seti. Deodorant. Terlik. Annemi arayıp Violet'la konuşmuştum. Derken, buldum. Darren'ı dürttüm.

Beni duyacak kadar gözlerini açtığında, "Doğum kontrol haplarımı unuttum," diye fısıldadım.

"İyi ya işte," diye mırıldandı. "İkinci çocuğun tam zamanı."

Ardından uykusuna geri döndü. Tüm gece boyunca, kondom kullanmasını istesem bozulur mu diye düşünerek tavana baktım.

Cevabı evetti: Çok bozulurdu.

Liam'a Avustralya'da hamile kaldım.

Hamilelikle ilgili en ilginç bulduğum noktalardan biri, hiç kimsenin her seferinde aynı şeyleri yaşamamış gibi görünmesi. Belirtiler bir günden ötekine farklılık gösterebiliyor. Aynı kadının farklı çocuklarında farklı belirtiler hissettiklerini duyduğumda bana çok tuhaf gelmişti. Aynı vücudun her defasında aynı tepkileri vermesi gerekmez mi? Ama öyle değil işte. Bitkinlik ve mide bulantısı baki kalsa da her hamileliğim birbirinden az çok farklıydı. Ama Liam’da bitkinliğin yanında uykusuzluk da çektim. Bu yüzden o gece, Darren yatma hazırlıkları yaparken, oturma odasında tek başıma *The Daily Show*’u izliyordum. Sana da böyle rastladım.

Reklam arasından sonra Jon Stewart çıktı: “Tekrar hoş geldiniz. Bu akşamki konuğum, *Cürethâr* adlı ilk kitabında fotoğraflarla Arap Baharı’nı anlatan bir Associated Press muhabiri. Bayanlar baylar: Gabriel Samson!”

Ve işte oradaydın, oturma odamda; seni Montague’daki Starbucks’ta bıraktıktan bir buçuk yıl sonra. Jon Ste-

wart senin kitabından fotoğraflar gösterirken, sen yaşadıklarından bahsederken, az da olsa gururlanmadan edemedim. Mesleğinde elde ettiğin şöhret, kazandığın – görünüşe göre– birçok ödül, muazzamdı ve sana sorulan sorulara bakılırsa kitabın olağanüstü bir ilgi görüyordu. Anlaşılan o hafta sonu *Times*'da kitabınla ilgili bir yazı yayınlanacaktı ve fotoğraflarını sergilemek için müzelerden ve galerilerden bazı teklifler alıyordun.

“Bakıyorum da Londra’dan New York’a, Omaha’ya, Nebraska’ya kadar her yerde isteniyorsun,” dedi John Stewart. “Ben Omaha’yı öneriyorum. Süper biftekleri var.”

Sen, güldükten sonra, “Her ne kadar iyi bifteklerle hayır diyemesem de, daha çok New York’tan gelen tekliflerle ilgileniyorum. O şehir benim için çok şey ifade ediyor.”

“New York’lular berbat rap yapıyor,” dedi Jon, alay ederek. “Ama çok iyi insanlarız. Ve günün her öğününde New York pizzasını Omaha bifteğine tercih ederim, elbette yolunuza en hızlı şekilde devam etmek istiyorsanız.”

“Kesinlikle,” dedin sen. “New York kadınlarını da unutmayalım.”

Ardından senin sıran geçti ama ekrana bakmaya devam ettim. Harika görünüyordun. Mutlu görünüyordun. Senin adına çok sevinmiştim. Ama elimde olmadan New York kadınları derken kimi kastettiğini merak ettim. Beni mi? Bunu aklımdan çıkarmaya çalıştım. Ama sabahın üçünde hâlâ tavana bakarak uzanırken bunu yapmak hiç kolay değil.

Amilelik uykusuzluğu ne kadar kötüyse, Liam'ın dört aylık oluncaya kadar asla bir kerede dört saatten fazla uyumaması ondan da beterdi. Zombiye dönmüştüm. Onu tekrar uyutmanın en garanti yolu emzirmektir, ki bu da cep telefonumdan eskisine göre kat kat fazla haber okumak anlamına geliyordu.

2 Mayıs akşamı saat ona çeyrek kala Liam'ı emzirirken, o gece başkanın ulusa sesleneceğine dair bir bildirim geldi.

"Sence neyle ilgili konuşacak?" diye sordum Liam'a. Verdiği tek cevap emmeye devam etmek oldu.

Saat on biri bulduğunda Liam'ı beşiğine bırakıp farklı sitelerden tonlarca haber okudum. On biri otuz beş gece oturma odasında Başkan Obama'yı dinliyordum: *İyi akşamlar. Bu gece, Amerika halkına ve tüm dünyaya, Amerika Birleşik Devletleri'nin düzenlediği bir operasyonda, El Kaide lideri ve binlerce masum erkeğin, kadının ve çocuğun ölümünden sorumlu terörist Osama Bin Ladin'in öldürüldüğünü duyurmak istiyorum.*

Ardından Twitter'a girip senin tweet'lediğin fotoğrafları gördüm. Bir meslektaşının Beyaz Saray kapılarındaki coşkuyu gösteren fotoğraflarını retweet'lemiştin. Bin Ladin'in ölümünden keyif almadım ama rahatladığımı hissettim. Yeniden bir bütün olduğumu, onun ölümüyle 2001'den beri yarım kalan bir yapbozun tamamlandığını hissettim. Sanırım sen de böyle hissediyordun. O gün kendi tweet'lediğin fotoğrafın altına şöyle yazdın: *Dünya dün olduğundan daha güzel. #NeptünMızrağıOperasyonu.*

Paylaşımının yeni fotoğraflarla, makale linkleriyle, politikacı ve gazetecilerden gelen mesajlarla doluşunu seyrettim.

Doğrudan bir mesaj kutusu açıp *Buna inanamıyorum,* diye yazdım.

Biliyorum, diye geri yazdın. *Dünya ekseninden kaymış gibi hissediyorum.*

Ben de aynen öyle hissediyordum.

İki ay sonra Julia beni ofisten aradı. Televizyonu bırakıp kitap yayıncılığı işine girdiği için eskisi kadar sık görüşemez olmuştuk. Yine de –en azından– iki üç ayda bir buluşarak arayı kapatmaya çaba gösteriyorduk. Ve hâlâ telefonda bol bol çene çalıyorduk. Gerçi onun hayatı benimkinden çok farklıydı: Hâlâ bekârdı, hâlâ birileriyle çıkıyordu ve hâlâ New York’un yıllardır benden esirgediği bütün avantajlardan faydalanıyordu.

“Bugün *Time Out New York*’u okudun mu?” diye sordu.

“Ah, Jules,” dedim. “En son ne zaman bir *Time Out New York* gördüğümü bile hatırlamıyorum.”

Sandalyemi yana çevirip ofisimin penceresinden dışarı baktım. Bir yıldır pencereli bir ofisim vardı. Aşağıdaki trafiği ve karşımdaki binaları seyretmekten hiç bıkmıyordum.

“Bugün bir tane almak isteyeceksin,” dedi. “Gabe’le ilgili, yani senin eski Gabe’le ilgili bir yazı var. Chelsea’deki Joseph Landis galerisinde fotoğraf sergisi varmış. Sergi hakkındaki bilgileri veya onunla yaptıkları söyleşiyi

okuma fırsatım olmadı ama hem başlık hem de altındaki alıntı süper.”

Dışarıda bir taksinin durup iki yolcuyu alışını izledim, ellerinde bavullar olan yaşlıca bir çift.

“Lucy?” diye sordu Julia.

Ne yapmak istediğimi anlamaya çalışıyordum.

“Gitmek ister misin?” diye sordum sonunda. “Bugün öğle molasında? Orada buluşuruz.”

“Tasadüfe bak ki öğle yemeği planlarım iptal oldu,” dedi Julia. “On iki buçuk?”

Toplantı takvimime baktım. “Şunu bir yapsak?” diye sordum.

“O halde bir.”

Galeride buluştuk. Hafta içi olmasına rağmen tek ziyaretçi biz değildik. Kitabının başarısı ve sergiyle ilgili *Time Out New York*’ta çıkan yazı sayesinde ciddi bir kalabalık toplamıştın. *Işık*, diye yazılmıştı duvara: *Gabriel Samson’ın Retrospektif Fotoğraf Sergisi*.

Julia’yla ben, önümüzde bir grup sosyete güzeli ve arkamızda birkaç NYU öğrencisiyle birlikte ayaklarımızı sürüyerek fotoğraflar arasında gezindik. Sergi, kitabında yer alan, Jon Stewart’ın bazılarını gösterdiği Arap Baharı fotoğraflarıyla başlıyordu. Tüm eserlerin gibi bunlar da insanı büyülüyorlardı: Steve McCurry gibi, hep hayalini kurduğun gibi, insanı kendinden alıp götüren kareler.

Önümüzdeki hanımlar, neredeyse her fotoğrafta, “Umut dolu,” diyorlardı. “Gözlerdeki umuda baksana.”

Bir noktadan sonra Julia onların sözlerini tekrar edip gözlerini devirmeye başladı. Ama gözlerini devirmekle kalmıyor, ayrıca “Bunlar muhteşem,” diyordu. Sahiden de öyleydiler: Duyguyu yakalaman, insanları çerçeve içine alman; her şeyin renge, duyguya ve kararlılığa doymuş görünmesi.

“Duyduğuma göre sağlam herifmiş,” dedi NYU öğrencilerinden biri. “Bu fotoğrafları çekmek için enkaz yığınlarına tırmanıyor, çamurun ve pisliğin içine yatıyormuş. Irak’tayken yanlış adamın karısını fotoğrafladığı için dayak bile yemiş.”

Bu cümleleri duyunca, Irak’ta neden dayak yediğin hakkında en ufak bir fikrimin olmadığını fark ettim. Sadece dayak yediğini biliyordum. Hemen sonrasında da beni aradığını. Daha fazlasını sormam mı gerekiyordu? Bu yüzden mi Arizona’ya geçince beni hiç aramadın?

Julia’yla birlikte yürürken fotoğrafların sondan başa tarihlenecek şekilde dizildiğini fark ettim. Umut ve kararlılığın yükselişine tanıklık etmiştin; üstelik önceki fotoğrafların sonrakilerden bile güçlüydü. Duvardaki yönlendirici tabela zamanda geriye doğru, Arap Baharı’nın öncesine, kitabındaki fotoğrafların öncesine doğru yol almaya başladığımızı teyit etti. Şimdi Afganistan’dan, Pakistan’dan ve Irak’tan görüntülere bakıyorduk. Sergi hakkındaki yazıyı okumamıştım ama sadece *Cüretkâr’daki* fotoğraflardan oluştuğunu sanmıştım. Diğer ülkeleri de görüp kıyaslamak çok ilginçti. Sağa doğru kıvrılınca New York’tan hatırladığım bazı görüntülere rastladım: *Bir Galaksi Gerekir*’in rüya bölümüne ilham veren, pencere parmaklıklarının ardındaki küçük kız da oradaydı. Sonra köşeyi döndüm ve kendi görüntülerimle dolu bir duvarla karşılaştım.

Benim peşimden köşeyi dönen Julia, “Vay canına,” dedi.

İşte ben: Yirmi dört yaşındayım; elimde bir içki kadehi, başımı geriye atarak gülüyorum. Kanepenin üzerinde gülümseyerek kollarımı sana uzatıyorum. Mutfakta elimde waffle dolu bir tabak tutarken keyfime diyecek yok. Sonra, yirmi üç yaşındayım, ayağımda topuklu ayakkabı, saçlarım açık ve yanımdan dökülüyor. Sergideki son

resmi daha önce hiç görmemiştim: Bir elim hâlâ dizüstü bilgisayarımda, öteki elim bir senaryonun üzerinde, kanepede uyukluyorum.

Duvarda şöyle yazıyordu: *Dokunduğu her şeyi daha parlak gösteren, ışık dolu bir kadın. Lucy, Luce, Luz, Işık.*

Serginin sonuna ulaştığımızda tezgâhın üzerindeki kitap yığınının yanında şöyle bir not gördüm: *Sanatçı tarafından imzalanmıştır.* Durdum.

“İyi misin?” diye sordu Julia. “Ben...”

“Bilmiyorum,” dedim. “İyi olduğumu sanmıyorum.”

O anda hissettiklerime bir isim bile veremiyordum. Bana hiç söylemeden duvarın birini benim resimlerimle süslerken aklından ne geçiyordu?

“Bir kitap alacağım,” dedim, kitap yığınına işaret ederek.

Benimle ilgilenen kadın gözünü benden alamadı. Sonra kredi kartımdan ismimi okudu.

“Sen O’sun,” dedi. “Lucy.”

Başımila onayladım. “Benim.”

Başka bir şey söylemek istermiş gibi baktı ama imzama almak için fişi uzatıp kitabı tezgâha bırakmakla yetindi.

Fişi geri verdiğimde, “Çok yetenekli biri,” dedi.

“Biliyorum,” dedim. “Hep öyleydi.”

Ofise geri döndüğümde kafam hâlâ allak bullaktı. Kitabını çekmeceye koydum. Hiçbir şeye konsantre olamıyordum. Yeni bir e-posta kutusu açıp sana şöyle yazdım:

Merhaba Gabe,

Bugün Landis galerisindeki sergini gördüm. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Çok hoş bir iltifat ama keşke bana sorsaydın. Ya da en azından söyleseydin. Köşeyi dönüp duvarda kendimi görünce biraz şok oldum.

Lucy

Hemen cevap yazdın.

Lucy!

Sormam gerektiğini biliyorum. Ama hayır demenden korktum. Ve sen olmayınca serginin eksik olacağını hissettim. Işığı yakalamayı seni fotoğraflarken öğrendim. Oradaki tüm fotoğrafları senden ilham alarak çektim.

Sergiyi ziyaret etmene sevindim.

Gabe

Bunun üstüne bir şey yazmadım. Seninle iletişim kurmak gözüme çok tehlikeli göründü. Üstelik o duvarda kendimi görmenin yarattığı duygu düğümünü çözemiş, o anda neler hissettiğimi hâlâ açıklığa kavuşturamamıştım.

İşten eve dönerken yolda *Time Out New York*'taki söyleşini okudum. Muhabir sana beni sormuştu. Fazla bir açıklama yapmamış ama senin ilham perin, senin ışığın olduğumu söylemiştin. Yazılı bir ilan. Bu çok yüzsüzce bir davranıştı, Gabe. Çok... bilemiyorum. *Bencilce* mi desem? Darren'ın nasıl tepki vereceğini hiç mi düşünmedin? Bunun benim için ne anlama gelebileceğini? Büyük ihtimalle düşünmedin. Hatta aklının ucundan bile geçmedi. Sanatına karşı dürüst olmak istediğini, dünyayı en yalın haliyle kaydetmek istediğini, belki de, ne bileyim, bana açık bir mesaj göndermek istediğini biliyorum. Ama Tanrı aşkına, beni çok zor bir duruma düşürdün. Çünkü başkasından duymadan önce Darren'a bu konudan bahsetmem gerektiğini biliyordum. Ve Darren'ın bunu duymaktan hiç hoşlanmayacağını biliyordum.

Akşam yemeği bitene kadar bekledim. Çocuklar ya-

tana kadar. Annie yürüyüşe çıkarılıp karnı doyurulana kadar.

“Bir içki ister misin?” diye sordum.

“Çarşamba günü içiyorsun,” dedi. “Bak hele!”

Yarım bir gülücük verdim.

“İş bu kadar mı kötüydü?” diye sordu. “Elbette, bana da koy.”

Balayımızda rakıyı keşfetmiş ve çok hoşlanmıştık. Bize çift olduğumuzu, birlikte ve evli olduğumuzu ince ince hatırlatan sıvıdan birer kadeh doldurdum. Buna ihtiyacı olabilirdi.

Kadehini eline tutuşturup kanepeye oturduğumda, “Bu kez hangi şov başına bela oldu?” diye sordu.

Liam doğduktan sonra iki çocukla bile olsa evde kalmayacağımı açıkça belli edince mesleğimle barışmış ve nihayet işimle ilgili sorular sormaya başlamıştı. Hatta arada sırada, vitrininde *Zamanda Roketle Yolculuk* görselli beslenme çantası olan bir mağazanın ya da bir kız çocuğu dünyaya getirmenin gazına gelerek kızları güçlendirmek amacıyla başladığım yeni dizim *Köpükler Hava-ya!* posteriyle bezenmiş bir otobüs durağının önünden geçerken, gülümsemesinde bir gurur seziyordum. Bu halini görünce ben de gülümsüyordum.

Ona cevap vermek yerine, “Bugün öğle arasında Julia’yla birlikte bir resim sergisine gittik,” dedim.

“Sahi mi?” Dönüp bana baktığında bununla nereye varacağımı anlamaya çalıştığından emindim. “Julia nasıl?”

“İyi,” dedim, dikkatle. “Gabe’in sergisiydi. Benim eski Gabe’in. Bu sabah *Time Out New York*’ta Julia’nın gözüne çarpmış. Biz de gittik.”

Darren kaskatı kesildi. “Anlıyorum,” dedi.

Dergiyi sehpanın üzerinden alıp açtım ve ona uzattım.

“Sergide benim fotoğraflarım var Darren. Yemin ederim haberim yoktu.”

“Ciddi misin?” dedi, önündeki cümlelere hızlıca göz atarak.

“Ciddiyim,” dedim. “Şok oldum. Ben...” Suçlu benmişim gibi, özür dilemem gerekiyormuş gibi, benim hatamışım gibi hissediyordum ama değildi. Bu senin hatandı, Gabe.

Darren senin söyleşinden başını kaldırıp perişan bir ifadeyle baktı. Beti benzi atmıştı. “Yoksa bununla bana söylemeye çalıştığın şey, ikinizin...”

“Hayır!” dedim. “Hayır! Aramızda hiçbir şey yok. Violet’le birlikte gidip birer kahve içtiğimiz o günden sonra onu bir daha görmedim. Daha Liam’a hamile bile değildim. Ve Bin Ladin öldürüldüğünde Twitter’den mesajlaştık. Hepsi bu. Gerçekten. Yemin ederim.”

Darren’ın yüzüne tekrar renk geldi. “Gerçekten onunla hiç görüşmedin mi? Gerçekten seni hiç arayıp sormadı mı?”

“İki çocuğumuzun üstüne yemin ederim,” dedim.

Darren birden öfkelendi. Dergiyi kıvrıp buruşturdu.

“Piç kurusu. Kendini bir halt zanneden piç kurusu. Hemen galeriyi arayahm. O fotoğrafları indirmelerini isteyebiliriz.”

“Sorun değil,” dedim. “Bunu yapmak zorunda değiliz. Hiçbir şeye girişmek zorunda değiliz.” Duygularım çözülüyordu ve sana ne kadar kızgın olsam da serginin sekteye uğramasını istemiyordum. Bir yanım orada bulunmaktan hoşlanmıştı. Bir yanım özel hissetmişti. Seçilmiş. Önemli.

Darren derin bir nefes aldı. “Haklısın. Düzgün düşünemedim. Olayı olduğundan daha fazla büyütmeye gerek yok.”

Rakımdan bir yudum aldım. Darren de aynısını yaptı. Ardından kadehi kafasına dikti. Ben de, en kötüsünü yaşamamış olmanın verdiği rahatlıkla, onun izinden gittim.

Bundan başka ne olabilirdi, Darren başka ne yapabilirdi bilmiyorum ama her şey yolundaydı. Aramız iyiydi.

Darren bardağındaki buzu tıngırdattı. "Yarın akşam işten sonra dışarıda buluşup bir şeyler yeriz," dedi. "Fantastik bir mekânda rezervasyon yaptırırım. Ardından sergiye gideriz. Bir sanat galerisinde karımın fotoğrafları varsa görmek isterim."

Başımı salladım. "Elbette," dedim. "Nasıl istersen."

Ertesi sabah işe dar siyah elbise ve topuklularla gittim. Darren'ın beni böyle görmekten hoşlandığını biliyordum. Bir keresinde, aynı kıyafetle katıldığım yemekli bir partide, birkaç kadeh şarabın ardından, "Bu kahrolası yerdeki en seksi kadın benim karım," diye fısıldamıştı kulağıma.

Söz verdiği Del Posto'daki fantastik akşam yemeğinden sonra bir taksiye atlayıp galeriye gittik. İçeri girince senin umut yolculuğunu takip ederek ülke ülke gezmek için ziyaretçi kalabalığının peşine takıldım. Ama Darren bileğimden yakalayıp, "Sen neredesin?" diye sordu.

"En sonda," dedim, galerinin diğer köşesini işaret ederek.

Darren beni çekıştırıp kalabalığı yararak ilerledi, ki o gece içerisi Julia'yla birlikte geldiğimiz güne kıyasla çok daha kalabalıktı. Ama köşeyi dönünce olduğu yere mihlandı. Elimi bıraktı. Elleri iki yanına düştü. Baktı. Baktı. Ama tek kelime etmedi.

Ben de kendi fotoğraflarıma baktım. Kendimi Darren'ın yerine koydum. Beni dünyadaki herkesten daha fazla tanıdığını düşünüyordu ama duvarda farklı bir versiyonumu görmüştü. Darren'dan önceki Lucy'yi görmüştü. Başka birini seven, başka birinin sırlarını ve rüyalarını paylaşan Lucy'yi. Bu fotoğraflara ilham veren kişiyi. Darren'a hiçbir şey için ilham verdiğimi sanmıyorum. Ve

bu, yani beni senin gözlerinden görmek, onun için çok zor olmalıydı. Ona yaklaştım ama elimi tutmadı.

Sonunda yüzünü bana döndüğünde gözlerinin öfkeyle parladığını görebiliyordum. Kıskaçlıkla. Acıyla.

Seninle ilgili ilk ve son kavgamızı o gece yaptık. Bir daha seni arayıp sormayacağıma dair yemin etmemi istedi ama hislerini anladığım halde ayak diredim. Sonunda benim mantıklı, satranç oyuncusu Darren'ım geri döndü ve talebini geri çekti. Yine de onu ilk kez bu kadar güvensiz, bu kadar muhtaç görüyordum.

"Beni seviyor musun?" diye sordu.

"Seni seviyorum," dedim. "Hem de çok."

Sonra sesi çatallandı. "Onu seviyor musun?"

"Hayır," dedim. "Sadece seni." O zaman için bu doğruydı ya da ben öyle olduğunu sanıyordum. Onu seni hiç sevmediğim kadar sevdiğime, birlikte bir ailemiz varken senin onunla yarışma şansının olmadığına yemin ettim. Gecenin sonunda her şey tekrar yoluna girdi. Seviştik. Birbirimize sarılıp uyuduk.

O günden sonra bir süreliğine seni yaka paça aklımdan çıkardım. Beni içine soktuğun duruma, bana sormadan hareket etmene duyduğum öfkeye odaklandım. Darren için, Violet ve Liam için, ailemiz için bunu yapmalıydım. Ama sana öfkeli kalamadım. Çünkü beni retrospektifine dâhil etmen gururumu okşamıştı. Senin için, mesleğin için ne ifade ettiğimi görmek koltuklarımı kabartmıştı. Bir parçam, o duygu düğümlenmesi içinde bile, senin ilham perin olduğu için sevinç çığlıkları atmıştı.

Hayat bazen çok yavaş akar; bir günden ötekine neredeyse kağıdı gibi yol alır. Derken, günün birinde yaşanan bir olay sizi durdurur ve etrafınıza bakmadığınız süre içinde bir sürü şeyi geride bıraktığınızı fark edersiniz. Bir yıl dönümünü, bir doğum gününü, bir tatili. 11 Eylül 2011’de Violet neredeyse dört yaşındaydı. Liam sekiz ayını yeni doldurmuştu. Üç farklı çocuk dizisinin yapımcılığını üstlenmiştim ve yeni iki dizinin yolunu yapıyordum. Darren’la evleneli neredeyse beş yıl oluyordu. Sen New York’u terk edeli yedi yıl geçmişti. Ve seninle tanışmamızın üzerinden tam on yıl geçmişti. Saldırıların ikimizin yetişkin hayatlarını harekete geçirdiği, bireysel yolculuklarımızı önce birbirine bağlayıp sonra uzaklaştırdığı bir on yıl.

11 Eylül Violet’ın anaokulunda Kahramanlar Gün’üydü. Prospect Park’ta yapılan özel toplantıda çocuklara itfaiyeciler, polisler ve ilk yardım ekipleri hakkında bilgiler verildi. Violet o günden sonra ne zaman bir itfaiye aracı veya ambulans sireni duysa durup, “Haydi

kahramanlar haydi! Haydi kahramanlar haydi!” diye bağırmaya başladı. Hâlâ bağıyor. Liam da aynı. Bu beni hep gülümsetiyor.

Şehrin her yerinde anma törenleri vardı. St.Pat’s ve Trinity kiliselerinde ayinler ve Historical Society’de bir fotoğraf sergisi. Sıfır Noktası’na, kulelerden bile yüksek, kilometrelerce uzaktan görülebilen iki mavi ışık sütunu dikmişlerdi. Ve sen aradın. Aslında yapmamam gerektiğini bildiğim halde ben de seni aramayı düşünüyordum.

Bu telefon görüşmemizi hatırladığından eminim.

Kabil’deydin. Telefonu açtığımda, “Bütün gün seni düşünüp durdum,” dedin.

Violet’in odasına dalıp kapıyı arkamdan kapattıktan sonra, “Ben de,” diye itiraf ettim.

“Telefonu açıp açmayacağından emin değildim,” dedin.

Bana ulaşmaya çalıştığın bütün zamanları gözümün önünden geçirerek hafızamı yokladım. “Hiç açmadığım oldu mu?” diye sordum.

“Asla,” dedin usulca.

Violet’in yatağına oturdum ve Kahramanlar Günü’nden, New York’ta olup bitenlerden bahsettim.

“Orada olmalıydım,” diye karşılık verdin.

“Bence de,” dedim. “Wien’in çatısına çıkıp şehre tepeden bakmalıydık.”

“Keşke,” dedin.

Söyleyecek başka kelime bulamadık ama ikimiz de telefonu kapatmak istemiyorduk. Telefonlarımızı kulaklarımıza bastırarak sessizlik içinde bekledik.

“Haydi, şu anda orada olduğumuzu hayal edelim,” dedim.

“Ve ortalıkta duman yok,” dedin sen. “Sadece güzel bir gökyüzü manzarası.”

Gözlerimi kapattım. “Ve kuşlar; mavi, bulutsuz bir gökyüzü; sokaklarda bir aşağı bir yukarı yürüyen insanlar,” diye ekledim. “Aşağıdaki oyun parkından yükselen çocuk kahkahalarını duyabiliyoruz. Hiç kimse bir sonraki nefesinin son nefesi olmasından korkmuyor.”

“Başka?” diye sordun.

“Empire State Binası,” dedim sana. “Onu da görebiliyoruz.”

“Gururlu bir edayla dimdik duruyor,” dedin.

“Evet, dimdik ve gururlu.” Gözlerimi açtım.

“Bunu sevdim,” dedin. “Teşekkür ederim, Lucy.”

Ne için teşekkür ettiğini tam anlayamasam da, “Bir şey değil,” diye cevapladım.

“Artık yatsam iyi olur,” dedin esneyerek. “Burada vakit çok geç oldu.”

“Tamam,” dedim. “İyi geceler. İyi uykular.”

Yeniden esnedin. “Açtığına sevindim.”

“Aradığına sevindim,” diye karşılık verdim.

Telefonu kapatınca fark ettim: O gün sesinle konuşmak benim için çok şey ifade ediyordu. Aramasaydın bir şeylerin eksik olduğunu hissederdim. Sen de böyle hissedermiydin?

Bazen kelimeler, cümleler veya isimler beynime saplanıp kalıyor ve sonra her yerde bunları duyuyorum. Her yer bunlarla dolu olduğu için mi böyle oluyor, yoksa bunlara karşı tetikte olduğum için mi daha çok fark ediyorum, bilmiyorum.

Sen aradıktan sonra bu kelimelerden biri *Kabil* oldu. Diğeri de *Afganistan*.

Ve üç gün sonra bu kelimeleri ulusal radyoda duydum. Kabil'deki Amerikan Büyükelçiliği bombalanmıştı. Aklıma hemen sen geldin. Telefonumu elime aldığımda doğru düzgün düşünemiyordum. *İyi misin?* diye yazdım.

Aval aval telefona bakarken senin cevap yazdığını gösteren üç noktayı gördüm.

Hayattayım. Yaralanmadım. Ben orada değildim. Ama arkadaşlarım oradaydı.

Ardından daha fazla üç nokta.

İyi değilim.

Ne cevap veremeyeceğimi bilmediğim için bir şey yazmadım.

Bunun için üzgünüm.

Bazen yaşamımız boyunca nasıl insan biriktirdiğimizi düşünüyorum. Aslında İnsan demeliyim; büyük İ ile. Acil bir durumda soluğu yanında aldığımız, güvenebileceğimizi bildiğimiz kişiler. Eğer şanslıysak ilk İnsanlarımız anne babamız oluyor. Sonra kardeşlerimiz. Bir çocukluk arkadaşı. Bir eş.

Belki çok fazla yer değiştirdiğin için, belki de yapından dolayı, görünüşe göre diğerlerimiz kadar İnsan biriktirmeyi beceremedin. Annen vardı. Facebook'taki fotoğraflardan gördüğüm kadarıyla sık sık ziyaretine gidiyordun. Sanırım bir de ben vardım. Gerçi tanıdıklardan ve arkadaşlardan oluşan bir ağın vardı; arada sırada buluştuğun üniversite arkadaşların gibi. Ama hiçbiri rahatlıkla sırtını dayayacağın türden insanlara benzemiyordu. En azından seninle birlikte olduğumuz zamanlarda öyleydiler. Galiba öyle de kaldılar, çünkü aradığın kişi ben oldum.

Telefon numaran cep telefonumda görüldüğünde bir Cumartesi öğleden sonrasıydı. Violet'ı Cocksackie Park'ında salıncaklara bindiriyordum. Aslında parkın

gerçek ismi bu değildi ama komşumuz Viviana, oğlu Matteo dâhil toplam beş çocuk oradaki oyun parkında oynarken Cocksackie virüsü kapınca parka bu ismi takmıştı. Bu söylenti mahallede virüs gibi yayılmış ve kimse aylarca o parka gitmemişti. Genel kanıya göre virüs kış aylarında ölüyordu ve o gün salıncaklardaki tek veli ben değildim.

Darren Liam'la birlikte babalı-oğullu bir yüzme kurundaydı. Violet'ı hızlıca ittirdim ve telefonumdaki yeşil cevaplama tuşuna bastım. Tek duyabildiğim senin hıçkırıklarıydı. Violet'ın havada bana doğru süzülmesini takip ederek tekrar ittirdim.

"Gabe?" dedim. "Sorun ne? Yaralandın mı? Neredesin?"

Derin bir nefes aldın. "JFK'deyim," dedin. "Annem öldü, Lucy. O öldü."

Ardından perişan nefesler alıp verdiğini ve yutkunarak ağladığını duydum. Yüreğim sızladı, tıpkı Violet'ın, Liam'ın veya Darren'ın ağladığını duyduğumda olduğu gibi. Jason'ın ağladığını duyduğumda olduğu gibi.

"Hangi terminaldesin?" diye sordum. "Ne kadar zamanın var?"

Tekrar konuşabilecek hale gelince, "United," dedin. "Aktarmaya dört saat var."

"Geliyorum," dedim. "Kırk beş dakika içinde orada olurum."

Telefonu kapatıp Violet'ın salıncağını durdurarak ofiste ki kriz çözme modunu devreye soktum. Hemen harekete geç, yolda plan yap, her şeyi yoluna koy. En azından boy göster.

Violet salıncağı tekrar harekete geçirmek için ayaklarını yere basıp kendini itirmeye çalışarak, "Salıncak bitti mi?" diye sordu.

"Vi, yapmamız gereken çok önemli bir iş var: Anniş'in

arkadaşın görmek için havalimanına gitmeliyiz. Şu anda biraz üzgün, çünkü annesi çok uzun süreliğine uzaklara gitmek zorunda kalmış. Bu yüzden ağlıyor olabilir. Ama kendini iyi hissetmesi için elimizden geleni yapacağız.”

Kollarını uzatınca onu salıncaktan aldım. “Bazen ben de üzülüyorum ve ağlıyorum.”

“Evet,” dedim, onu kucağıma alarak. “Ben de.”

Violet’ı bebek arabasına koyduktan sonra saatime baktım. Darren’in yüzme kursu bitmişti ama kurstan sonra havuzun yakınındaki bir kafede babalar ve çocuklarıyla birlikte takılıyorlardı. Kendimi sakinleştirip onu aradım. Bu kolay olmayacaktı.

Darren telefonu açtığı anda, “JFK’e geçmek zorundayım,” dedim. Arka planda Liam’ın cır cır konuştuğunu duyabiliyordum.

“Ne?” dedi Darren. Şaşırdığı belliydi. “Neden?”

Onunla sergi gecesinden bu yana senin hakkında konuşmamıştık. Bunu hoş karşılamayacağını biliyordum. Ama seni 7 no’lu terminalde tek başına ağlarken bırakamazdım. Yine o nar tanem ortaya çıkmış, Persephone gibi elimi kolumu bağlamıştı.

“Az önce Gabe aradı... Gabe Samson,” dedim. “Annesi ölmüş ve şu anda JFK’deymiş. Dağılmış haldeydi.”

Darren hattın diğer ucunda sessizdi. Arka planda Liam’ın hiç durmadan “simit” diye tekrarladığını duyabiliyordum. “Ve sen de onu toparlayacaksın?” diye sordu Darren. “Hayır.”

“Başka kimsesi yok,” dedim.

“Sen de onun kimsesi değilsin,” dedi Darren. “Sana biraz sonra can simidi alacağım,” diye seslendi Liam’a.

“Elbette değilim,” diye cevapladım. “Ama sonuçta annesini kaybetmiş ve beni aradı. Şu anda yalnız olmamalı.

Onun yerinde olsaydın, sen de yalnız kalmak istemezdin.”

“Ama başka birinin karısını aramazdım,” dedi Darren. Sesindeki gerginliği duyabiliyordum.

“Beni başka birinin karısı olduğum için değil, sadece eski bir dost, incindiğinde arama ihtiyacı duyduğu bir arkadaş olduğum için aradı.”

“Sana kendi kahrolası ışığı olarak hitap ediyor,” dedi Darren.

“Ben de sana kocam diye hitap ediyorum. Bana nasıl hitap ettiğinin önemi yok. Lütfen, telefonda bari yapma. Arkadaşlarının önünde. Çocukların önünde.”

Çenesini kastığını görebiliyordum. Gözlerini yavaşça kapatıp açtığını. “Violet’ı de götürüyor musun?” diye sordu. “Ona güvenmediğimi biliyorsun.”

“Violet’ı götürüyorum,” dedim. Aslında son dakikada bırakabilecek birisi aklıma gelmediği için götürecektim ama Brooklyn’in diğer ucundaki Darren bu konuda gayet açıktı.

“Tamam,” dedi. “Ama bu hiç hoşuma gitmiyor.”

Bu konuyu tatlıya bağlamam gerekeceğini, tatlıya bağlamak için epey dil dökmem gerekeceğini biliyordum ama sonuçta havalimanına gidecektim. Seni görecektim.

Sadece bir kez, bebek arabasını evimizin avlusuna bırakmak için durduk. Sonra taksiye atlayıp 7 no’lu terminale gittik. Biletsiz olduğumuz için bizi güvenli bölgeye almıyorlardı; bu yüzden sen çıkıp salonda bekleyecektin. Seni kapıların yanındaki bir bankta perişan halde bulduk. Dirseklerini dizlerine koyup çeneni ellerine dayamıştın. Beni görür görmez tekrar gözyaşlarına boğuldun. Sana doğru koşup yanına oturdum ve Violet’ı kucağıma bıraktım. O sırada kızımın aklından neler geçiyordu merak ediyorum. Ve senin aklından. Geriye dönüp bakıyorum da, bence

yaptığım şey bir annelik hatasıydı. Violet'ın bunlara şahit olması için, bu kadar perişan birini görmesi için ortada hiçbir sebep yoktu. Daha salim kafayla düşünebilseydim, bizim blokta yaşayan annelerden birini arardım ve Darren'ı çileden çıkaracağımı bile bile Violet'ı götürmeyeceğimi söyledim. Ve büyük ihtimalle işin rengi bütünüyle değişirdi.

Violet'ın başının üzerinden uzanıp bana sarıldın. Ben de sana sarılınca Violet minik kollarını elinden geldiğince senin göğüs kafesine doladı.

“Sen iyisin,” dedi Violet sana. “Bir yerin kanamıyor; hiçbir şeyin yok.”

Biraz sakinleştikten ve Violet'ı yere oturtup oynaması için çantamdan bir kâğıt kalem vermemi bekledikten sonra annenin beyin anevrizmasından bahsettin. Neredeyse bir yıldır onu görmeye Arizona'ya gitmediğin için köpek gibi pişman olduğunu söyledin. Artık seni dünyaya bağlayan hiçbir şey kalmamış gibi, sürüklenip gitsen kimse farkına varmayacakmış gibi, tutunacak dalın kalmamış gibi hissettiğini.

“Ben fark ederdim,” dedim.

Sen konuşurken kâğıdı boyamaya devam Violet sol kolunu yarı sarılır şekilde senin baldırına dayamıştı.

“Bence o da fark ederdi,” dedim.

Belli belirsiz, mahzun bir gülümsemeyle karşılık verdin.

Bir büfeye yürüdük. Sen sadece su aldın. Bir sandviç ya da hiç olmazsa bir muz ısmarlamak istedim ama sen bir şey yiyebileceğini sanmadığını söyledin.

Violet'la birlikte senden ayrıldığımızda biraz sakinleşmiş gibiydin ama tutunacak dalın kalmamış gibi hissetmen aklıma takıldı. O kadar çok kişiye tutunuyordum ki bunun nasıl bir his olduğunu hayal edemiyordum. Hayal etmek bile istemiyordum.

Çocuklar inanılmaz. Gerçekten, tam anlamıyla inanılmaz. Açık fikirliler, yardımseverler ve sevecenler. Özellikle de dört buçuk yaşındakiler.

Seni havalimanında perişan halde görmek içime oturmuştu. Ama belli ki en fazla Violet'ın içine oturmuştu.

Ertesi gün oyuncak bebeklerine, "Anniş'in arkadaşı Gabe ağlıyordu," diye anlattı. "Gerçekten çok üzgün."

"Bu resmi Gabe'e verebilir miyim?" diye sordu bana. "İçinde kalp var, güneş var ve bir de çubuklu şeker var. Ve gülümseyen yüz etiketleri. Çünkü hepsi mutlu."

"Fotoğrafını çekip ona göndermeye ne dersin?" diye sordum.

Başını salladı ve fotoğrafını çekmem için ağırbaşlı bir edayla resmi uzattı. "Telefonunu şarj etmeyi unutma ki birden kapanmasın," dedi. Sanırım bu cümlesi ondan çok benim hakkımda bilgi veriyor. Ya da biraz onun hakkında, biraz benim hakkımda.

Bir fotoğraf çekip açıklamasıyla birlikte sana e-postaladım. Hatırlıyor musun? Birkaç dakika sonra senden cevap

geldi: *Violet'a teşekkür ettiğimi söyle.*

"İyi," dedi Violet. "Ona, bir şey değil dediğimi söyle."

Akşam yemeğinde Violet bütün hikâyeyi Darren'a anlattı. Benim de şaşkın bakışlarım arasında, "Onu daha fazla neşelendirmek istiyorum," dedi. "Bence bize oyun oynamaya gelsin. Ona nasıl kurabiye yaptığımı gösteririm."

Birlikte kurabiye yapmaya başlamıştık ve Violet bunun dünyadaki en sihirli deneyimlerden biri olduğunu düşünüyordu. Tepsideki hamur kabarıp keke dönüşene kadar fırının camından içeriye bakıyor ve çoğunlukla da bütün değişimi naklen anlatıyordu.

Darren bana bakıp kaşlarını kaldırdı.

"Bunu ben de ilk kez duyuyorum," dedim.

"Çok üzgündü, Babiş," dedi Violet ona. "Büyüktü ama bir çocuk gibi ağhyordu. Ve insanlar ağladığı zaman onları neşelendirmemiz gerekir. Okulda Bayan Melissa böyle söylüyor."

Dudağımı ısırđım. Darren'ın neler hissettiğini biliyordum ama tıpkı Violet gibi senin için endişelendiğimi ve deniz aşırı uçmadan önce seni bir kez daha görmemin fena olmayacağını da biliyordum.

İşin içinden çıkamayınca Darren'a bakıp omuz silke rek, "Violet haklı," dedim. "Sonuçta Bayan Melissa böyle söylemiş." Bu konuyu fazla zorlamayacaktım. Kararı Darren'a bırakacaktım. Retrospektif fotoğraflarının arasına başka bir adamın karısını koymuştun Gabe. Üstelik bunu yapmamış olsan bile, Darren hayır dese yeri ydi. Eski erkek arkadaşımı evimizde istememekte yerden göğ e kadar haklıydı. Dürüst olmak gerekirse, belki ben de olmaz demeliydim. Seni evimizde ağırlamanın ne anlama geldiğini iyice düşünüp taşınmalıydım ama yapmadım. Evliliğimiz o kadar güçlü görünüyordu ki, seni dâhil etti-

ğimde dünyanın sarsılmayacağından, zedelenmeyeceğinden, Darren hakkındaki fikirlerimin değişmeyeceğinden adım gibi emindim. Ama bunların hepsi gerçekleşti. O anda veya sonraki aylarda fark etmedim ama şimdi geriye bakıyorum da, bence yolun çatallandığı anlardan biriydi. Bizi bu yola sokan kararlardan biriydi.

Darren bu konuyu düşünürken yüzünde satranç oyuncusu kırıksıklıkları belirdi. Violet'ın yalvaran bakışlarla babasına baktığı, benim gözümü tabağımdan ayırmadan somonumu küçük lokmalara böldüğüm bir sessizliğin ardından, "Pekâlâ," dedi. "Haklısın Vi. İnsanlar üzülduğünde onları neşelendirmemiz gerekir." O zaman seni bir tehdit olarak görmekten vazgeçmiş olabileceğini düşünmüştüm, benim veya Violet'ın söylediği bir şey yüzünden. Ya da kendi evimizde, her yerde aile fotoğraflarımızın olduğu bir ortamda bulunmanın, beni senin gözünde daha az arzulanır hale getireceğini düşünüyordu. Ya da basitçe, tıpkı benim gibi, evliliğimizin sağlamlığı karşısında bunun hiçbir sakıncası olmadığını düşünüyordu. Ona neden tamam dediğini hiç sormadım. Sadece kabul ettim. Ama bir nedeni olduğundan eminim. Darren söz konusuysa her zaman bir nedeni vardır.

Böylece kızım ile birlikte kurabiye yapmak için seni evimize davet ettim. İtiraf etmem gerekirse, evet dediğinde biraz şaşırdım.

E-posta üzerinden bir tarih belirledik: Bütün izinlerimi kullandığım halde evden çalışmam gereken bir Cuma gününde karar kıldık. Kırk sekiz saat içinde New York'a inecek ve havalimanından doğrudan bize gelecektin. Violet senin için salonu balonlarla süslememizi ve bütün balonların üzerine gülen yüz resimleri yapmamızı istedi. İnat

edince dediğini yaptık. Bazı gülen yüzler dilliydi, bazıları dilsiz. Bazıları kirpikli. Ötekiler kaşlı.

Violet, "Bir tanesini ister misin?" diye sordu Liam'a. Liam yaklaşık on sekiz aylık olmuştu ve Maria onu Ulaşım Müzesi'ne götürecekti: Trenlerde bir aşağı bir yukarı koşmaya bayılıyordu.

"Olur," dedi Liam. Violet başını sallayıp kardeşinin eline bir balon tutuşturduktan sonra Maria'yla Liam çıktılar.

Çocukların kirlilerini makineye attıktan sonra Violet'la birlikte kurabiye malzemelerini hazırladık. Karıştırma kâsesini çıkardığımız sırada kapı çalındı ve kızım kapıya koştu. Annie havlayarak onun peşinden gitti.

Diyafonun tuşuna basarak, "Kim o?" diye sordum.

"Benim," diye cevapladın.

"Bu o!" dedi Violet.

Kapı otomatığına bastım. Binanın kapısını açıp içeriye girdin. Birkaç dakika sonra salonumuzdaydın. Saçlarını kazıttığını fark ettim. Violet'm de dikkatinden kaçmadı.

"Saçın... saçın nerede?" diye sordu, minicik alnını buruşturarak. Onu Darren'a benzeten yüz ifadelerinden biriydi.

Göz ucuyla bana baktıktan sonra, "Çamaşır makinesinde," dedin ona.

"Çamaşır makinesinde mi?" diye tekrarladı Violet.

Sen omuz silktin; kısa bir an için gamzelerin ortaya çıktı. "Saçların kirlendiğinde yıkamıyor musun?"

Violet başını öne arkaya salladı. "Ama banyoda!"

Elindeki çantaları yere bıraktın. "Çamaşır makinesi daha kolay olur diye düşündüm."

Violet başım kaldırıp bana baktı. "Ben de saçımı çamaşır makinesinde yıkayabilir miyim?" diye sordu.

"Bunu sonra konuşuruz," dedim.

Violet kurabiye yapma planlarından bahsederek mutfağa girerken onun peşinden gideceğini düşünüyordu. Ama sen benim yanımda kaldın. Kollarımı açınca bana sarıldın. Gözyaşlarını enseme hissettim. “Neden saçını kazıttın?” diye sordum, usulca.

Sen doğruldun ve gözlerindeki yaşları elinle sildin. “Bir tür yas ayini,” dedin. “Kendimi iyi hissettiriyor. Farklı görünüyor muyum?”

“Farklı ama hâlâ sensin,” dedim. “Kendini kurabiye yapacak kadar iyi hissettiğine emin misin?”

“Elbette,” dedin. “Ve teşekkür ederim. Böyle tatlı bir kıza sahip olduğun için. Onun üzgün bir ihtiyarı neşelendirme işteğini geri çevirmediğin için. Oralara kadar gelip beni gördüğün için. Kulağa saçma gelebilir ama bugünü iple çekmeseydim, Arizona’daki son görevimin üstesinden gelemezdim.”

Hamuru yoğurup kurabiye tepsisine farklı şekillerde dizdikten sonra tepsiyi fırına sürdüm. Violet bir makarna tenceresi çıkardı.

“Kendimizi yakmamak için böyle yapıyoruz,” dedi sana. Ardından fırının ışığını yaktı, tencereyi fırının camına dayadı ve yere oturdu. “Şimdi fırının camına ulaşamıyoruz,” dedikten sonra eliyle seni çağırdı.

Orada onunla birlikte oturdun. Yirmi dakika boyunca tek kelime etmeden kurabiyelerin pişmesini seyrettiniz. Ne düşündüğünüzü merak ettim. Hem senin, hem Violet’ın. Ama sormadım. Bunun sana iyi gelmesini, Violet’ın ilgisinin senin için bir şeyler ifade etmesini, annen göçüp gitmiş olsa bile hâlâ sana değer veren insanların olduğunu hissettirmesini umut ettim. Tutunacak dalın olmadığını düşünmeni istemiyordum.

Fırının zaman alarmı çaldığında Violet lavabonun yanındaki çekmecedeki asılı duran fırın eldivenlerini alıp

bana verdi. “Kurabiyeler hazır!” diye ilan etti. “Onlar soğurken biz de Kalede Saklambaç oynayabiliriz.”

“Kalede Saklambaç mı?” diye sordun, makarna tence-resini ahp yerden kalkarken.

Ben fırının kapağını açarken Violet sana döndü. “Kaledeki insanlar gibi giyinip saklambaç oynuyoruz. Sen kral olabilirsin.”

Bunu duyunca tepsiyi neredeyse elimden düşürecek-tim. O zamana kadar kral olmasına izin verdiği tek kişi Darren’di. Jay geldiğinde onu büyücü yapmıştı. Babamla kayınbabam da her defasında saray soytarısı oluyordu.

Violet elini tutup seni kendi kostüm sandığına götürür-ken, “Sen de benim kraliçem misin?” diye sordun Violet’a.

Violet, bu şimdiye kadar duyduğu en saçma fikirmiş gibi, “Hayır!” diye itiraz etti. “Ben periyim! Anniş de kraliçe.”

Ben fırının kapağını kapatıp yanınıza gelirken, göz ucuyla bana baktın.

Violet ikimizin başına da birer taç koyduktan sonra peri kanatlarını taktı. “Pekâlâ, kral ve kraliçe, şimdi ka-lenizde saklanıyorum! Yirmi üçe kadar sayın ve beni bul-maya çalışın!”

Yirmi üç? diye sordun sadece dudaklarını oynatarak.

Omuz silktim. Violet koşarak uzaklaşırken biz de say-maya başladık.

“Daha yüksek sesle!” diye bağırdı koridordan.

On üçe vardığımızda tekrar seslendi. “Hey! Bu kalede bir hendek var!”

Saymayı bıraktım. “Hayali bir hendek mi?” diye ses-lendim.

“Gerçek bir hendek!” diye bağırdı. Ardından minik ayak-ların su birikintisinde çıkardığı gerçek sesleri duydum.

Koridora fırladım. “Neredesin?” diye sordum.

“Kalede Saklambaç oynuyoruz!” dedi Violet. “Söyleyemem!”

Çamaşır odasının kapısını açık bırakmıştı ve sular kordora kadar geliyordu. “Aman Tanrım,” dedim.

Sen yanımdan şimşek gibi geçip Violet’a koştun. “Buldum seni!” diye bağırdın. “Sanırım bundan sonra kral periyi tutup uçuruyor!” Violet’ı tutup suyun ortasından çekerek havaya kaldırdın.

“Daha yükseğe!” diye bağırды Violet, gülerек. “Periler daha yüksekte uçar!”

Çamaşır odasının ortasında durup etrafıma bakındım. *Kahretsin*, dedim içimden. *Kahretsin, kahretsin, kahretsin*. Çamaşır makinesinin arkasından hâlâ su geliyordu. Telefonu cebimden çıkarıp Darren’i aradım.

Darren ilk çalıştan sonra telefonu açtı. “İyi misin?”

“Ben iyiyim,” dedim. “Ama çamaşır odası iyi değil. Ortalık göl oldu. Sanırım çamaşır makinesi bozulmuş. Bizim tesisatçımız kim?”

“Ah, lanet olsun,” dedi Darren. “Telefon numarasını e-postayla gönderirim. İstersen ben arayayım mı?”

“Hayır, hayır,” dedim. “Ben ararım. Makineyi kapatmalı mıyım? Fişini çeksem?”

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Darren. “Tesisatçıya sor. Şimdi e-posta atıyorum. Gelişmeleri bana bildir.”

Telefonu kapatıp e-posta kutumu açtım. Sen Violet’ı uçurarak yanıma geldin. “Sigorta kutunuz nerede?” diye sordun. “Çamaşır makinesine giden elektriği kesmelisin.”

Bir yandan Darren’ın gönderdiği e-postayı kontrol ederken, “Emin misin?” diye sordum. “Ben de tesisatçıyı arayacaktım.”

“Eminim,” dedin, Violet’ı havada döndürerek. “Suyu durdurmak için çamaşır makinesini kapatmahsın ama

suyun ortasında dururken elektrikle ilgili hiçbir şeye dokunmasan iyi olur.”

“Vay,” dedim. “Bu çok mantıklı. Şalterler mutfakta.”

Violet’ı mutfağa uçurdun ve “Peri inişe geçiyor!” diyerek tezgâhın üzerine bıraktın.

“Daha uçalım!” diye itiraz etti Violet.

“Kral birkaç tamirat yapmak zorunda,” dedin ona. Tacın hafif yan yatmış olsa da hâlâ başındaydı.

İkimizin bakışları altında tacını düzelttin ve üzerinde çamaşır odası yazan tuşu indirdin.

“Şimdi tesisatçıyı arayayım mı?” diye sordum.

Sen çoraplarınla ayakkabılarını çoktan çıkarmıştın. “Önce ben bir bakayım,” dedikten sonra paçalarını yukarı katladın.

Violet’ı tezgâhın üzerinden alıp çamaşır odasına götürdüm ve birlikte senin çamaşır makinesini duvardan geri çekmeni ve hortumdaki ara bağlantı parçasını tamir etmeni seyrettik. Çamaşır makinesi suyu tahliye etmeyi bıraktığı için su birikintisi çamaşır odasının ortasındaki giderden akarak küçülmeye başlamıştı.

“Bu işe yarayacaktır,” dedin. “Emin olmak için tesisatçıyı arayabilirsin. Ya da çamaşır makinesini yeniden çalıştırırsın ve hâlâ sızıntı var mı diye bakarız.”

Kafandaki o komik tacı çıkarmadan orada öylece dikildin. *Eğer her şey farklı gelişseydi hayatım buna benzeyecekti* diye düşünmeden edemedim.

“İyi misin?” diye sordun o komik halinle.

Gülümsedim. “Sayende,” dedim. “Bence, bir kraldan çok parlayan zırhlar içindeki bir şövalyesin. Çamaşır odamı kurtardığın için teşekkür ederim.”

Bir kahkaha attın. “Tacımı geri vermekten nefret etsem de Lancelot’u her zaman sevmişimdir.” Aklımı ora-

ya mı çekmek istiyordun? Lancelot'la Guinevere'nin hikâyesine? Aklıma başka bir seçenek gelmiyor.

Yüzümü eskiden olduğu kadar iyi okuyamadığını umut ederek yutkundum ve hâlâ kucağımda duran Violet'a döndüm. "Pekâlâ, peri prensesim, sanırım kurabiyelerimiz yiyebileceğimiz kadar soğumuştur. Bir tane ister misin?"

Kucağımdan sıyrılıp yere atladı ve "Evet!" diye bağırarak mutfağa koştu.

"Bir kurabiye, kraliçem?" dedin sen, tacımı düzelterek.

Gözlerine baktım ve her ne kadar gizlemeye çalışsan da içlerinde hüznü gördüm. Çamaşır odasındaki sel faciasına kendimi kaptırmış ve buraya neden geldiğini unutmuştum. "Nasılsın?" diye sordum.

"Daha iyi," dedin. "Bugün için teşekkür ederim."

"Gelmene sevindim ve bir şey değil." Eve girdiğinde yaptığım gibi sana uzanıp sarılmak istedim ama kendimi tuttum. Guinevere, sonuçta, Arthur'la evlenmişti. Bunun yerine, "Violet tezgâha tırmanmaya çalışmadan önce mutfağa gitsek iyi olur," dedim.

Sonra, Violet'la birlikte oturup hep birlikte yaptığımız kurabiyeleri yedik.

O günden sonra seninle e-posta üzerinden yazışmaya devam ettiğimi Darren'a söylemedim. Ama bir süre sonra o kadar fazla seyahat etmeye başladın ki takip edemez oldum: Filipinler, Rusya, Kuzey Kore, Güney Kore. Mesajlarımız arasındaki süre açıldıkça açıldı ve bir noktada en son aylar önce yazıştığımızı fark ettim. Violet seni unutmuş görünüyordu, çoğunlukla. Arada sırada saçlarını çamaşır makinesine koyup koyamayacağını soruyordu ve bu anlarda senin güvende ve mutlu olduğunu umut ederek evrene bir dilek yolluyordum.

Qamaşır makinemi onardığın sonbahardan bir yıl sonra –sahiden de onarmıştın, bunu sana söyledim, değil mi?– Kate’den rahatsız edici bir telefon aldım. Darren golf maçı izliyor, çocuklar oturma odasında oyun oynuyorlardı. Annie kanepenin altında yeri koklayarak iz sürüyor, büyük ihtimalle Liam’ın bir yerlere düşürdüğü Cheerios cipslerini arıyordu. Ben ise birikmiş *New Yorker* yığınınını okuyarak azaltmaya çalışırken aboneliğimi iptal etmenin iyi olacağını düşünüyordum, çünkü dergi dağının her hafta yükseldiğini görmek canımı sıkmaya başlamıştı. Üstelik kendime ne kadar az zaman ayırabildiğimi, işten ve ailemden ne kadar az zaman kaldığını hatırlatıyordu.

Telefonu açtığımda, “Önü açık külotlar hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordu Kate.

“Hımm,” dedim ve Liam’la Violet’ın hâlâ kule yapmakla meşgul olduğundan emin olduktan sonra mutfağa geçtim. “Aslında onlar hakkında pek düşünmedim ama bana

biraz gereksiz geliyor. Camsız gözlük ya da göğsü açık sütyen gibi.”

“Öyle bir şey var mı?” diye sordu Kate. “Göğsü açık sütyen?”

“Bilmiyorum,” dedim. “Sadece örnek vermeye çalışıyordum. Önü açık külotları neden soruyorsun?”

Kate hattın diğer ucunda iç geçirdi. “Hiç şey gibi hissettiğin oldu mu?.. Nasıl desem? İlişkiye heyecan katmak istediğin oldu mu?”

“Kastettiğin şey seks mi?” Bu hiç Kate’in tarzı değildi. O zamana kadar ağzından önü açık külotlar gibi kelimelerin çıktığını veya ilişkiye heyecan katmaktan bahsettiğini duymamıştım. Bekârlığa veda partisini bile bir kaplıcada yapmıştı. Penis şeklindeki pipetleri yasaklamıştı.

“Liz’e Tom’la ilişkimizin çok... bayatladığını söyledim. Önü açık külot almamı önerdi.”

Söyledikleri nihayet mantıklı gelmeye başlamıştı. Liz muhtemelen düzenli olarak önü açık külotlar giyiyordu. Ve –şayet varsa– göğsü açık sütyenler. “Bayatlayan şey seks mi?” diye sordum yeniden.

Kate iç geçirdi. “Her şey,” dedi. “Her sabah aynı trenle işe gidip aynı trenle geri dönüyorum. Tom benden iki tren sonra eve geliyor ve her akşam aynı soruları soruyor. O dişlerini fırçalarken ben hep yüzümü yıkıyorum ve ben dişimi fırçalarken o hep işiyor. Her akşam. Ertesi sabah yüzümü yıkamadan önce dişlerimi fırçalıyorum ve o ne yapacağını bilemiyormuş gibi ortalıkta dolanıyor. Bu hep böyle mi gidecek?”

İlişkilerin bayatlayabildiğini hiç düşünmemiştim ama doğrusunu söylemek gerekirse bazen ezbere dönmüş gibi görünüyordu. Rutinleşmiş gibi.

“Ne demek istediğini anlıyorum,” dedim. “Darren her

akşam saat tam beşte beni arayıp ne zaman evde olacağımı soruyor. Asistanım hep bununla ilgili bir espri yapıyor. Hep aynı tuvalet kâğıdını –Charmin Ultra Dayanıklı– alıyoruz. Geçen ay Charmin Ultra Yumuşak alsam nasıl olur diye düşündüm. Ama almadım.”

“Almalısın,” dedi Kate.

“Sen de farklı bir trene binmelisin,” dedim ona. “Saçını kestir. Ya da bir seyahate çık, Tom’la baş başa. Kızları hafta sonu için bana bırakabilirsiniz.”

“Gerçekten hafta sonu onlara bakar mısınız?” diye sordu.

“Tabii ki,” dedim. “Hemen rezervasyon yap.”

“Peki ya sen?” diye sordu.

“Yepyeni bir tuvalet kâğıdı alacağım,” dedim.

Birlikte güldük. Tom ve Kate kızları hafta sonu için bize bırakıp tatile çıktı. Ben de Charmin Ultra Soft aldım. Ama her gün yapılacak o kadar iş, ilgilenilmesi gereken o kadar çok şey var ki, bir rutin haline geldiklerinde, fazla düşünmek zorunda kalmadığında, daha kolay hallediyor-sun. Bir tuvalet kâğıdı markası seçerken bir gıdım fazla beyin gücü kullanmak bile bazı şeyleri “halledilebilir” olmaktan çıkarıp “bunaltıcı” yapıyor.

Ama Kate’in bu tespitinden sonra kendimi sorguladım. Darren’la yaşadığım hayat kimi zaman bayatlamış gibi geliyordu. Ve bu bayatlama kontrol altına alınmazsa daha beter sonuçlara yol açabiliyor.

 kış, Liam iki yaşına bastıktan birkaç ay sonra, ailecek hasta olduk. Bu korkunç soğuk algınlığı yüzünden Violet bir hafta kreşe gidemedi. Keyifsizdi, sürekli ilgi istiyordu ve ne zaman öksürse, ne zaman o minik ciğerlerinden bir hırıltı kopsa içim parçalanıyordu. Görsen senin de için parçalanırdı, Gabe. O kadar mahzun ve zavallı görünüyordu ki. Annie yanı başından ayrılmıyordu. Darren de kendini iyi hissetmiyor, üstüne üstlük üzerinde çalıştığı iş anlaşması beklediği kadar yolunda gitmediği için birden parlayıveriyordu; çocuklara, bana.

Dört gün sonra Violet'la birlikte kanepeye uzanmış *Köpükler Havaya!* izliyorduk. Annie yanımıza kıvrılmıştı. Liam yerde en sevdiği tahta trenleriyle oynuyordu. Darren evin içinde volta atarak bir şirketin finansal raporlarını okuyordu. Oturma odasındaki ikinci veya üçüncü turunda, "Liam'ın burnu akıyor," diye seslendi.

"Mutfak tezgâhının üzerinde ıslak mendil var," dedim.

Yürümeyi kesip bana baktı. "Çalışıyorum," dedi. "Onların annesi sensin."

Violet akan burnunu benim kazağıma silerken, “Par-don?” dedim.

“Çalışıyorum,” dedi yeniden.

Dik dik suratına baktım. Bazen öyle laflar ediyordu ki *evlendiğim adam gerçekten bu mu* diye düşünmeden edemiyordum. Çok sık olmasa da böyle konuştuğu oluyordu. Çoğunlukla da çocuk bakımıyla, benim aile içindeki eş ve anne rolümle ilgili.

Tek kelime daha etmeden Violet’ı de kucagımda tutup kanepeden kalktım, mutfaktan ıslak mendili aldım ve Liam’ın burnunu sildim.

Gecenin köründe Liam’ın ağlamasına uyandım. Onu bir süre önce beşikten yatağa geçirmiştik ama gece uyan-dığında kendi başına yataktan inebileceğini henüz keşfetmemişti. Darren’a baktım. O da yarı uyanıktı.

“Liam ağlıyor,” dedi, gözlerini güçlkle açarak.

“Duyuyorum.” Beynimin içi pamukla doldurulmuş gibiydi.

“Gidiyor musun?”

Ashnda bir soru değildi. “Hı-hı,” diyerek yataktan kalktım.

Liam’ın odasına vardığımda Violet odanın kapısında dikiliyordu. “Beni uyandırdı, anniş,” diyerek peşimden odaya girdi.

Liam’ı yataktan alırken, “Beni de,” dedim Violet’a. “Neden yatağa geri dönüp uyumuyorsun?”

“Kalabilir miyim?” diye sordu.

Onunla tartışamayacak kadar bitkin olduğumdan, “Tamam,” dedim. Sonra Liam’a döndüm. “Neyin var, be-beğim?”

Kollarımda dik tuttuğum Liam’ın ağlaması sızlanmaya dönüştü. Sümüğe bulanmış yüzünü sildim. Titrek ne-

fesler almaya devam ederek, “Çok sıcak,” dedi.

Yıllar önce Noel’de Darren’a yaptığım gibi dudaklarımı alnına koydum. Ama ben de hasta olduğum için dudaklarıma güvenemezdim. Ateşini ölçtüm. 38.5. İç geçirdim.

“Pekâlâ, ahbab,” dedim. “İşin bu kısmından pek hoşlanmayacaksın ama kendini daha iyi hissettirecek.”

Violet’in bakışları altında, Liam’in ağzını açıp boğazına doğru biraz Tylenol sıktıktan sonra akıtmaz bardağını dudaklarının arasına sıkıştırdım. O kadar hasta ve bitkindi ki fazla karşı koyamadı. Yutkunup öksürdü. “Biliyorum, bebeğim,” dedim. “Hasta olmak hiç eğlenceli değil.”

Alt dudağını titreterek, “Hasta olmak hiç eğlenceli değil,” diye tekrarladı.

Violet, kreşte öğrendiği gibi, kolunun tersiyle ağzını kapatarak öksürdü.

En az benim kadar perişan görünüyorlardı. “Bu gece hep birlikte uyumaya ne dersiniz?”

Violet başını sallayarak Liam’in yatağına çıktı. Violet’in yanına uzandım ve başını yüksekte tutarsa daha iyi nefes alacağını umut ederek Liam’in başını omzuma yasladım.

Liam, “Seni seviyorum Anniş,” dedikten sonra gözlerini kapattı.

Violet diğer tarafımdan sarılarak, “Ben de seviyorum,” dedi.

“İkinizi de seviyorum,” dedim. “Dünyalar kadar.”

Tam o sırada seni düşündüm, Gabe. Uzun süredir aklıma gelmiyordun ama orada yatarken, birlikte kurabiye yaptığımız, çamaşır makinesini onardığın günü hatırladım. Üzerinden bir yıl bile geçmemişti. Nasıl olurdu diye düşündüğümü hatırladım. İki hasta çocuğa nasıl tepki

verirdin diye merak ettim. Benim uyumamı söyledikten sonra yataktan kalkıp ağlayan bir çocuğu teskin eder miydin? Beni, onları, burunları akan ve ateşler içindeki bir aileyi yatağında ister miydin? Bunların sadece benim görevim olduğunu düşünmezdin. Burun silme ve Tylenol püskürtme işini hep bana yıkmazdın. Bundan kesinlikle eminim.

O gece, kollarımda bebeklerimle Darren'ın evinde uyuduğum halde, rüyamda seni gördüm. Violet ve Liam'a waffle yapıyorduk. O aptal taç kafandaydı. Hepimiz bir örnek Noel pijamaları giymiştik.

Uyandığımda yüksek ateş yüzündendir diyerek geçiştirdim. Ama –aslında– bundan çok daha fazlasıydı.

Bazen 2013 hayal âleminde çıktığım yılmış gibi geliyor. Yaptığım seçimlerle Darren'ı sürekli hayal kırıklığına uğrattıyormuş gibiydim. O da tepkileriyle beni hayal kırıklığına uğrattıyordu. Küçük şeylerdi, Violet ilkokula başlamıştı ve Darren işe geç gitmem gerektiğini, çünkü Violet'ı Maria yerine benim okula bırakmam gerektiğini söylüyordu. Los Angeles'te bir konferansta konuşma yapmaya davet edilmişim ama o bunu geri çevirmem gerektiğini, çünkü en azından altı gün evden uzak kalacağımı ve bunun çocukların annesiz geçirmesi için aşırı uzun bir zaman olduğunu düşünüyordu. Hâlâ beni hayalindeki kadına dönüştürmeye çalışıyordu, o ahmakça kontrol listesini yaparken aklından geçirdiği kadına. Ama ne o benim Pygmalion'umdu, ne de ben onun Galatea'sı.

Yine de haksızlık etmeyeyim. Eğlenceli zamanlarımız da oldu. Ağustos ayında East Hampton'taki güzel bir yazlıkta iki hafta geçirdik, hatta Vanessa'yla Jay'i üçüzleriyle birlikte bir haftalığına davet ettik. Çocuklar yüzerek,

kumdan kaleler yaparak, içine girecekleri büyük çukurlar kazarak harika vakit geçirirken, işlerimiz ayağımıza dolanmayınca Darren'la aramız düzeldi. Eylül ayında Violet'la Liam'ı ilk Yankees maçlarına götürdük ve ev sahibi kalesinin tam önüne oturduk. Austin Romine oğlum ve kızım için birer beysbol topu imzalayınca ikisi de haftalarca bundan bahsettiler. İlk Şükran Günü yemeğimize ev sahipliği yaparak Darren'la benim ailelerimizi ağırladık ve hiçbir tatsızlık yaşamadan sağ salim atlattık. Teraziye koyarsak, idare ediyorduk ama harika değildik.

Belki de bu yüzden, Noel'le yılbaşı arasında izinli olduğumuz hafta Darren'ın telefonunda bir kadın isminin –Linda– belirdiğini görünce, aklım hemen gizli bir ilişkiye gitti. İnsanların bir olaya getirdiği yorumlar genellikle olayın kendisini aşıyor. Tıpkı beşinci yıl mezunlar buluşmasında o kadının elini senin kolunda gördüğümde, senin kız arkadaşın ya da en azından o gece yatağa atmaya çalıştığın biri olduğunu düşünmem gibi. Her şeyi kendi arzularımızın, pişmanlıklarımızın, umutlarımızın ve korkularımızın filtresinden görüyoruz.

Soyadı olmayan *Linda*'yı görünce her yerimi hem ateş bastı hem de titreme aldı. Darren'ın beni aldatabileceğini hiç düşünmemiştim. Son derece istikrarlı, sağlam ve sadık görünüyordu. Böylece kendime bunun doğru olmadığını ispatlamaya giriştim. Beynimdeki döner kartvizitlikteki Lindaları tarayıp ofisten, üniversiteden veya spor salonundan birine ulaşmaya çalıştım ama nafile. Sonra Darren'ın Facebook sayfasına girip Lindalara baktım. Bulabildiğim iki kişiden biri New Mexico'da yaşayan bir kuzeni, öteki de Philly'de yaşayan bir üniversite arkadaşının karısıydı. Derin bir nefes alarak Linda'nın bu ikisinden biri olabileceğine hükmettim. Bir kişiyi –bir şey

saklamak istermiş gibi— soyadı olmadan kaydetmek kasıtlı bir seçim gibi gelse de şüphemi onun lehine yorumlamalıyım.

Çocuklarla birlikte oturduğumuz bir akşam yemeğinde, “Son zamanlarda kuzenlerinle görüştün mü?” diye sordum. Sofrada peynirli ve küp küp doğranmış tavuk soslu makarna vardı. Liam, her nedense, küp şeklinde doğranmış etleri tercih ettiği için her zamanki et yemeğimiz bu olmuştu. Liam’ı huy olarak kardeşime çok benzetiyorum.

Darren başını hayır anlamında iki yana salladı. “Gerçi arayıp yeni yıllarını kutlasam iyi olur.”

“Evet,” dedim. “Bunu ben de yapmalıyım.”

Demek ki arayan Kuzen Linda değildi.

“Bu hafta çocukları da alıp günübirlik Philly’e gidelim mi?” diye sordum. “Orada yaşayan üniversite arkadaşlarıyla görüşüyor musun? Uzun zamandır sesleri çıkmıyor.”

Darren omuz silkti. “Yolculuk uzun sürer ve Josh’un geçen baharki düğününden beri hiçbiriyle görüşmedim. Eski arkadaşlarımızı yeni modelleriyle değiştirme noktasına mı geldik dersin?”

Peynirli ve tavuklu makarna ile pek gitmese de, ikimize birer kadeh doldurduğum Merlot’tan bir yudum aldım. Kış aylarında beyaz şarap içmeyi sevmiyorum. “Ne demek istiyorsun?”

Liam tabağındaki tavuk küpleriyle kule yapıyordu. Violet makarnasını her seferinde tek çubuk alarak yiyordu.

“Demek istediğim şey, zamanımızın çoğunu bizimkilerle akran çocukları olan komşularımızla geçirir olduk. Kate’le Tom’u ve çocuklarını en son ne zaman gördüğümüzü bile hatırlamıyorum, üstelik Westchester buradan sadece yarım saat uzaklıkta. Bu hafta onlarla birlikte bir şeyler yapsak iyi olur.”

“İyi fikir,” dedim. “Kate’i ararım.”

“Kate Teyze mi?” diye atıldı Violet. “Samantha ve Victoria ile birlikte giyebileceğim yeni kostümler almışlar mıdır sence?”

Violet Samantha’dan bir buçuk yaş büyük, Victoria’dan altı ay küçüktü ama artık büyüdükleri için yaş farkının fazla bir önemi kalmamıştı. “Bence gayet mümkün,” dedim ona.

Başını salladıktan sonra makarna çubuklarına geri döndü.

Lindalar konusunda duvara toslamıştım.

Ama iki hafta sonra Darren telefonunu evde bırakıp spor salonuna gitti. On beş dakika boyunca telefona baktıktan sonra, Linda’nın kim olduğunu tek kalemde çözmeye karar vererek elime aldım. Tuş kilidi numarasını –evlilik tarihimiz– tuşladım. iPhone elimde titreştikten sonra tekrar boş noktalar belirdi. Linda’nın ismini ilk gördüğümde bedenimi saran ateş ve buz hissi geri döndü. Violet’ın doğum gününü denedim, sonra da Liam’inkini. Sonra Darren’inkini. Ardından kendiminkini. Hiçbiri işe yaramadı ve şifreyi altıncı kez yanlış girersem telefonun kullanım dışı kalacağını biliyordum. Doğrusunu söylemek gerekirse, aklıma altıncı bir sayı da gelmiyordu. Linda’nın doğum günü? Telefonu aldığım yere, sehpayaya geri bıraktım.

Kate’e şüphelerimden bahsetmeyi düşündüm ama tam bir aptal gibi görünürdüm. Ortada gerçek bir kanıt yoktu. Üstelik onunla Tom’un dertleri zaten başlarından aşkındı. Uğraşmak isteyeceği son şey benim dertlerim olurdu. Elimde Kate’i aramaya yetecek kadar kanıt olmadığını düşündüğüm halde, Darren’a telefonunun şifresini neden değiştirdiğini sormaya da korktum. Linda’nın kim oldu-

ğunu. Neden soyadını da kaydetmediğini. Çünkü beni gerçekten aldattığını fark edersem, bunun geri dönüşü olmazdı: Kalp kırıklığı, ihanet, tartışmalar, gözyaşları. Bunları yaşamamanın, çocuklara, bana, hayatlarımıza vereceği zararı düşünmek bile içimi ürpertmeye yetiyordu. İşin kolayına kaçarak her şey yolundaymış gibi yaptım.

Sonraki birkaç hafta boyunca kulaklarımı açık tuttum ve Darren'ın işten eve gelirken üç dört kez telefonla konuştuğunu ama eve girmeden önce güle güle diyerek kapattığını fark ettim. Linda'yla konuşuyor olabilir miydi?

Mart ayında birkaç cumartesi mesai yaptı. Linda?

Ofisten birkaç arkadaşıyla hafta sonu golf oynamaya gitti. Acaba?

O altı ay boyunca gözüme doğru dürüst uyku girmedi. Bu kadar korkunç bir sırrı saklarken, beni bu şekilde aldatırken, nasıl horul horul uyuyabildiğini merak ederek yanında yattım. Onu başka bir kadının kollarında hayal ettiğim sahneler gözümün önünden gitmiyordu. Kadını bazen sarışın, bazen kızıl, bazen benim daha genç halim olarak hayal ediyordum. Daha az yedim. Daha fazla içtim. Bizden neden vazgeçtiğini düşündüm. Bunu neden yaptığını.

Bazen aynı sertlikte karşılık vererek kalbini kırmak istedim; gerek fiziksel, gerek duygusal açıdan; ölene kadar seveceğine yemin ettiği birine neler yaptığını yüzüne vuracak herhangi bir yolla. Bazen sadece özür dilemesini, onu terk ettiğini, hâlâ beni sevdiğini ve sonsuza kadar seveceğini söylemesini istedim; onu affetmem için bu kadarının yeteceğini düşündüm. Kalbim yo-yo gibiydi veya masada gidip gelen bir tenis topu gibi. Bütün bunların yanında, içimde ezici bir başarısızlık hissi yükseliyordu. Yeterince sevimli, yeterince zeki ve yeterince iyi bir eş

olamamıştım. Bu işin suçlusu bendim. Bu başarısızlık düşüncesi elimi kolumu bağlıyordu.

Sanırım bu yüzden kimseye söyleyemedim. Bunu sesli olarak söylediğim anda gerçek olacaktı. Evliliğimiz başarısız olmuştu. Başarısız olmuştuk. Ben başarısız olmuştum.

Darren'la zaten eskisi kadar sık sevişmiyorduk: ayda bir iki kez, ki Liam doğduğundan beri standardımız buydu. Doğum kontrolünü kafama bile takmıyordum. Ama Linda'yı telefonunda gördükten sonra ona dokunmak bile istememekle, onu başkasının kollarına atacak bir sebep vermemek arasında gidip gelmeye başladım. Şüphe sarmalımın başlamasından birkaç ay sonra, fal taşı gibi açılmış gözlerle tavana baktığım, Darren'ı başka bir kadının elbisesinin fermuarını kapatırken, yakasını düzeltirken, ayakkabılarını giydirirken hayal ederek kendime işkence ettiğim bir gece, elimi yatağın diğer tarafına uzatıp boxer külotunun lastiğinin altına kaydurdum. Darren uykuya dalmak üzereydi.

"Şimdi olmaz," diye mırıldanarak benden iyice uzaklaştı.

Göğsümden yumruk yemiş gibi oldum. Reddedilmek canımı yaktı... fiziksel anlamda. Nasıl olur da bir yabancıyı isteyip beni reddedebilirdi?

Bana söylediği ve yaptığı her şeyi kafamda sorguladıkça acım ve güvensizliğim katlandı ama ağzımı açıp tek kelime etmedim. Darren'ın beni aldattığına inanmanın tek iyi yanı vardı: Güçlkle uykuya dalıp rüyamda seni gördüğümde kendimi suçlu hissetmiyordum... artık.

O bahar aylarında senin Facebook sayfanı daha fazla okudum. Daha fazla fotoğrafını beğendim. Gönderdiğin bir makaleye yorum bile yazdım. Fark ettin mi? Nedenini merak ettin mi?

Zamanlama her şeydir. Tecrübeyle sabit. İşte, arkadaşlıklarda, romantik ilişkilerde; özellikle de ikimiz söz konusu olduğunda.

Haziran'ın ortasında uzun bir hafta sonu tatilini geçirmek için New York'a geldin. Üç İsrailli gencin Hamas tarafından kaçırılmasının ardından Associated Press seni Kudüs'e gönderiyordu. Onlara yeni bir ülkeye ve yeni bir çatışmaya girmeden önce biraz Amerika havası solumak istediğini söylediğinde kabul etmişlerdi. O sıralarda çok tanınan bir foto-muhabiriydin ve sanırım bu yüzden Associated Press bir dediğini iki etmiyordu. Ukrayna'da, sonra da Moskova'da bulunmuştun. Bunu nasıl yapılabiliyordun bilmiyorum: Her ay, bazen her birkaç haftada bir yeni bir ülke. Yoksa ortalıkta böyle dolanmak işine mi geliyordu? Anneni, sahip olmadıklarını daha az düşünmeni mi sağlıyordu?

Ayın on üçünde New York'a ineceğini bildiren ve buluşmamızın mümkün olup olmadığını soran e-postanı alır almaz hemen evet dedim. Darren'a açıklama gereği bile

duymadım, çünkü danışılmayı hak etmediğini düşündüm. Madem onun benden sakladığı sırlar vardı, ben de ondan sır saklayabilirdim.

Darren çocukları alıp annesiyle babasını görmeye gitmek istediğini söylediğinde, bunu bensiz yapmasını önerdim, böylece kendime bir gün ayırıp biraz kafamı dinleyebilir, manikür yaptırabilir, arkadaşlarımla öğle yemeğine çıkabilirdim. Çocuklarla ilgilenme konusunda annesi ona yardım edebilirdi.

“Kulağa hoş geliyor,” dedi. “Ben de önümüzdeki pazar golf oynamaya gitsem?”

Golfun Linda anlamına gelip gelmediğini merak ederek, “Anlaştık,” dedim. Ona yalan söylediğim anda, yani –en azından– günümü nasıl geçireceğimi anlatırken seninle buluşma planımı atladığım anda kendimi suçlu hissetmişim ama *golf* kelimesini duyunca bu hissi silkeleyip omuzlarımdan attım. Bilgi saklama konusunda ödeşmiştik.

O sabah sana telefonumdan mesaj attım: *Manhattan’da mı buluşsak? Darren çocukları bir günlüğüne New Jersey’e götürecek. Sonuçta Manhattan bizim mekânımız.*

Harika, diye yanıtladın. *Faces & Names’e ne dersin? Hâlâ açık mı? Hemen Google’dan bakıyorum.*

Mesajın devamını beklerken güldüm.

Açık. Öğle yemeğinde buluşalım mı? Saat on ikide?

Bana uyar, diye yazdım. Sonra Darren’a söylediğim yalan kısmen doğru olsun diye dışarı çıkıp manikür ve pedikür yaptırardım. Ona daha önce hiç yalan söylememiştim, en azından bu şekilde. Bu hiç hoşuma gitmemişti. Ama yalanı kısmen de olsa doğru yapmak sahiden işe yaradı.

Senin karşına hangi elbiseyle çıkacağıma karar vermek yarım saatimi aldı. Güneşli bir gündü ve sıcaklık yirmi derecenin üzerindeydi: İdeal hava. Yani istediğim

yöne gidebilirdim: elbise, etek, pantolon, kapri. Basit bir kıyafette karar kıldım: Kot, siyah tişört, topuksuz ayakkabı ve birkaç takı. Seninle çıkarken yaptığım makyajı tekrarlardım, üst kirpiklerimin altına çektiğim siyah çizgiler dâhil. Fark ettin mi?

Faces & Names'e girdiğimde sen çoktan gelmiş, şöminenin yanındaki kanepeye kurulmuşsun.

"Bizim için yakmalarını istedim ama yapmadılar," dedin. "Haziran'da ateşe gerek yokmuş."

Yanına oturdum. "Haklılar."

Seni inceledim. Saçların tekrar uzamıştı, gamzelerin yerli yerindeydi ama gözlerin çok fazla şey görmüş gibi bitkin ve yorgundu.

"İyi misin?" diye sordum.

"Bu iş için yaşılanıyorum galiba," diye cevapladın. "Sen geldiğinde bunu düşünüyordum. İlk kez yeni bir görev için can atmıyorum." Sonra beni daha alıcı gözle inceledin. "*Sen* iyi misin?" diye sordun.

Aylardır kimseye tek kelime etmemiştim ama senin yanında kendimi güvende hissediyordum. Ayrıca, günlük hayatımın bir parçası değildin, yani söyleyebileceğin hiç kimse yoktu. Darren'la aramda yaşananların anaokulu çıkışındaki dedikodulara dönüşme ihtimali yoktu.

"Sanırım Darren beni aldatıyor," diye fısıldadım. Gözyaşlarıma engel olmaya çalıştım ama beceremedim. Beni göğsüne bastırdın. Hiçbir şey söylemeden sadece sarıldın. Sonra da alnımdan öptün.

"Bunu yapıyorsa, aptalın önde gidenidir," dedin. "Ve seni hak etmiyor demektir. Sen zeki, seksi ve hayatım boyunca tanıdığım en muhteşem kadınsın."

Eski günlerin hatırına ben bir elma martini, sen de bir viski siparişi ederken bile kolunu geri çekmedin. İçkile-

rimizi yudumlarken sana yaslandım. Ve ikinci kadehleri istedik. Yanımdaki varlığın kendimi iyi hissettiriyordu. Ateş yüzünden gördüğüm, Noel pijamalarıyla waffle yaptığımız o rüyayı hatırladım ve her gün eve dönüp seni bulmak, senin tutkunu, gücünü, anlayışını bulmak nasıl olurdu diye merak ettim.

Kafam dumanlanmaya başladı.

“Bir şeyler yemeliyim,” dedim. “Bu kadar fazla ve bu kadar hızlı içmeye alışık değilim.”

Kızarmış mozzarella dilimleri ve minik Küba sandviçleriyle dolu bir tabak sipariş ettik. Yıllardır yemediğim şeylerdi ama alkolü bastırması için hepsini yalayıp yuttum. Tuvalete gitmek için kanepeden kalktığımda, yemeğe rağmen, ayakta durabilmek için senden destek aldım.

Elini sırtıma yaslayıp beni dengede tutmaya çalışırken, o öğlen ikinci kez “İyi misin?” diye sordun.

“Aylardır bu kadar iyi olmamıştım,” diye cevapladım.

Tuvalette, bana sarıldığında neler hissettiğimi, Darren’dan ne kadar uzaklaştığımı ve son aylarda ne çok acıyı içime attığımı düşündüm. Sarılışındaki yakınlık burnumda tüttü. Gözlerimi kapattım ve dudaklarını dudaklarıma bastırıldığını hayal ettim. Dudaklarının sıcaklığını, baskısını, tadını. Eskiden olduğu gibi tüm kontrolü sana devrettiğimi, kendimi tamamen senin kollarına bıraktığımı hayal ettim. Bunu istedim. Buna ihtiyacım vardı. Bir şeyleri bir arada tutmak, kendimi bir arada tutmak için canımı dışıma takmıştım ama gücüm tükenmişti. Kendimi birine teslim etmeye ihtiyacım vardı. Sana teslim etmeye ihtiyacım vardı.

Kanepeye geri döndüğümde sen çoktan hesabı ödemiştin.

“Parkta yürümek ister misin?” diye sordun. “Oradaki şarap dükkânından birer su alırsız.”

Elimi uzatarak, “Kulağa hoş geliyor,” dedim. Elimi tutup kalktın. O ten teması bir heyecan dalgası yarattı. Bana baktın ve gözlerimiz kenetlendi. Nefeslerim bilinçsizce seninkilere uyarak yavaşladı. Bana bir adım daha yaklaştın.

“Gabe...” diye başladım.

Elimi bıraktın. “Affedersin,” dedin, yere bakarak. “Kendimi kaybettim.”

“Gabe,” dedim yeniden, tüm cümlemin anlamını o tek kelimeye yüklemeye çalışarak.

Tekrar bana baktın ve bu kez bağlantıyı koparamadık. Elimi uzatıp parmaklarımın ucuyla dudaklarına dokundum.

Elimi iki elinin arasına aldın. “Bunu yapmamalıyız.”

Sonra, önce ben mi uzandım, yoksa sen mi, yoksa ikimiz aynı anda mı hareket ettik bilmiyorum ama dudaklarım seninkilerle buluştu ve o anda dünyadaki yanlış olan her şey doğru göründü.

Beni kendine çekince bedenlerimiz birbirine kaydadı: kalçalarımız, karınlarımız, göğüslerimiz.

“Otelin nerede?” diye fısıldadım.

“Altıncı Cadde’deki Warwick’te kalıyorum. Ama... Luce.”

“Sorun yok,” dedim. O anda seni istediğim kadar hiçbir şeyi istememiştim.

Seni tekrar öptüm ve sen inleyerek elini kotumun arkasına daldırdın, tıpkı eskiden yaptığın gibi.

Otel odana vardığımızda yanlış hatırlamıyorsam dört kez bunu gerçekten isteyip istemediğimi sordun. Her seferinde evet dedim. Sarhoştum ama aklım yerindeydi. Ne istediğimi biliyordum. Neye ihtiyaç duyduğumu.

“Peki *sen* istiyor musun?” diye sordum sonunda.

“Elbette!” dedin. “Ama sonra pişman olmanı istemiyorum.”

Seni daha güçlü öptüm ve tadına odaklandım. Çok iyi bildiğim viskili Gabe tadına.

“Lucy, Lucy, Lucy,” diye fısıldadın. İsmimi tekrarlama fırsatı bulduğuna inanamıyormuş gibiydin.

Tişörtümün altını kavradın. Birden aylarak ellerimi kollarının üstüne koydum.

“Vücudum eskisi gibi görünmüyor,” diye fısıldadım.

Tişörtümü kaldırıp başımdan çıkardın.

“Vücudun muhteşem,” diye fısıldadın.

Birbirimizin elbiselerini hızlıca çıkarttık. Sonra beni havaya kaldırıp yatağa bıraktın. On bir yıl önce de ay-nısını yapardın. Ellerimi sırtına koyarak, sırt kaslarının parmaklarımin altında kasıldığını hissederek, seni kendimle birlikte yatağa çektim. E.E.Cummings’in o dizesi beynimde dönüp duruyordu. *Vücudumu seviyorum senin vücudunla birlikteyse*. Öyle, Gabe. Seninle birlikteyken kendi vücudumu daha çok seviyorum. Kendimi daha çok seviyorum.

İçime girerken, “Senin gibisi yok,” dedin. “Bunun gibisi yok.”

Sırtımı yaylandırıp inleyerek cevap verdim. “Hiç kimse,” diye fısıldadım. “Hiçbir şey.”

Sevişmemiz bitince yorganın üzerinde çırlıçıplak uzanmaya devam ettik; eskiden olduğu gibi arkamdan sarılmıştın. Elin karnımdaydı. Faces & Names’teki ilk buluşmamızı, ardından senin evine yaptığımız yolculuğu, karanlıkta dudaklarından dökülen itirafları hatırladım.

“Benimle gelsen nasıl olur?” diye sordun. “Kudüs’e?”

“Gökkuşağının altından geçsek ve ayda dans etsek nasıl olur,” diye cevapladım.

“Ben ciddiym,” dedin, boynumu öperek.

“Deja vu yaşıyormuş gibiyim,” diye karşılık verdim. “Gerçi artık işimi bir şekilde halledebilirim. Uzaktan çalışırım: uydu şube. Beni kaybetmek istemezler.”

Dışlerinle kulak mememi çekiştirdin. “Zeki güzellik,” dedin.

Yatakta dönerek yüzüne baktım. “Yapamam,” dedim. “Yapamayacağımı biliyorsun. Çocuklarımı burada bırakmam ve Darren onları İsrail’e götürmeme izin vermez. Hele sana götürmeme hayatta izin vermez.” İki elimin parmaklarını senin parmaklarının arasından geçirdim. “Tek başıma olsaydım, hiç düşünmeden evet derdim.”

Bunu söylediğime, seninle yatakta uzandığımız bir öğle vaktinde teklifini ciddi ciddi düşündüğüme hâlâ inanamıyorum. Gerçi sadece bir öğle vakti değildi, değil mi? On üç yıldır ufak ufak biriken bir öğle vaktiydi. Ve Darren’ın benimle işinin bittiğini, şu meçhul kontrol listesindeki bütün kutucukları işaretleyen başka birini bulduğunu düşünüyordum.

Sen, tek kelime daha etmeden, sadece eğildin ve dilini göğüs ucumun etrafında gezdirdin. Bacağымda yeniden sertleştiğini hissettim.

“Bir daha?” diye sordum.

Dudaklarını göğsümden çektin. “Yirmi üç yaşıma dönmüşüm gibi hissettiriyorsun.”

“Öyleyse bir daha,” dedim.

Cevap olarak öpücükler kondurarak karnıma kadar indin.

Yeniden birbirinin etrafında dönen ikiz yıldızlar olmuş-tuk ve etrafımızda, ılık yılları mesafesinde, ne bir gezegen vardı ne de asteroid. Çocuklarımı ya da kocamı düşünme-

liydim ama tek düşünebildiğim şey sendin. Ve bana hissettirdiklerin. Ve uzak kaldığımız onca yıldan sonra aramızdaki bağın yirmi dört yaşımızda olduğundan daha güçlü olduğu hissi. İkimiz de değişmiştik ama bu değişim bizi birbirimizden uzaklaştıracağına daha uyumlu hale getirmişti. İkimizden, iletişimi kaybetmemekten, seni Kudüs'te ziyaret etme fırsatı bulup bulamayacağımdan konuştuk. Telefonuma İsrail'deki yeni adresini kaydettin.

Elini çıplak vücudumda gezdirerek, "Seni tekrar görmek istiyorum, aynen bu şekilde," dedin.

Tüylerim diken diken oldu, omuzlarımdan ayak bileklerine kadar. Göğüs uçlarım sertleşti. Yan dönüp sana sardım. "Ben de," dedim. "Ama nasıl yaparız, bilemiyorum."

Çeneni başıma dayayarak, "Eğer seni aldatıyorsa, onu terk etmelisin," dedin. "Benimle birlikte olmalısın."

Boynunu öpüp iç geçirdim. Senin yanında yatmak sarhoş ediciydi: Gabe sarhoşluğuna kapılıyordum. Bağımlılık geri dönmüştü. Tekrar başa dönecek ve bu alışkanlıktan kurtulmaya çalışacaktım. Bir farkla: bu kez kurtulmak istemiyordum. "Bu o kadar kolay değil," dedim. "Ama Kudüs'e bir iş seyahati ayarlayabilir miyim diye bakarım... Ya da Londra? Daha makul olur. Benimle orada buluşabilir misin?"

"Lucy," dedin, sırtımdaki kollarını kasarak. "Seninle her yerde buluşurum. İkinci bir şans bulabileceğim aklımın ucundan bile geçmiyordu ve bunu elime yüzüme buluşturamayacağım. Sen benim ışığımsın. Hep öyle oldun."

"Biliyorum," dedim usulca, söylediklerini hazmederek. "Ama artık sorumlu olduğum başka insanlar var. Darren'la diğer kadın hakkında biraz da bu yüzden konuşmadım. Babalarını terk edersem Violet ve Liam bundan nasıl etkilenir? Baban sizi terk edip gittiğinde sen ve annen çok acı çekmişsiniz."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, “Peki onunla yaşamaya devam edersen sana ne olacak?” diye sordun.

Sana biraz daha sokuldum. “Çocuklarım benden daha önemli,” dedim. “Ama bakarsın ilk hamle Darren’dan gelir. Er ya da geç evrenin bizim için neler planlandığını göreceğiz.”

“Bırak kendini akıntıya, hâlâ senden yanayken?”

Yaptığı alıntıya gülümsedim. “Biz olunca konu dönüp dolaşıp Shakespeare’ye geliyor, değil mi?”

“Gelince bir araya hoş sessiz düşünceler / Aradığım şeylerin yokluğuna yanarım,” dedin. “Sırt çantama sığacak büyüklükte bir sone kitabı var. Hayatın karşıma çıkardığı her cehennem çukurunda Shakespeare okudum ama en çok bu dizeyi sevdim. Nerede olursam olayım bana seni hatırlatıyor.”

Yeniden senin kölendim Gabe, çünkü çok şeyin değişse bile, çoğu aynı kalmıştı. Ve bu yönün –anında ve şevkle Shakespeare’den alıntılar yapan yönün– kendimi genç, umut dolu ve sınır tanımaz hissettiriyordu. Bir an kalmanı istemeyi bile düşündüm. Cevabın on yıl öncekinden farklı mı olur diye merak ettim. Ama aynı cevabı almaktan korktum. Ve o güzelim öğle vaktimizin berbat olmasından.

“İyice düşünüp taşınmana izin vereceğim,” dedin. “Sana biraz süre vereceğim.”

“Belki de en iyisi bu,” dedim, öyle olmamasını umut ederek.

Elimi tuttun. “Ama hep seni düşüneceğimi biliyorum,” dedin.

“Ben de seni,” diye fısıldadım.

Son kez öpüştük. Sonra, zihnimde senin yörüngende dönmeye devam ederek, metroya binip eve gittim.

Sırların birçok türü var. Şeker gibi tadını çıkar-
dığın sırlar; el bombalarına benzeyen, dünyanı
yerle bir etme potansiyeline sahip sırlar ve ne
kadar paylaşırsan o kadar heyecan veren sırlar. Bizim sır-
rımız el bombası olduğu halde bana tatlı geliyordu. Eve
gittim ve senin dokunuşunu, sözlerini, üstüme abanan
vücudunu düşünerek duş aldım. Seninle birlikte yaşarken
giydiğim bir Columbia tişörtü ile bir tayt giydim. Bilgisa-
yarımın başına geçip e-postalarımı cevap vermek yerine
kitaplıktan *Leydi Chatterley'in Sevgilisi*'nin yıpranmış bir
kopyasını aldım. Bu kitabı üniversiteden beri okumamış-
tım. Okuduğumuz kitapları yıllardır Strand'a geri satı-
yorduk. Bu nasıl gözümüzden kaçmıştı bilmiyorum. İyi ki
de kaçmıştı. Doğrudan on beşinci bölüme, John Thomas'la
Leydi Jane'ye atladım. O bölümü hatırlıyor musun? Leydi
Chatterley'le Mellors'un birlikte bahçeye kaçtığı ve birbir-
lerinin apış arasındaki kıllara çiçeklerden taç ördüğü bö-
lüm. Üniversitedeyken bu bölüm çok seksi gelmişti. Hâlâ
da öyle geliyor.

Sonraki bir saat boyunca Connie ile Mellors'u, Hil-da ile Venice'yi okudum. Seninle geçirdiğim saatlerin, Connie'nin İtalya'ya gitmeden önce Mellors'la birlikte geçirdiği geceye ne kadar benzediğini düşündüm.

Sonra Darren'ın anahtarla kapıyı açtığını duydum.

Violet şimşek gibi içeri daldı. "Anniş!"

Ardından Liam da koşarak geldi. "Anniş, Anniş!"

İkisi de yanıma, kanepeye zıpladılar. Saçlarını öptüm.

"Babam bize bir sır verdi," dedi Liam bana.

"Şişşt," dedi Violet. "Sır demek, kimseye söyleyemeyiz demektir Liam. Unuttun mu? Bu çok eski bir sır ve bizim bile bilmememiz gerekiyor."

Linda ismi yine zihnimde parladı. Çocuklara ondan bahsetmiş olamazdı, değil mi?

Darren çocukların eşyalarıyla dolu çantaları oturma odasının girişine bıraktı. "Vay be, otuz saniye bile kendilerini tutamadılar."

"Bir şey söylemedik baba," dedi Violet. Serçe parmağını Liam'a uzattı. "Yemin ederiz, değil mi Liam?"

Liam minicik serçe parmağını uzatıp Violet'inkine kancaladı.

Darren bir ah çektikten sonra merdiveni tırmanıp gözden kayboldu.

"Hey, bekle!" diye bağırdım arkasından. "Bu sırrı öğrenecek miyim?"

"Öğreneceksin!" dedi. "Onu getirmeye gidiyorum."

Çocuklara, "Gününüz nasıl geçti?" diye sorarken yerimde duramıyordum.

"Büyükanne ve büyükbaba bizi kendi parklarına götürdü," dedi Violet. "Orayı hatırlıyorsun, değil mi? Bizim parkımızdan küçük ama yüksek duvarlı bir labirenti var."

"Hatırlıyorum," dedim. "Tahterevalliler de var."

Başını öne arkaya salladı.

“Tahterevalliye bindik,” dedi Liam.

Violet, “Ama Liam çok küçük olduğu için Babiş yerde kalmayayım diye yardım etmek zorunda kaldı,” dedikten sonra kanepeden atladı. “Gidip bebeklerimi kontrol edeceğim.”

“Ben de Legolarımı,” dedi Liam, onun peşinden seğirterek.

Onları takip ederek merdivenleri çıkınca Darren’i gördüm. Eğer yapsaydık üçüncü çocuğumuzun odasına çevireceğimizi hatırlatan çalışma odasındaydı ve diz üstü bilgisayarını açmıştı.

“Sizi gidi küçük hergeleler,” dedi, ekranda birkaç pencere açarken. “İşi bitirene kadar sana söylemeyi düşünmüyordum ama babama bahsederken duydular. Evlilik yıl dönümüze denk getirmeye çalışıyordum. Neredeyse on yıl olduğuna inanabiliyor musun?”

“Sekiz,” diye karşılık verdim. “Aralık’ta sekiz yılımızı dolduracağız.”

Darren gülümsedi. “Ama tanıştığımızdan bu yana on yıl geçti.” Sonra ekranı bana doğru çevirdi. “Burayı satın aldım.”

Beynim söylediği şeyi algılamakta zorlandı. “Ne yaptın?”

“Sır bu işte!” dedi. “Violet doğduğundan beri bu yazlıkta gözüm vardı. Tanıştığımız yeri satın almak istiyordum. Nihayet ocak ayında satmaya razı oldular.”

Hâlâ neler olup bittiğini anlamakta güçlük çekiyordum. Darren ayağa kalkıp elimi tuttu.

“Son bir yıldır bazı şeylerin yolunda gitmediğini biliyorum ama geçen yaz East Hampton’ta çok mutluyduk ve düşündüm ki bu yazlık...”

Gözlerimde yaşlar birikti. “Ah, Darren,” dedim, elini sıkarak. Beni hâlâ seviyordu, hâlâ birlikteliğimizin yürümesini istiyordu. O ana kadar bundan emin değildim. Ama bu durum yaşadığı ilişkiyi daha karmaşık hale getiriyordu. Neden bu planı yaparken bile beni aldatmaya devam ediyordu?

Elimi sıkarak karşılık verdi. “Sonbahardan beri bir emlakçıyla görüşüyorum, gizli gizli. Linda adında, yaşlı, sevimli bir kadın. Mart ayında arkadaşlarımla golf oynamaya gittiğimi söylemiştim ya, aslında oraya gidip yazlığı kapattım.”

Emlakçı mı? Midem bulandı.

Tüm o aylar boyunca beni aldattığını düşünmüştüm. Kendime Darren’ın kim olduğu, ne istediği, beni nasıl aldattığıyla ilgili bir hayal âlemi yaratmışım. Olup biteni anladığımı sanmışım. Beni hiç anlamadığı kadar onu anladığımı sanmışım. Ama anlamamışım. Hem de hiç.

“Ve biz burada konuşurken ev tadilat ediliyor,” dedi. “Gördüğümde epey yıpranmıştı. Senin için gerçekten sürpriz oldu mu? Bir şeyden şüphelenmiş miydin?”

Darren’a ilk âşık olduğum zamanı düşündüm: Yanaklarım ağrıyana kadar beni güldürdüğü, fırtına bulutlarını günlük güneşlik yaptığı zamanları. En son ne zaman gözlerimizden yaşlar gelene kadar güldüğümüzü hatırlayamasam da Darren hâlâ oradaydı ve ben onu görmezden gelmişim. Doğru giden şeyler yerine yanlış giden şeylere odaklanmayı tercih etmişim. Oysa bu sırada Darren tanıştığımız yazlığı almaya çalışıyordu. Bir şeyleri tamir etmeye çalışıyordu. Ama bunu, defalarca yapmamasını istediğim şekilde yapıyordu. Beni yine büyük bir kararın dışında bırakmıştı.

Bu kadarını kaldıramazdım. Ağlamaya başladım.

“Hoşuna gitti mi?” diye sordu. “Bunlar mutluluk göz yaşları mı?”

“Çok güzel,” diye cevapladım, gözlerimi silerek. Bu suçluluk duygusu beni bütünyle yutmak üzereydi. Bu utanç...

Darren kollarını bana doladı. “Her şeyin en iyisine layıksın,” diye fısıldadı kulağıma. Sonra kapıyı ayağıyla itip kapattı ve uzun zamandır şahit olmadığım bir tutkuyla beni öptü.

Ben de onu öptüm ve beş saat içinde ikinci kez bir erkek tişörtümü çıkarttı. İkinci kez bir erkek dudaklarını göğüslerime götürdü. İkinci kez bir erkeğin bacağımda sertleştiğini hissettim. Ama bu kez, bedenim tepki verse de, hissizleşmişim.

“Senden bir şey saklamak hiç hoşuma gitmedi,” dedi Darren, tişörtümü geri giydirirken. “Ama verdiğin tepkiyi görmek için buna değerci. Belki önümüzdeki hafta oraya gideriz ve eve tekrar ısınırız.”

Gözlerimi kuru tutmaya çalışırken yüzüme bir gülücük yerleştirdim. “Mükemmel bir fikir,” dedim. “Buna bayıldım.”

Darren beni tekrar öptükten sonra kapıyı açıp çocuklara seslendi. “Anniş yeni ev sırrımızı artık biliyor! Kutlama yapmak için akşam yemeğinde pizza isteyen?”

Bir lokma bile yiyebileceğimi sanmıyordum.

Pazartesi sabahı ofise gittiğimde, her şeyi; seni, otel odasını, Darren'ı, yazlığı aklımdan çıkarmaya, üzerinde çalıştığım yeni diziye odaklanmaya çalıştım. Henüz bir isim vermemiştik ama yapmak istediğimiz şey, farklı yönetim şekillerini çocuklara tanıtacak şarkılar yazmaları için ünlü müzisyenlere çağrı yapmaktı. Pilot gösterim monarşilerle ilgili olacaktı ve bu bölümün şarkıları için Elton John'la temas halindeydik. Bu konsept son başkanlık seçimleri sırasında Violet'ın bana sorduğu bir soru sayesinde aklıma gelmişti: Prens olmasa için kime oy vereceğimi bilmek istiyordu.

Ama ne Elton John'un menajeriyle yapmam gereken telefon konuşmasına, ne de senaryo taslağı hakkında tuttuğum notlara kafamı verebildim. Seninle yaşadıklarımı, Darren'la aramda olup bitenleri birilerine anlatmalıydım ama çok utanıyordum. Kardeşimin beni sevmeye devam edeceğini, Kate'in en iyi arkadaşım olarak kalacağını biliyordum ama iş bununla bitmiyordu. Neler yapabileceğimi bir kez gördükten sonra bana bakışlarında en ufak bir

değişiklik olmamalıydı. Ama olabilirdi. Onların yerinde olsam büyük ihtimalle benim bakışım da değişirdi.

Ama Julia anlayabilirdi. Birlikte senin sergine gittiğimizden beri bana seni sorup duruyordu. Ve hâlâ evlenmediği için bunlardan Kate ve Jason kadar rahatsız olmaya bilirdi. Ofisini aradım. “Hey!” diyerek telefonu açtı. “Ben de seni arayacaktım. Haberlerim var.”

Telefonumun kablosunu çekiştirerek yüzümü pencereye döndüm.

“İyi haber mi?”

“Harika bir haber,” dedi. “Bu sabah istifamı verdim.”

“Yeni bir iş mi buldun?” diye sordum. Son birkaç aydır yeni bir iş arıyordu ama sanat direktörü pozisyonunda zaten az olan iş bulma imkânı, çocuk kitaplarından vazgeçmek istemediği için iyice azalıyordu.

“Buldum.” Yüzündeki gülümsemeyi sesinden alabiliyordum. “Şu anda Random House’deki Little Golden Books’un yepyeni sanat direktörüyle konuşuyorsun. Birkaç hafta içinde başlıyorum!”

“Tebrikler!” dedim. “Bu harika. Violet, Little Golden Books’un kitaplarına bayılıyor. Bizde en az yirmi kitabı var.”

“Madem öyle, istediği başka kitaplar olursa haber ver. İşe başlayınca kitap odasından birkaç kopya alabilirim.” Julia çocuklarımı ne zaman görse hediyelere boğuyordu. Raflarındaki kitapların muhtemelen yarısını o almıştı.

“Teşekkür ederim,” dedim. “Violet’in havalara uçacağından hiç şüphem yok.”

“Ama sen bir şey söyleyecektin,” dedi Julia. “Lafı ağzına tıktım.”

“Hiçbir şeyi ağzıma tıkmadın,” dedim. “Sadece merhaba demek için aramıştım.”

Söyleyemedim. Julia'ya bile. Yaptıklarımı, kendimi neye inandırdığımı, sana neler söylediğimi ve ne kadar yanıldığımı itiraf edemedim. Ve içten içe, her şeye rağmen, hâlâ Darren'ı terk edip seninle birlikte olmak istediğimi de itiraf edemedim.

Sen... sen bana yaşadığımı hissettiriyordun, Gabe. Bunu kelimelere dökebilir miyim bilmiyorum. Sen etrafımdayken dünya daha büyük, olasılıklarla dolu görünüyordu. Kendimi daha zeki, daha seksi, daha güzel buluyordum. Beni kimsenin görmediği bir gözle görüyordun. Özümde nasıl biri olduğumu biliyor ve değişmemi istemi-yordun. Sen beni ben olduğum için seviyordun. Darren ise beni bana rağmen seviyordu. Sanırım bunu tarif etmenin en iyi yolu bu. Ve bu gerçek, arzularıma boyun eğip seni aramamak, seninle birlikte olmamak için kullandığım tüm irade gücünü tüketiyordu. Ama çocuklarıma zarar verirsem kendimi asla affetmezdim. Bu duyguya sonsuza dek teslim olmak anlamına gelse bile.

Seninle buluştuğumuz günden sonraki hafta seni aklımdan çıkarmaya çalışıyordum ki gazeteler ve internet haberleri İsrail ve Gazze'deki gelişmelerle dolup taşı. Evren, *O orada!* diye bağırp duruyordu. *Onu düşün!* Olaylarla ilgili her fotoğrafı tıklayıp senin mi diye baktım. Sonunda çok çarpıcı bir görüntüde imzana rastladım. Hepsi başörtülü, hepsi peçeli beş kadın. Birisi, karenin dışındaki meçhul bir şeyi engellemeye çalışır gibi ellerini öne doğru uzatmış. Okuduğum kadarıyla öldürülen Filistinli bir gencin cenazesiydi. Kudüs'ten Gazze'ye geçtiğini böyle anladım.

Birkaç hafta sonra haber medyası yaşananlara gerginlik yerine savaş demeye başladı. Televizyona yapışıp deşet içinde savaş görüntülerini izledim. Ortalıkta çok fazla çocuk vardı; kimisi Violet gibi ilkokul birinci sınıf çağında, hatta Liam'ın anaokuluna gidecek yaşıydı. Muhabirlerin röportaj yaptığı kadınlardan biri, evin herhangi bir yerine bomba düşerse hepsi aynı anda ölmesin diye üç çocuğunu aynı odada yatırmadığını söylüyordu. Ardından,

evlerinden geriye hiçbir şey kalmayan aileleri gördüm.

Ben kanepede oturup haberlere bakarken, Darren kendini yanıma bırakıp “CSI’ı seyredelim mi?” diye sordu.

“Olur,” diyerek kanalı değiştirdim. Ama diziye kendimi veremedim. Aklım –ve kalbim– hâlâ Gazze’deydi.

en aradığında ofisteydim.

“Gabe,” dedim.

“Artık bunu yapamıyorum,” dedin sen. “Eve dönüyorum.”

Kalbim göğüs kafesimin içinde dörtnala koşmaya başladı. “Neler oluyor?” diye sordum.

“Daha önce böyle bir şey görmedim,” dedin bana. “Kadınlar, çocuklar...” Son kelimeye sesin çatallandı. “Seni düşünmeden edemiyorum. Warwick’i. Senden Kudüs’e gelmeni istemekle hata yaptım. New York’ta kalmayı teklif etmeliydim. Darren hâlâ Linda’yla birlikte mi? Onunla bu konuyu konuştun mu?”

Nefesim kesildi. Hep istediğim şeydi; başından beri beklediğim teklifti. Ama artık hiçbir önemi yoktu. Vakit kazanmaya çalıştım. “Orada harika iş çıkartıyorsun Gabe. *New York Times*’in manşetindeki fotoğrafını gördüm. Orada yaşananları bütün dünyaya gösteriyorsun. Rüyanı yaşıyorsun.”

Titrek bir nefes aldığını duydum. “Gerçek bir fark ya-

ratabileceğimi düşünmüştüm ama... bunlar sadece fotoğ-
raf, Luce. Hiçbir şeyi değiştirmiyorlar. Dünya hâlâ bok-
tan bir yer. Ve artık... bu kadar fedakârlık fazla geliyor.
Seni özlüyorum. Hep seni düşünüyorum.”

“Ben de seni özlüyorum,” dedim. “Ama Gabe, eğer dö-
nersen... söz veremem.. Benim için dönme. Beni seçim
yapmaya zorlama. Darren beni aldatmıyormuş. O... o
bana bir ev satın almış. Onunla tanıştığımız yazlığı. Lin-
da emlakçıymış.” Bunları söylemek kalbimi paramparça
etti ama yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu biliyor-
dum; çocuklarım için, hayatım için. Sorumluluk almaya,
evliliğime odaklanmaya, ailemi bir arada tutmaya ihtiya-
cım vardı.

Cevabını beklerken nefes almanı, vermeni, tekrar al-
manı dinledim.

“İstediğin bu mu, Lucy?” diye sordun usulca. “Bu her
şeyi düzeltecek mi?”

Gözlerimi kapattım. “Hayır,” dedim. “Düzeltemeyecek.
Ama bir başlangıç olacak. Çocuklarımı bırakmayacağımı
sana söylemiştim. Ailemi paramparça etmeyeceğimi.”

Çok iyi bildiğim o keder ifadesinin yüzüne yerleştiğini
görebiliyordum. Buna karşı yüreğimi katılaştırmaya ça-
lıştım.

“Sanırım yine de dönmeliyim,” dedin, duygu yüklü bir
sesle. “Sanırım kendim için dönmek zorundayım. İstifamı
vereceğim. Yaz sonunda evde olmayı umuyorum. Ve... sen-
den hiçbir şey beklemiyorum. Hayat çok kısa, Lucy. Mutlu
olmanı istiyorum. İkimizin de mutlu olmasını istiyorum.”

Ne cevap vereceğimi bilemedim, çünkü ben de ikimizin
mutlu olmasını istiyordum. Sadece bunun olmasını sağla-
yacak bir yol göremiyordum. “Tamam,” dedim. “O zamana
kadar kendine iyi bak. Biz... eve döndüğünde konuşuruz.”

“Seni seviyorum, Lucy,” dedin.

Kelimelerinin havada asılı kalmasına gönlüm razı olmadı, özellikle de aynı şeyi hissederken.

Gözlerime yaşlar dolarken, “Ben de,” diye fısıldadım. “Ben de seni seviyorum, Gabe.” Seni seviyordum, hâlâ seviyorum ve hep seveceğim. Bunu o anda anlamıştım. Darren’ı de seviyordum ama seninle aramızdaki şey farklıydı. Seni hiç tanımamış olsaydım Darren yeterli gelirdi. Ama yasak meyveyi ısırmıştım. Bilgi ağacının meyvesinden tatmıştım. Ne kadar fazlasının var olduğunu görmüş-tüm.

Bunu unutmak zorunda olduğumu, diğer olasılıkları göz ardı etmem gerektiğini biliyordum. Çünkü *Gabe’i daha fazla seviyorum* cümlesi, iyi, cömert bir adamla evliliğimi yıkmak için makul bir gerekçe gibi görünmüyordu. Çocuklarıma bunu yapmak için makul bir gerekçe gibi görünmüyordu.

Günün geri kalanında işten izin aldım. Eve gittim ve *Leydi Chatterley’in Sevgilisi*’ni okurken kanepede uyuya kaldım.

Bazı şeyleri bildiğimiz halde farkına varamıyoruz. Bunu, saat sekiz buçukta Liam'a *Bir Fareye Kurabiye Verirsen*'i okurken onun yatağında uyuya kaldığım akşam anlamalıydım.

Bunu, âdetim beş gün, sonra on gün geciktiğinde anlamalıydım.

Ama birden uyanıp banyoya yetişemediğim kusacağımı fark edene kadar anlamadım. Komodinimin yanında duran çöp kovasına kendimi zor attım.

Darren, yerinden sıçrayarak, "Aman Tanrım," dedi. "Hasta mısın?"

Parçalar beynimde yerine otururken elimin tersiyle ağzımı sildim. "Hamile kalmış olabilirim," dedim. "Dolaptaki kutunda gebelik testi var mı?"

Diğer bilgileri beynimdeki filtreden geçirirken çöp kovasındaki naylon poşetin ağzını hava kaçırmayacak şekilde bağladım. Haftaları sayıyordum. Hem seninle yattarken, hem de aynı gün Darren'la yattarken yumurtlama döneminde olmadığımdan kesinlikle emindim. Hesap

hatası yapmış olmalıydım. Bilincim bir düşüncenin girdabına kapılıp giderken her yerimi ateş bastı: Bu bebek hanginizdendi?

“Dur bir dakika, sen ciddi misin?” diye sordu Darren.

Şaşkınlığımın –ve korkumun– yüzüme yansımamasına gayret ederek, “Prag’daki Pencereden Atılma Olayı kadar ciddiym,” dedim.

Darren yataktan fırlayıp bana sıkı sıkı sarıldı. “Bu harika!” dedi. “Bütün evi bu minik insanlarla dolduruyoruz! Hep daha fazla çocuk istediğimi biliyorsun. Yeni evimiz bize uğur getirmiş olmalı.”

Tam tersini düşündüğüm halde, “Öyle olmalı,” dedim. Başım dönüyordu.

Ona söylesem mi? Söylemesem mi? Söylersem beni terk eder miydi? Tekmeyi basar mıydı? Ama ya bebek sendense? Senin oğlunu büyütmesine nasıl razı olurdum?

“Yine kusacağım,” diyerek banyoya fırladım.

Bunun benim hayatım olduğuna inanamıyordum. Pembe dizi gibi geliyordu.

Çok yakında New York’a dönmeyi planladığını biliyordum. Beklemeye karar verdim. Sana söylemeye gerek yoktu. En azından telefonda. En azından hemen değil.

Keşke daha farklı bir seçim yapsaydım. Eğer zamanımızın kısıtlı olduğunu bilseydim, işin buralara, bu noktaya geleceğini bilseydim, o gün sana ulaşırdım. Keşke zamanı geri alıp sana telefon edebilsem. Belki çoktan dönmüş olurdun. Belki başına bunlar gelmezdi.

Bir insanın dünyasını değiştiren birçok an vardır. Bazıları verilen kararların bir sonucudur. Diğerleri –sanırım– evren, kader, Tanrı, bizi aşan yüce güç ya da adına her ne dersen, işte onun yüzünden gerçekleşir. Bilmiyorum. Son on üç yıldır bu soruyla boğuşuyorum.

O salı günü taksiyle işe gidiyordum. Belki belirsizlik, belki suçluluk yüzünden, belki de bu konuyu seninle konuşmadığım içindi ama hamile olduğumu fark ettikten sonraki birkaç hafta öyle berbat bir mide bulantısı çektim ki metroya binip yanımdaki adamın üstüne kusma riskini göze alamadım. Bu yüzden taksiyi tercih ettim. Darren beni işyerine bırakıp eve getirecek bir özel şoför tutmayı önerdi ama bana fazla abartılı geldi. Bunun yerine, sabahları bir taksi çeviriyordum. Eve dönerken de taksi kullandığım oluyordu. Buna “sabah bulantıları” adını koyan kişi herhalde fazla iyimserdi. El çantamda sürekli iki naylon torba bulundursam da şimdilik hiçbir takside kusmamıştım. Ofis ayrı bir hikâyeydi. Zavallı asistanımı

evliliğe tövbe edecek noktaya getirmiş olabilirdim.

Ağır ağır burnumdan nefes alıp ağzımdan vererek bedenimi yatıştırmaya çalışırken cep telefonum çaldı. Bilmediğim bir numaraydı ama Violet'la veya Liam'la ilgili olabilir diye hemen açtım. Anne olmak aramalara cevap verme alışkanlıklarımı değiştirmişti. Yapmak isteyeceğim son şey, çocuklarımdan biri bana ihtiyaç duyarken telefonumu açmamak olurdu.

"Alo?" dedim.

"Lucy Carter Maxwell ile mi görüşüyorum?"

Facebook sayfam dışında hiçbir yerde bu isimle kayıtlı değildim. Yine de, "Evet," dedim.

"Ben Eric Weiss," dedi adam. "Associated Press'in genel yayın yönetmeniyim. Gabriel Samson ile birlikte çalışıyorum."

"Evet?"

"Gabe'in yaralandığını haber vermek için aradım."

Konuşmayı kesti. Ben de nefes almayı kestim.

"Yaralandı ama iyi, değil mi?"

"Şu anda Kudüs'te bir hastanede."

Beynim o anda kalbimin hızını yakaladı.

"Bir dakika," dedim. "Bu konuyla ilgili neden beni aradınız?"

Eric'in telefonun diğer tarafında derin bir nefes aldığı nı duydum. "Gabe'in kişisel dosyasına baktım. Listede acil durumda aranacak kişi ve tıbbi temsilci olarak sizin isminiz yazılmış. Bu da onun yakın arkadaşı olduğunuz anlamına geliyor. Bazı kararlar almanıza ihtiyacımız var."

"Kararlar mı?" diye tekrarladım. "Ne hakkında? Ne oldu?"

"Üzgünüm," dedi Eric. "İzin verirseniz en baştan anlatayım."

Ve hikâyeyi anlattı. Gazze'deymişsin. Shejaiya mahallesinde bir çatışma varmış. Senin çok yakınında bir patlama olmuş. Her şey o kadar hızlı olup bitmiş ki kaçacak fırsatın bile olmamış. İsraili bir sıhhiye askeri olay yerinde ilk müdahaleyi yapmış, ardından Associted Press seni Kudüs'te bir hastaneye yetiştirmiş ama hiçbir tepki vermiyormuşsun ve yapay solunum cihazına bağlıymışsin. Eric iyileşeceğini sanmadığını söyledi. Bir DNR belgesi* imzalamıştın ama tamamen makinelere bağlanana kadar kimse emin olamamıştı. Şimdi de yaşam destek ünitesinin fişini çekmek için benim iznime ihtiyaç duyuyorlardı.

Telefonda "Hayır," deyip durdum. "Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır."

"Her şey yolunda mı, bayan?" diye sordu taksici.

"Lütfen geri dön," diye fısıldadım. "Eve gitmeliyim."

Eve döndüm ve kendimi yatağa atıp ağladım. Saatterce. Sonra Kate'i arayıp senin başına gelenleri kabaca anlattım.

"Sanırım Kudüs'e gitmeliyim," dedim ona. "Onu tekrar görmeden fişi çekmelerini söyleyemem. Yanında yabancılardan başka kimse yokken ölmesine izin veremem ya da şaşkın, acı içinde ve yapayalnız uyanmasına."

Kate, aklındaki düşünceleri dile getirirken aynı zamanda gözlerinin önünden geçiriyormuş gibi, "Orada savaşı var," dedi. "Ama genel merkezi Tel Aviv'de olan bir kurumla çalışıyorum; işlerine her zamanki gibi devam ediyor gibiler. Yani görüldüğü kadar tehlikeli olmayabilir. En azından İsrail tarafında."

"Ve hamileyim," dedim, Kate'in tespitlerine ilave olarak.

"Hamile misin?" dedi şaşkınlıkla. Sesi, bir sohbet

* Kişinin kalbi ya da solunumu durduğunda, hayata döndürülmek istemediğini bildiren belge. (e.n.)

treninden ötekine atlarmış gibi endişeli bir tonda çıktı. “Hangi ara... Yani, başka çocuk istemediğini sanıyordum. Biraz bekler misin?..”

Ofisinin kapısını kapattığını duydum.

“Pekâlâ, neler oluyor?”

“Bebek Gabe’den olabilir,” dedim usulca. “Emin değilim.” Hamile olduğumu Kate’e daha önce söylemememin nedeni, henüz senden veya Warwick’te olanlardan bahsetmemiş olmamdı. Hakkımda ne düşünür diye düşündüğüm için anlatmaya utanmış, korkmuştum. Ama o sırada bunları umursayacak durumda değildim.

Kate’e ihtiyacım vardı. Yaslanabileceğim birine ihtiyacım vardı.

“Ah, Lucy,” dedi. “Lucy.” Bir süre sustuktan sonra devam etti. “Neden bana anlatmadın? Neyse, bunu sonra konuşabiliriz. Şimdi, seninle birlikte Kudüs’e gelmemi ister misin?”

Dudaklarımdan ağlamayla rahatlama arası bir nefes döküldü. “Seni seviyorum,” dedim ona. “Olanları daha önce anlatmadığım için üzgünüm... Sen bu dünyadaki en en iyi arkadaşsın.”

“Bu dediğini sakın unutma,” dedi.

“Ama hamile olsam bile, orada savaş olsa bile, Kudüs’e tek başıma gitsem daha iyi olur.”

Darren’a bu durumu –özellikle de Warwick’te olanlardan bahsetmeden– açıklamak kolay olmayacaktı. Belki de en iyisi hiç gitmemektir. Evliliğime odaklanmakta kararlıysam, imzalamam gereken her neyse New York’ta imzalayabilir ve Eric Weiss’i arayıp doktorların senin için en iyisi olduğunu düşündükleri şeyi yapmalarını söyleyebilirdim. Böyle davranmam gerektiğini bildiğim halde,

yapamadım. Hele de karnımdaki bebeğin senden olma ihtimali varken. Bu çocuğa, bana en çok ihtiyacı olduğu zamanda babasını yüz üstü bıraktığımı nasıl söyledim?

İşten gelir gelmez onu yatak odamıza çektiğimde, “Şaka mı yapıyorsun?” diye sordu Darren. Yüzünde güvensiz bir ifade vardı. “Hamile karımın, sırf eski sevgilisinin ölüm döşeğinde yanında olabilmesi için, bir savaş bölgesine gitmesine izin mi vereyim?”

Darren’ın ifade şekli azmimi güçlendirdi. “Göründüğü kadar tehlikeli değil,” dedim. “Ayrıca, Darren, senden *izin* istemiyorum.”

“Gidiyorum diyorsun yani? Hayır desem bile mi?” Ya-tağımızın önünde ileri geri yürüdü. “O göt herif ne demeye seni tıbbi temsilcisi yapmış?”

Gözlerimin şaşkınlıktan büyüdüğünü hissettim. Darren neredeyse hiç küfür etmezdi ve sesinde çok ağır bir itham vardı.

“Bunu yapmak istiyorum, demiyorum,” dedim. “Bunu yapmam gerekiyor, yoksa hayatımın sonuna kadar pişmanlık duyarm, diyorum.” Sesim boğuldu. Bunları söylerken bile kendi kendime *bunun için evliliğimi yıkmaya değer mi* diye soruyordum. New York’a benim için dönmemeni, beni seçim yapmaya zorlamamanı söylemiştim ama iş o noktaya gelseydi, seni seçer miydim?

“Orada savaş olduğunu kafan almıyor mu? Uçak seferleri bile iptal edilmiş olabilir.”

Eve gelmeden önce kontrol etmiştim. “El Al uçuyor,” dedim, sesimdeki titremeyi bastırarak. “Üstelik Demir Kubbe var. Gazze’ye gitmiyorum ki. Bir şey olmaz.”

“Ya bebekle ilgili bir terslik olursa?”

“Acil tıpta bizden bile iyi durumdalar,” dedim. “İnternette okudum.” Bebeğin senden olabileceğini söylemenin

zamanı değildi. Böyle bir zamanın olup olmayacağını merak ettim.

Darren'ın sakinleştğini görebiliyordum. Senaryoları kafasında evirip çevirdiğini ve bunun kolayca kazanabileceği bir tartışma olmadığını anladığını görebiliyordum.

“Bana güven, lütfen,” dedim. “Bunu yapmam gerekiyor.”

Bir süre alnına masaj yaptı.

“Tanrım bana yardım et, Lucy,” dedi sonunda. “Bu herifle aranda ne var, nasıl sürekli seni kendi yörüngesine çekiyor bilmiyorum. On yıl önce seni terk etti. Böyle bir şeyi asla affetmezsin sanırdım. Gitmen gerekiyorsa, git. Ama en kısa sürede burada olmanı istiyorum. En geç pazar günü. Orası güvenli değil.”

“Olur,” dedim. Hemen ertesi gün yola çıkarsam, bu bana Kudüs'te üç gün verirdi. Daha fazla zaman koparmak isterdim ama kapıdan girdiğimde dağılmamış bulacağım bir evliliğe geri dönmek istiyorsam, uzlaşmak zorunda olduğumu biliyordum. Ve Darren gerçekten iyi bir adamdı: Bu kadar rahatsız olduğu halde, kabul etmişti. Bu her şeyi daha da zorlaştırıyordu. Hıyarın teki olsaydı daha kolay olurdu.

Böylece pazar sabahı dönecek şekilde uçuş rezervasyonu yaptırdım. Valizimi hazırladım. Kate'i arayıp planımı anlattım.

Aramızda olup biten onca şeyden sonra hayatın bizi bu noktaya getirdiğine inanamıyordum.

Diğer first-class yolcularıyla birlikte uçağı binişimde kendimi yaşlıca bir Ortodoks kadının yanında buldum. Başına desenli ipekten bir başörtüsü takıp ensesinde bağlamıştı. Oturduğumda bana bakıp gülümsedi.

Gülümseyerek karşılık verdim ama daha şimdiden, mide bulantımı uzak tutmaya, boğazımdaki tuzlu tadı göz ardı etmeye gayret ederek yavaş yavaş nefes alıp vermeye odaklanmıştım. Gerçi hiçbir işe yaramadı. Diğer yolcular yerlerine otururken kendimi uçağın tuvaletine atarak kustum. Sifonu çekip ağzımı silerken, “Lütfen bunun bütün uçuş boyunca sürmesine izin verme,” diye yüksek sesle yalvardım.

Yerime döndüğümde, “İyisin?” diye sordu kadın aşırı aksanlı bir İngilizceyle. Yüzüm beyaza kesmiş olmalıydı.

Elimi karnımın alt kısmına koyarak, “Hamileyim,” dedim. Ne kadar İngilizce bildiğinden emin olmadığım için, “Bebek,” diye ekledim.

Kadın başıyla onayladıktan sonra çantasını karıştır-

dı ve üzerinde İbranice kelimeler yazan bir şeker kutusu çıkardı. “Bu yardım eder,” dedi. “Uçakta bundan yerim.”

Bir tane aldım ve burnuma götürüp kokladım. “Zencefil mi?” diye sordum.

Omuz silkti. Kelimeyi anlamamıştı. “Yardım eder.”

Kaybedecek fazla bir şeyim olmadığını fark ettim. Şekeri ambalajından çıkarıp ağzıma attım. Emdikçe kendimi gerçekten daha iyi hissetmeye başladım. “Teşekkürler,” dedim kadına.

“Bende beş var,” dedi, karnımı göstererek. “Hep midem bulanırdı.”

“Bu benim üçüncü,” dedim.

“Sen Yahudi?” diye sordu. Sanırım savaşın ortasında hamile halimle neden İsrail’e gittiğimi anlamaya çalışıyordu.

“Hayır,” dedim.

“Senin...” –kelimeyi aradı ve sonunda bir tanesinde karar kıldı– “... adam, Yisroel’de?”

Koca yerine adam kelimesini kullanması hoşuma gitti.

“Evet,” dedim. “Gazeteci. Şimdi hastanede. Gazze’de çok kötü yaralandı.”

Bunu söyler söylemez gözlerimden yaşlar boşandı. Kate ve Darren dışında hiç kimseye senin başına gelenlerden bahsetmemiştim.

Sonrasında hatırladığım tek şey, kadının bana sarılıp İbrani veya Eskenazi dilinde bir şeyler mırıldandığıydı. Söylediklerinden hiçbir şey anlamadığım halde anında rahatladığımı hissettim. Bunu söylediğime utanıyordum ama onun omzuna yaslanıp ağlarken saçımı okşamasına bile izin verdim. Sonunda kendimi toparladığımda kadın elimi tuttu. Yemeğimiz geldikten sonra da kolumu okşadı. Sanki kelimelere dökmeden *her şey yoluna girecek* demeye çalışıyordu.

Birkaç saat uyudum. Uyandığımda kendimi uçak bat-tanียelerinden birine sarmalanmış halde buldum

“Teşekkürler,” dedim kadına.

“Tanrı’nın bir planı var,” dedi. “Ve bir çocuk her zaman lütuf.”

Söylediği iki şeyden birine bile inanıp inanmadığımı bilmiyorum. Tanrı’nın senin için bu planı yaptığını düşünmek hoşuma gitmiyor. Ve çocuk sahibi olmanın lütuf olmayabileceği sayısız durum hayal edebiliyorum. Ama kadının inancı ve sessiz desteği: İşte bu ikisi kesinlikle yardımcı oldu. Başka birinin yönettiği bir oyunu sahnede canlandıran oyuncular olduğumuza inanmanın rahatlatıcı bir yanı var.

Bu Tanrı’nın planı mı, Gabe? Hatta bir Tanrı var mıdır dersin?

Sel Aviv'e tam vaktinde indik. Darren'a iyi olduğumu haber verdikten sonra hastaneye gitmek için bir taksi çevirdim. Vardığımı sana mesajla bildirmemek tuhafıma gitti. Ya da hangi otelde kaldığını, oraya nasıl geleceğimi sormamak. Ama arayacağım kimse yoktu. Haber vereceğim biri. Sadece ben... ve bebeğim.

"Yanımda olduğun için sana minnettarım," diye mırlıldandım karnıma. Orada yaşayan birinin olduğunu, bu anları benimle birlikte paylaştığını bilmek, bir şekilde, o kadar da yalnız olmadığımı hissettirdi.

Hastanede iki güvenlik görevlisi herkesin çantasını kontrol ediyordu. Benim çantalarımı aldıklarında, "Bir hastanın yattığı odayı bulmak zorundayım," dedim telaşla. İngilizce bilip bilmediklerini bile düşünmeden.

Metal detektöründen geçip çantalarımı aldıktan sonra güvenliklerden birisi, "Danışma şurada. O size yardım eder," dedi. Arkasındaki bankoyu işaret ediyordu.

Elimden geldiğince hızlı adımlarla, çantalarımı peşimden sürükleyerek danışma bankosuna yürüdüm.

“Lütfen,” dedim oraya varınca. “Bir hastanın odasını bulmalıyım. Gabriel Samson.” Bankonun arkasındaki kadın ne kadar perişan göründüğümü fark etmiş olmalıydı. On buçuk saatlik bir uçuş, saat farkı da cabası. Gözlerimin kan çanağına döndüğünden ve kıyafetimin kırıstığından emindim. Hiç vakit kaybetmeden önündeki bilgisayarda senin ismini buldu.

“Sekizinci kat,” dedi. “Yoğun bakım. 802 numaralı oda.” Sonra asansörleri işaret etti.

8’e basıp yukarı çıkarken Warwick’teki odanın kaçınıcı katta olduğunu hatırlamaya çalıştım. Gözlerimi kapatarak senin tuşa bastığın anı gözümün önüne getirdim. 6’ydı. Yoksa 5 mi? Gözümden yanağıma bir damla yaş süzüldü. Eğer çoktan öldüysen, anılarımızı yaşatacak tek kişi ben olacaktım. Dünya üzerinde o anları yaşamış olan tek insan olacaktım. Bu yüzden daha iyisini yapmalıydım. Hiçbir detayı unutmamalıydım.

Asansörün zili çınladı ve kapılar açıldı. Bankoda duran kadına gidip seni görmeye geldiğimi söyledim. Başıyla onayladı ve oturabileceğimi söyledi. Doktorların birazdan orada olacağını. Sonra telefonu kaldırıp hızlı hızlı İbranice konuşmaya başladı.

“Bekle,” dedim. “Gabe’i görmek istiyorum. Onu hemen görebilir miyim?”

Eliyle telefonun ahizesini kapattı. “Birazdan,” dedi. “Önce doktorlar sizinle konuşmak istiyor.”

Uçaktan aldığım valizimle büyük boy el çantamı sürükleyerek kurumsal görünümlü gri banka doğru yürüyüp oturdum. Gözlerimi kapatıp seni ilk gördüğüm anı düşündüm. Üzerindeki tişört beyaz mıydı, yoksa gri mi? Cebi

var mıydı? Sol tarafında bir amblem? Hafif V yakalıydı, en azından bu kadarını hatırladım.

Birisi hemen önümde durup boğazını temizleyince gözlerimi açtım. “Bayan Maxwell?” diye sordu adam. Üzerinde laboratuvar önlüğü vardı. Bana Jason’ın giydiği önlüğü hatırlattı.

Başımınla onaylayarak kalktım. “Ben Lucy Maxwell,” dedim, elimi uzatarak.

Adam elimi sıktı. “Ben Yoav Shamir,” dedi. “Bay Samson’ın nörologuyum.” R harfini yutma şeklini saymazsak, mükemmele yakın bir İngilizceyle konuşuyordu.

“Onunla ilgilendiğiniz için teşekkür ederim,” dedim.

Dr. Shamir’in arkasında duran iki kadın öne çıktı.

“Ben Dafna Mizrahi,” dedi uzun boylu olanı, bariz bir aksanla. “Yoğun bakım doktoruyum.”

Onun da elini sıktım. “Tanıştığımıza memnun oldum,” dedim, anlamsızca.

Ardından ikinci kadın kendini tanıttı. Laboratuvar önlüğü giymemişti. Üzerinde krem renkli yazlık bir elbise vardı. Başörtüsünü omuzlarına indirmişti. “Ben Shoshana. Shoshana Ben-Ami,” dedi. “Sosyal hizmet görevlisiyim. Dördümüz için bir oda ayırdım. Gidelim mi?” İngiliz İngilizcesiyle konuşuyordu. Orada büyüdükten sonra yakın zamanda İsrail’e mi taşındı, yoksa anne babasından biri İngiliz olduğu için her iki dili de konuşarak mı büyüdü diye merak ettim.

“Tamam,” diyerek peşlerine takıldım. Uçuş, saat farkı ve içinde bulunduğum durumun gerçek üstülüğü arasında kendimi akıntıya kapılmış gibi hissediyordum. Sanki bir rüya âlemindeydim ve etrafımdaki sesler bir pamuk yığınının geçerek kulağıma ulaşıyordu.

İçinde bir masa, birkaç sandalye ve bir telefondan başka bir şey olmayan, küçük, sessiz bir odaya girip oturduktan sonra, “Neler olduğunu biliyor musunuz?” diye sordu Dr. Mizrahi.

El çantamı ayak yanıma bırakarak, “Biraz,” diye cevapladım.

“Daha fazla bilgi almak ister misiniz?” diye sordu. “Elimde sıhhiye askerinin ifadesi var.”

Normalde her şeyi bilmek isterdim. Normalde ne kadar bilgi sahibi olursam, o kadar fazla kontrol sahibi olduğumu hissederdim. Ama bu kez hayır dedim. “Sadece onu görmek istiyorum.”

Doktor başıyla onayladı. “Göreceksiniz, birazdan. Ama önce size bazı bilgiler vermek istiyorum.”

Tam karşımda oturan Dr. Shamir söz aldı: “Bildiğiniz gibi, arkadaşınızın beyninde çok büyük, travmatik bir hasar var. Test sonuçlarından bahsetmemi ister misiniz?”

Derin bir nefes aldım. “Şunu söyleyin yeter,” dedim. “İyileşme şansı nedir? Ve ne kadar zaman alır?”

İki doktor birbirine baktı. “Beynin alt tarafı etkilenmiş,” dedi Dr. Shamir. “Burası hayati fonksiyonları kontrol eden bölümdür.”

Dr. Mizrahi, “Yutkunma, nefes alıp verme,” diye açıkladı.

“Peki, bu fonksiyonları geri kazabilir mi?” diye sordum. Umut ruhuma konmuştu. Sözsüz bir melodi şakıyordu. Columbia’daki o dersi sen de almış mıydın? Dickinson’la ilgili dersi? Hatırlayamıyorum. Keşke hatırlayabilseydim.

İkisi yine birbirine baktı. Bu kez Dr. Mizrahi başladı. “Dr. Shamir’le birlikte beyin ölümü testi yaptık,” dedi. “Arkadaşınızın beyin fonksiyonları... çalışmıyor.”

“Ama yeniden çalışır mı? Kırık bir bacak ya da tahriş

olmuş bir boğaz gibi. İyileşebilir mi?" Tel Aviv'den taksiyle buraya gelirken sesimi duyup gözlerini açacağını hayal etmişim. Kollarımda sağ salım ve mutlu olduğunu hayal etmişim.

Dr. Shamir gözlerimin içine baktı. Gözlüklerinin arındaki göz bebekleri büyümüştü. "Bay Samson'ın beyin ölümü gerçekleşti. Yani bundan sonra kendi kendine nefes alamayacak, yutkunamayacak, konuşamayacak, yürüyemeyecek. Çok üzgünüm."

Bay Samson'ın beyin ölümü gerçekleşti. İçimde güçlü bir bulantı dalgası yükseldi. Telaşla etrafıma bakıp bir çöp kovası aradım ve kapının yanında bir tane görünce öğürerek oraya seğirttim. *Beyin ölümü. Beyni öldü. Öldü.* Sen göçüp gitmiştin. Sonsuza dek. Vücudum bunu reddediyordu; her şeyi reddediyordu.

Mide kaslarım dalgalar halinde kasılarak çıkarabileceği her şeyi dışarı atmaya çalıştı.

Dr. Mizrahi yanıma gelip diz çöktü. "Derin bir nefes alıp verin," dedi. "Burnunuzdan."

Öğürmeyi bırakarak dediğini yapmaya çalıştım.

"Şimdi bir daha." Çöktüğüm yerden kalkıp sandalyeme dönmeme yardım etti. Ağlamıyordum. Beynim uyuşmuştu. Bilincimin ikiye bölündüğünü hissediyordum. Bir şeyleri hisseden parçam bedenimden uzaklaşmıştı: Tavandan aşağıya bakarak toplantıyı seyrediyordu.

Shoshana odadan çıktı ve bir bardak suyla geri döndü.

"Biraz yalnız kalmak isterseniz?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. Robot gibiydim. Bedenim ve ağzım adeta mekanik olarak hareket ediyordu. "Özür dilerim," dedim hepsine.

"Özür dilemenize gerek yok," dedi Shoshana, elimi tutarak.

“Hamileyim,” diye açıklamaya çalıştım. “Zaten midem bulanıyordu. Sanırım...”

“Kaç aylık?” diye sordu Dr. Mizrahi.

“Henüz iki aylık,” dedim.

Başını salladıktan sonra yanımdaki boş sandalyeye oturdu.

“Onu yaşam destek ünitesinde tutabilirsiniz,” dedi. “Bunun süresini ve ne tür riskler barındırdığını konuşabiliriz. Ama hastaların ailelerine ve yakınlarına hep şunu söylerim: Sevdikleri kişi ne isterdi? Ömrünün geri kalanını nasıl geçirmek isterdi?” Masanın üzerindeki dosyaya uzandı ve biraz karıştırdıktan sonra bir kâğıt parçası çıkardı. “Bu Associated Press’in bize gönderdiği DNR kopyası.”

Kâğıdı alıp imzana baktım: Çok tanıdık; beklentinin aksine kavisli değil, baştan sona keskin hatlı. 3 Ekim 2004 tarihliydi. Formu okumaya başladım ama hemen vazgeçtim. Bu belgenin ne anlama geldiğini biliyordum. Hâlâ sersem gibiydim. Bir robot gibi, sanki orada değilmiş gibi. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Keşke yapayalnız olmasaydım. Keşke orada benimle olsaydın.

“Onu ne zaman görebilirim?” diye sordum.

“Dr. Mizrahi bizi hemen oraya götürebilir,” dedi Shoshana. “Ya da ikimiz burada kahp biraz konuşabiliriz. İstedığınız herhangi bir konuda.” Bana plastik bir poşet verdi. “Bay Samson’ın fotoğraf makinesini sizin için sakladım. Cep telefonuyla cüzdanı da var. Evinin anahtarları. Ve bir otel anahtarı. Onu bulduğumuzda üzerinden bunlar çıktı.” Poşetin içine baktım. Cep telefonun parçalanmıştı. Fotoğraf makineni şaşırtıcı şekilde sağlam görünüyordu ama merceğin üzerindeki kurumuş çamur lekelerini görebiliyordum ya da kan lekelerini.

Titrek bir nefes aldım. Bu kadarı çok fazlaydı. Sisler

içindeki zihnim geride bıraktığın tüm eşyalara gitti. Onlarla da ilgilenmek zorunda mıydım? Bir an Darren'ın yanımda olmasını diledim: O ne yapılacağını bilirdi. Ya da Kate. Kate'i aramaya karar verdim. Ama önce seni görmeliydim. Bu yüzden gelmiştim. Onca yolu bu yüzden tepmiştim.

"Teşekkür ederim," dedim, sosyal hizmet görevlisine. "Ama sadece onu görmek istiyorum? Artık onu görebilir miyim?"

"Elbette," dedi kadın. Ayağa kalkıp valizimi aldı.

"Güçlü olmak zorundayız," diye mırıldandım bebeğime. Belki de kendime. Shoshana ve Dr. Mizrahi'nin peşine takılarak odadan çıktım. Dr. Mizrahi diğer tarafa yönelerek daha fazla konuşmak istersem müsait olacağını söyledi.

Başımla onaylayınca dönüp uzaklaştı.

Koridorda biraz yürüdükten sonra durdum. "Bir şey daha var," dedim.

Shoshana bana bakarak durakladı. "Evet?"

Derin bir nefes aldım. Bunu sorduğuma inanamıyordum. "Babalık testi için bebeğin en az kaç aylık olması gerekir?"

Dr. Mizrahi de durdu. Bakışları bir an karnıma kaydıktan sonra tekrar yüzüme döndü. "Anne karnında iki ayını doldurmuş bebeklere bile uygulanabilen bir kan testi var," dedi. "Ayrıca bebeğin cinsiyetini de belirliyor."

Plastik torbayı daha sıkı tuttum. Senden geriye kalanları.

"Teşekkür ederim," dedim.

Sonra Dr. Mizrahi seni görmem için beni içeri aldı.

dana girdiğim anda yere yığılmamak için kapı çerçevesine yaslanmak zorunda kaldım. Geri dönen mide bulantımı güçlükle bastırabildim.

Boğazına bir solunum tüpü tıkılmıştı. Dudakların kurumuş, kenarlarında çatlaklar oluşmuştu. Başın sargılıydı ve kapalı gözlerinin etrafındaki dokular morarmıştı. Sol kolun bilekten dirseğe kadar alçıdaydı. Her yerde hortumlar ve bipleyen makineler vardı. Ama sendin. Oradaydın. Göğsün kalkıp iniyordu. Yaşıyordun. Doktorların söylediklerini bilmezden geldim.

“Gabe,” diye fısıldadım. Oda metal ve ilaç kokuyordu; kan ve terle karışmış antiseptik kokusu. Yatağının yanında diz çöküp elini tuttum. Rahatlatıcı şekilde sıcak olan parmaklarını yüzüme götürdüm ve başparmağınla dudaklarımı okşamanı diledim. Sesini duyabilmeyi diledim.

Yaptığımız son konuşmayı düşündüm. Birbirimizi sevdiğimizi söylediğimiz konuşmayı. Sana Kudüs’te kalmanı, beni seçim yapmaya zorlamamanı söylediğim konuşmayı. “Sözümü geri alıyorum,” dedim. “Öyle demek istemedim.

Haydi, geri dön. Geri dön, Gabe. Lütfen. Beni bırakma.”

Hiçbir şey olmadı. Kıpırdamadın. Ne bir seğirme, ne bir göz kırpma.

Göğsümden bir inilti boşaldı ve kendimi tutamayarak hıçkırıklara boğuldum. Boğazım düğümlendi. Kaburga kemiklerim yaylandı. Elim ayağım titredi. Yere yığıldım.

Shoshana odaya ne zaman girmişti bilmiyorum ama yanımda biterek elini omzuma koydu. “Bayan Maxwell,” dedi. “Lucy.”

Seni bırakıp ona baktım. Vücudumu sarsan ağlama krizine engel olamıyordum. Beni yerden kaldırdı.

“Gel biraz yürüyelim,” dedi. “Sana burada eşlik edebilecek biri var mı?”

Başımı sağa sola salladım. “Hiç kimse,” dedim güçlük-
le. Kate’i aramayı ve o gece bir uçağa atlayıp gelebilir mi
diye sormayı düşündüm. İstesem gelirdi. Bedenimi titre-
ten derin bir nefes aldım.

Shoshana beni koridora geri çıkarırken, “Her şey yo-
luna girecek,” dedi. “Ziyaret saati bitmek üzere. Neden
biraz dinlenmiyorsun? Bugün bir karar vermek zorunda
değilsin.”

“Olur,” dedim. Sesim de bedenim kadar titriyordu.

“Seni otele bırakması için bir taksi çağırmamı ister mi-
sin?” diye sordu Shoshana. “Ya da Bay Samson’ın evine?”

Bir otele rezervasyon yaptırmıştım ama plastik torba
içindeki ev anahtarların aklıma geldi. Rehberimde adre-
sin vardı: senin kollarında yatarken kendi ellerinle yaz-
mıştın. Oraya gitmem gerektiğini hissettim. “Bir taksi,”
dedim. “Harika olur.”

Shoshana başıyla onaylayıp gitti ve birkaç dakika son-
ra valizimle birlikte geri döndü. “İzin verirsen seni dışarı-
ya çıkarıp şoförle tanıştırayım.” Elime bir kart tutuştur-

du. “Normalde bunu yapmam ama burada özel numaram var. Herhangi bir şeye ihtiyacın olursa lütfen beni ara. Arkasına cep telefonumu da yazdım.”

Kartı alıp çantama koydum. “Teşekkür ederim.”

Valizimi tekrar yüklendi. Döner kapıdan çıkıp otoparka yürürken onu takip ettim. O anda aklımdan bir şey geçti ama geldiği hızla kayboldu: Eğer kader seninle Darren arasında seçim yapmak zorunda kalmama dileğimi bu şekilde yerine getirdiyse, ben de bu dünyada yaşamak istemiyordum.

Sen ne diyorsun Gabe? Gazze’de yaşananları dünyaya duyurmak senin seçimin miydi? Bu fotoğrafları ne zaman, nerede, nasıl çekeceğini kendin mi belirledin? Yoksa alın yazın mıydı? Sonun belli miydi? Sonumuz? Bu konuda kendi fikirlerim var ama keşke seninkileri duyabilseydim.

aksici beni dolambaçlı yollardan geçirerek kısa bir şehir turu yapmaya çalıştı. İsrail'e ilk gelişimdi ve bulunduğum şehrin önemini hesaba katarak etrafa daha alıcı gözle bakmam gerektiğini biliyordum ama başım hâlâ dumanlıydı. Hastanedeki görüntün beynimin içinde ışıdamaya devam ediyordu. Dr.Shamir'in "Bay Samson'ın beyin ölümü gerçekleşti," deyişi.

Bunu düşünme, dedim kendime. Şu anda yaptığın şeye odaklan. Güçlü ol. Onun evini düşün. Tanıdık gelecek miydi? Kendimi evimde hissedecek miydim? Seninle ilgili daha önce bilmediğim ve şu anda bilmek istemediğim bir şey keşfedecek miydim? Bir an, otele gitsem daha mı iyi olurdu diye düşündüm ama yolu çoktan yarılamıştık. Ayrıca, dürüst olmak gerekirse, yaşadığın yeri görmek istiyordum. Etrafımı seninle kuşatmak istiyordum.

Adresini taksiciye verdiğimde, "Ah, Rehavia," demişti. "Çok güzeldir."

Hakkı vardı. Mahallen çok sevimliydi: davetkâr, sakın. Hastanede görüp duyduklarım yerine önünden geçtiğimiz

binalara odaklandım. *Evet, seninle Kudüs'e gelirim* deseydim nasıl olurdu diye hayal ettim. Alışverişi şu marketten mi yapardım? Kahvemi şu küçük dükkânda mı içerdim? Birlikte olmaktan keyif alır mıydık, yoksa zamanla her şey batmaya mı başlardı? Sis ve uyuşukluğun arasında aklıma Violet ve Liam gelince içim sızladı. Onlardan ayrılalı bir gün bile olmamıştı ama onları şimdiden özlemiştim. Onlara sarılmak, boynuma dolanan kollarını, üstüme abanan sıcak bedenlerini hissetmek istiyordum. O anda anladım: onları asla bırakamazdım.

Apartmanın önünde durduk. Taksiden çantalarımı alıp binanın girişinde dikildim. Metal parmaklıklı bir ön kapının ardındaki ahşap dış kapı, taş kemerli güzel bir girişe monte edilmişti. Yerinde olsam ben de böyle bir bina tercih ederdim. Aileleri yüzyıllar boyunca koruyup kollamışa benzeyen, sağlam, rahatlatıcı bir görüntüsü vardı. Plastik torbayı karıştırıp anahtarları buldum ve birkaç denemeden sonra, önce metal parmaklıklı kapıyı, ardından ahşap kapıyı açtım. Sonra üçüncü kata çıktım ve yine birkaç denemeden sonra doğru anahtarı bulabildim.

İçeride, tek başıma, kendimi davetsiz misafir gibi hissettim. Gazze'ye geçmeden önce Kudüs'te kısa süreliğine kaldığını unutmuştum. Üstelik bu kısa sürede bile nefes almadan çalışmıştın. Eve doğru dürüst yerleştiğin söylenemezdi. Ağızları açılmış ama boşaltılmamış kitap kolileri ortalıkta duruyordu. Çerçevesiz birkaç fotoğraf yerlerine asılmamış, sadece dik şekilde yere konulup duvarlara yaslanmıştı. Türkiye'deki kapalı çarşılarda gördüklerime benzer rengârenk kilimler. Kahverengi bir kanepenin üstü elektronik aksam ve kablolarla dolu bir ahşap masa. Bir sandalye. O sandalyede oturduğunu ve görüntüleri kırarak, renklerini ayarlayarak, kontras-

tı artırarak bilgisayarında çalıştığını hayal ettim; tıpkı birlikte yaşarken yaptığın gibi. Senin hastanede değil de orada olduğunu düşünmek için elimden geleni yaptım. Hayattaydın, sevdiğin işi yapıyordun, gülümsüyordun. En azından zihnimde.

Yatak odasının kapısını açınca, gideceğini söylediğin gece sana fırlattığım battaniyenin yatak ucunda katlı şekilde durduğunu gördüm. Battaniyeyi alıp yanağıma bastırdım. Hafiften kokunu aldım. Komodinin üzerinde *Göremediğimiz Tüm Işıklar*'ın bir kopyası duruyordu. Yatağına oturdum ve kitapta kaldığın yeri bir kâğıt parçasıyla işaretlediğini fark ettim. Sayfa 254. Buraya kadar gelebilmiştin. Asla bitiremeyecektin. Hayatın sekteye uğramıştı, yarıda kalmıştı. Makarada dönerken kopan ve doğal sonuna ulaşamayan bir film gibi. Yarım bıraktığın bir sürü şey vardı. Asla tamamlayamayacağın, göremeyeceğin, bilemeyeceğin bir sürü şey.

“Kitabı ben bitiririm,” dedim yüksek sesle. “Senin için okurum, Gabe.”

Sonra kitap ayracı olarak kullandığın kâğıda baktım. Faces & Names'teki öğleden sonrasına ait yazarkasa fişiydi. Parmak uçlarımla tarihin altından geçtim. Sanırım, seni son görüşüm olduğunu bilseydim bile, o gün davranıştımdan farklı davranmazdım. Yine barda sana yaslanırdım. Yine otel odanda seninle tekrar tekrar sevişirdim. Ve yine seninle Kudüs'e gelemeyeceğimi söyledim.

Yine de, evet deseydim başına bunlar gelir miydi diye düşünmeden edemedim. Evde seni bekliyor olsaydım, daha dikkatli olur muydun? Karnımda muhtemelen ikimizin be-beğini taşıdığımı bilseydin, daha dikkatli olur muydun?

Karnıma dokundum. O öğleden sonra bir çocuk mu yapmıştık?

Hissiz bir şekilde oturma odasına geri döndükten sonra mutfağa girdim. Buzdolabı neredeyse boştu... sadece hardal ve birkaç kutu bira.

Mutfak dolabında birisi açılmamış, öteki açıldıktan sonra yaylı evrak kısıkcıyla kapatılmış iki paket çubuk kraker, bir kutu kahve çekirdeği ve yarısı kullanılmış Chai çayı vardı.

Çubuk krakerleri bu kadar sevdiğini bilmiyordum. Bu özelliğini neden bilmiyordum?

Oturma odasına geri döndüm ve masanın üzerinde bulduğum iPhone kablosuyla telefonumu şarja koydum. Masada iki fotoğraf makinesi ve bir iPad vardı. Dizüstü bilgisayarın sanırım Gazze'de konakladığın yerde kalmıştı. Onu nasıl geri alabileceğimi düşünmek zorunda mı kalacaktım? *Belki Associted Press yardım edebilir*, diye düşündüm. *Onları aramalıyım. Kate'i aramalıyım. Asıl Darren'i aramalıyım.*

Telefonum kendi kendine açılacak kadar şarj olunca yazılı ve sesli mesajlara baktım. Annem, erkek kardeşim, Kate, Darren, Julia, ofis. Bir arama listesi yapmalıydım. Kâğıt kalem bulurum diye çekmecenı açtım ama içinde bir zarftan başka bir şey yoktu. Zarfın üzerinde *Gabriel Samson'ın Son Arzusu ve Vasiyeti* yazıyordu.

Dudağımı ısırarak zarfı açtım. Süslü el yazın tüm sayfayı doldurmuştu. Mektup şu anda yanımda duruyor.

Ben, Gabriel Vincent Samson, akıl ve ruh sağlığım yerindeyken, bunun son istek ve vasiyetim olduğunu ve bundan önce yazdığım diğer bütün vasiyetlerin hükümsüz olduğunu beyan ederim.

Vasiyetimi yerine getirmesi için Adam Greenberg'i vekil tayin ediyorum. Onun yokluğunda veya istememesi durumunda, vekilim Justin Kim'dir.

Bu kişiler yaşananlardan haberdar mıydı? Patronun onları aramış mıydı?

Onları aramalıyım. Adam'ı aramalıyım.

Vekilim, cenaze ve defin işlemleriyle ilgili her türlü masrafı ve vergiyi, ayrıca ödenmemiş fatura ve borçlarımı ödemek için hesaplarımdaki parayı kullanmaya yetkilidir. Şektiğim bütün fotoğraflar, yayınladığım büretkâr adlı kitap ve dizüstü bilgisayarımda "Yeni Başlangıçlar" adlı klasörün içinde bulunan yeni kitap çalışmalarım dâhil olmak üzere bütün eserlerime ait haklarımı Lucy Carter Maauell'e bırakıyorum. Tüm telif haklarımı ve bu haklar üzerindeki tüm kontrol yetkisini kendisine bağlıyorum.

Bu bölümü okuyunca çok şaşırdım Gabe. New York'taki galeride izinsiz olarak fotoğraflarımı sergilediğin için benden bu şekilde özür dileyip dilemediğini merak ettim. Ve bir şeyi fark ettim: Bu, ömrümün geri kalanında, beni sana bağlayacaktı. Vasiyetini yazarken bunu mu düşü-

nüyordun? İkimizi elinden geldiğince uzun süre bir arada tutmak mı istiyordun?

Maddi varlıklarım —tüm vergiler, masraflar ve faturalar ödendikten sonra— iki hayır kurumu arasında eşit olarak bölüştürülmelidir: 11 Eylül Anma Müzesi ve Salı Çocukları Vakfı.

*Lucy Carter Maxwell özel eşyalarımın her-
hangi birini almak isterse, kendisine bağışlıyorum.
Aksi takdirde, vekilimin bunları bağışlayacak
uygun yerler bulmasını istiyorum.*

*İşbu vasiyeti 8 Temmuz 2014 tarihi itibarıyla
yazdığımı beyan ve taahhüt ederim.*

Gazze'ye gitmek için bu evden çıktığın tarih miydi? Yeni bir çatışma bölgesine geçmeden önce her seferinde yeni bir vasiyetname mi yazıyordun? Yoksa bu kez farklı mıydı?

Seninle konuşmak istediğim o kadar çok şey, sormak istediğim, keşke daha önce sorsaydım dediğim o kadar çok soru var ki. Keşke söyleseydim dediğim o kadar çok söz. Tam o sırada, vasiyetini ilk kez okuduktan sonra, cevap veremesen de, söylediklerimi duyacağından bile emin olmadığım halde, ölmeden önce sana söylemem gereken bir şey olduğunu fark ettim.

Shoshana Ben-Ami'nin verdiği kartviziti çantamdan çıkarıp numarasını tuşladım.

"Hastane babalık testini ne kadar çabuk yapabilir?" diye sordum.

Lrtesi sabah Shoshana'yla hastanede buluş-
tum.
Benim adıma randevu aldığı kadın doğum
uzmanı beni muayene ettikten sonra teste onay verecekti.
Dr. Mizrahi de senin kanının alınmasına onay vermeye
yetkiliydi.

Shoshana'yı aradığımda test sonuçlarının ne kadar sü-
rede çıkacağını bilmiyordu. "Senin için araştırırım," de-
mişti. "Ama en iyi tahminle birkaç gün alır. Çünkü yarın
gece Sebt başlıyor."

Sebt gününü tamamen unutmuştum. Ama sonuçlar
pazar sabahı çıksa bana yeterdi. O zamana kadar maki-
nelere bağlı şekilde nefes alıp verirdin. O zamana kadar
senin yanında kalabilirdim.

Ama evrenin kendi planları vardı. Dr. Mizrahi bizimle
flebomoti laboratuarının önünde buluştu.

Merhaba dedikten sonra, "Şimdi iyi ama Bay Samson
zor bir gece geçirmiş," diye açıkladı.

"Lütfen ona Gabriel deyin," dedim, onunla Shoshana'ya.

Sırrımızı biliyorlardı. Senden resmi şekilde bahsetmeleri tuhafıma gidiyordu. “Ne oldu?”

Peşinden laboratuara girerken, “Ateşli havale geçir-miş,” dedi. “Nöbetçi doktor sepsis ihtimalinden şüphelen-miş ama antibiyotiklerini artırıp asetaminofen vermişler. Ateşi düşmüş. Şimdi durumu stabil.”

“Sepsis?” diye sordum, bu kelimedden sonrasını aklı-m da tutamadığım için.

“Yaşam destek ünitesine bağlı hastalarda ortaya çıka-biliyor, ne yazık ki. Ciddi bir enfeksiyondur. Ama Gabriel atlatmış gibi görünüyor... en azından şimdilik.” Labora-tuara girdiğimizde Dr. Mizrahi durdu. Ben de onunla bir-likte durdum.

“Her an ölebilir mi?” diye sordum. “Sepsisten?”

“Yaşam destek ünitesine bağlı kalmanın birçok riski vardır,” diye cevapladı.

Hepsini tek tek anlatmasını istemeyi düşündüm ama bunun yerine, “Test sonuçlarını bugün almamızın bir yolu var mı?” diye sordum. “Ya da yarın? Bunu bilmeden ölüp gitmesini istemiyorum.” Boğazımın düğümlendiğini fark ettim ve bir an, böyle bir karar vermektense, kendi kendine ölmeni beklesem her şey daha mı kolay olur diye düşündüm. Ama vücudunun enfeksiyon kaptığı, içinden dışına her yerini zehirlediği fikri içimi ürpertti. Bunun olmasına izin veremezdim. Böyle bir şeyin olmasına izin veremezdim.

“Ne yapabiliriz, bakalım,” dedi Dr. Mizrahi.

Sonra kibar bakışlı ve uzun, kıvrıkcık atkuyruğu saç-lı bir adam kanımı aldı ve sonuçlar gelir gelmez hemen bana ulaştıracağına söz verdi. Ardından buraya geldim. Senin yanına.

Ve işte buradayız, Gabe. Bu sabah odana girdiğimde daha iyiydim. Kendimi bırakmadım. Sakin kalmaya çalışıyorum. Güçlü olmaya. Senin için. Bebek için. Yapmakla yükümlü olduğum bir görevi yerine getiriyormuş gibi yapıyorum. Elimden geldiğince.

İçeri girdiğimde karşılaştığım hemşire senin beni duyabildiğini söyledi. Dr. Shamir'in beyinle ilgili söylediklerini biliyorum ama hemşire yine de seninle konuşmamı söyledi. Dediğini yaptım. Hâlâ yapıyorum.

Sana hikâyemizi anlattım. Asla cevaplayamayacağın sorular sordum. Sana bebeği söyledim. Belki ikimizin bebeğidir. Belki de değildir.

Hangisi daha kötü olur bilmiyorum... öyle olması mı, olmaması mı?

Şimdi elini tutuyorum. Parmaklarımı hissedebiliyor musun?

Hastane seni bu makinelere hiç bağlamamalıydı. Gerçi böyle olacağını bilemezlerdi. Şimdi buradasın ve ben izin vermedikçe fişini çekemiyorlar. Bunun için sana kızmamaya çalışıyorum. Ama gerçekten, Gabe, beni nasıl bu hale düşürebildin? Seni öldürmemi benden nasıl isteyebildin? Beni böyle bir seçime zorlamanın bana neler yapacağını düşündün mü? Ömrümün geri kalanında bununla yaşamak zorunda kalacağım, Gabe. Bunu rüyalarımda göreceğimi biliyorum, tekrar tekrar. Kolalı çarşaflarını tenimde hissedeceğim. Düzenli mekanik nefeslerini duyacağım.

Sakıncası yoksa yanına uzanabilir miyim? Dikkatli olurum. Borularından hiçbirine dokunmam. Kırık kolunu acıtmam. Ben... ben sadece sana tekrar sarılmak istiyorum. Göğsüne yasladığımda başım hiç ağrımiyor. Çok dinç oluyor. Hep öyle oldu.

Bana sen şekil verdin. Biliyor muydun? Sen ve 11 Eylül. Bana, olduğum kişiye, yaptığım seçimlere. Hepsi senin sayende. O günün sayesinde.

Yanağını öpsem olur mu? Seni bir kez daha dudaklarımda hissetmek istiyorum.

Yaptığım hiçbir şey seni geri getiremez, değil mi?

Artık bunu kabul etsem iyi olacak.

Oglum,

Bu mektubu sana ne zaman veririm bilmiyorum, tabii verebilirsem. On sekiz yaşına girdiğinde? Üniversiteden mezun olduğunda? Bekler miyim, yoksa ben öldükten sonra açılmak üzere bir emanet kasaya mı bırakırım? Belki her şeyi bilerek büyürsün. Belki de bu sır o kadar ağır gelir ki saklayamam.

Son iki gündür yaşadıklarımı birilerine anlatmaya ihtiyacım var. Hayatımın en zor günleriydi ve burada benimle birlikte olduğun için, benim bir parçam olduğun için sana minnettarım. Bir keresinde, ablana hamileyken, bebeğin anne karnındaki bilinciyle ilgili bir yazı okumuştum. Zihninin derinliklerinde bir

yerlerde bu günlere dair kendi anı kayıtlarını tutman mümkün. Ama —olur da tutmazsan diye— kendi anılarımı seninle paylaşıyorum. Çünkü bu son günler mutlaka hatırlanmalı.

Bün babanın kim olduğunu öğrendim. Ve bu sabah onu öldürdüm. Bunu yaptığında onun yanında oturuyordum. Baş omzumdaydı. Dudaklarımı saçlarına bastırmıştım.

Babanın doktoru, Dr. Mizrahi, içeri girdi ve hazır olup olmadığını sordu.

Q kelimeyi söylemeye çalıştım. Yapamadım. Başımı eğip kaldırarak onay verdim.

“En doğru şeyi yapıyorsunuz,” dedi bana.

Babanın beyin ölümü gerçekleşmişti. Gazze’deki bir patlamada yaralanmıştı. Asla iyileşemeyecekti. Doktorla bu konuyu tekrar tekrar konuşmuştum. En ufak bir düzelme şansı yoktu.

Yeniden başımı eğip kaldırdım. En doğru şeyi yaptığımı bildiğim halde, çok zor geldi. İmkânsız denilebilecek kadar zor. Doktor bir süre bana baktı; duygularımı paylaştığını gözlerinde görebiliyordum. Bunu başkası yerine onun yapmasından hoşnuttum, çünkü bana ve babana çok kibar davranmıştı.

"Ona sarılabilirsin," dedi.

O zaman babanı kendime çektim, kollarımı boynuna doladım ve başımı onun başına yasladım. "Böyle iyi mi?" diye sordum.

Doktor başıyla onayladı.

Gözlerimi kapatıp dudaklarımı saçına basturdum. Doktorun yapay solunum cihazının fişini çekmesini seyretmeye dayanamazdım. Ganımdaki cihaz panik içinde biplledi ve uzun bir alarm zili çaldı. Gözlerimi açtım ve ekranda düz bir çizgi akarken Dr. Mizrahi'nin makineyi kapatmasını izledim. Uzun, titrek bir nefes sesi geldi. Sonra her şey sustu.

Mutlak sessizlik.

Baban göçüp gitmişti.

Gözyaşlarım görüşümü bulandırdı. Ondan öziir diledim. Tekrar tekrar. Gaptığım şeyden nefret ettim. "Üzgünüm," diye fısıldadım. "Üzgünüm. Üzgünüm. Üzgünüm."

Babanla yıllarca alın yazısı mı yoksa özgür irade mi, kader mi yoksa seçim mi, diye tartıştık. Sanırım aradığım cevabı buldum. Kendi seçimimdi. Başından beri kendi seçimimdi. Ve babanın. Biz birbirimizi seçmiştik.

Su anda seninle birlikte babanın evinde-

yiz. Gitmiş olsa bile etrafımız onunla çevrili. Her yerde onu görebiliyoruz: Gün doğumuyla birlikte yatak odası pencerelerinden içeri giren altın sarısı ışıktaki, yerdeki İran halısının kıvrıklarında ve gece mavilerinde, mutfakta istifledeği kokulu kahve çekirdeklerinde. Baban bu kahveden içme fırsatını hiç bulamadı. Ama biz onun yerine içeceğiz... sen ve ben.

Eğer sen bunu okurken çoktan ölmüş olursam, internette babanın ismini ara: Gabriel Samson. Sanatını ara. 2012'de Chelsea'deki Joseph Landis galerisinde düzenlediği sergiyi ara. Umarım onun fotoğraflarında dünyayı ne kadar derinden sevdiğini görebilirsin. Ve birbirimizi ne kadar derinden sevdiğimizi. Senin baban bir sanatçıydı; çektiği her fotoğrafla dünyayı daha iyi bir yer yapmaya çalışan, pırıl pırıl, duyarlı, harika bir sanatçı. Farklı şehirlerden, farklı ülkelerden, farklı renk ve dinlerden hikâyeler paylaşmak istedi. Paylaştı da. Ve bu uğurda canından oldu.

Kusursuz değildi. Bunu bilmelisin. Ben de değilim. Bazen bencil, ben-merkezci, kendini beğenmiş adamın teki oluyordu. Fedakârlığın asil bir davranış olduğunu düşünüyordu.

Senin yolda olduğunu hiç bilmedi. Ona söylemeliydim. Bu bazı şeyleri değiştirebilir-di. Seni bilseydi, kafasındaki planlar farklı olurdu, kargaşanın içine dalmaya, savaşın gö-begine atlamaya o kadar hevesli olmazdı diye düşünüyorum. Seninle geçireceği vakti feda et-meye hevesli olacağını hayal bile edemiyorum. Ga da, kim bilir, hiçbir fark yaratmayabilirdi. Tek bir şeyi bile değiştiremeyebilirdi.

Sana aşkla hamile kaldım... bunu bilme-ni istiyorum. Sonra ne olursa olsun, ben bu mektubu yazdıktan sonra ne yaşanırsa yaşan-sın, bu mektubu okuduğun sırada hayatlarımız neye benzerse benzesin, kime "Baba" diyerek büyüümüşsen büyü, babanı ne kadar sevdiğimi bilmeni istiyorum. Zamanın, mekânın ve tüm mantığın ötesinde bir tutkuydu. Umarım sen de böyle bir aşk bulursun: Hafiften aklını yi-tirdiğini hissettiren, diğer her şeyi gölgeleyen, güçlü bir aşk. Ve böyle bir aşkı bulursan, sıkı sıkı sarıl. Sakın bırakma. Kendini böyle bir aşka teslim ettiğinde, yüreğin sızlar. Gıpranır. Ama aynı zamanda kendini yenilmez ve sınırsız hissedersin.

Artık o gittiğine göre bir daha böyle his-

seder miyim bilmiyorum. Kendimi özel ya da seçilmiş hissettiren, arzulandığımı, görünürlü olduğumu hissettiren başka biri çıkar mı bilmiyorum. Gine de, hiç olmazsa bu duyguları yaşadığım için kendimi şanslı sayıyorum. Onunla tanıştığım için. Ve sana sahip olduğum için.

Henüz dünyaya gelmedin ama seni şimdiden seviyorum, oğlum. Ve şu anda nerede olursa olsun babanın da seni sevdiğini biliyorum.

Teşekkür

Sonradan *Kaybettiğimiz Işık*'a dönüşecek ilk skeci 2012 yılında, sonsuza dek süreceğini düşündüğüm bir ilişkimin bitmesinden hemen sonra yazdım. Bunu takip eden dört yıl boyunca diğer kitaplarımın teslim tarihleri arasındaki boşluklarda bu roman üzerinde çalıştım. Ve bu dört yıl hayatımın en fırtınalı dört yılı oldu. Bu sürede aşk, kayıp, kader, karar, tutku ve pişmanlık hakkında uzun uzun düşündüm ve çoğu zaman, kendi dünyam bunaltıcı gelmeye başladığında, Lucy'nin dünyasını yaratmış olduğuma sevindim.

Bu dört yılda iyi günümde kötü günümde beni destekleyen aileme ve arkadaşlarıma minnettarım. Hayatımdaki harika insanların hepsine tek tek teşekkürlerimi gönderirken, skeçleri romana dönüştürmeme yardım eden kişilere bizzat hitap etmek istiyorum. Amy Ewing'e, ilk yirmi sekiz sayfayı okuduktan sonra devam etmemi söylediği için; yeryüzündeki en iyi yazı ekibi, Marianna Baer, Anne Heltzel, Marie Rutkoski ve Eliot Schrefer'e, bu hikâyeyi birden fazla kez okudukları ve –hep yaptıkları gibi– en doğru eleştirileri getirip yüreklen-dirdikleri için; Talia Benamy ve Liza Kaplan Montanino'ya, paha biçilemez geri beslemeleri ve takip bildirimleri için; ve iki kişilik odak grubum Sarah Fogelman ve Kimberly Grant Grieco'ya, kitabın son taslağı hazırlanırken bir anne ve eş olan Lucy hakkında verdikleri parlak fikirler için teşekkür ederim. Kız kardeşlerim Alison May ve Suzie Santopolo'ya, hastane ve tıp konularındaki uzman görüşleri için; teyzem Ellen Franklin Silver'e, TV yapımcılığı hakkında verdiği bilgiler için; Atia ve Conor Powell'e, Gazze'de haber yapmakla ilgili sorularımı cevapladıkları için; ve Barie Lurie Westerberg'e,

Jeffin amaşır sepetindeki saıyla ilgili hikâneyi anlattığı ve bunun bir versiyonunu kitapta kullanmama izin verdiği için teşekkür ederim. Nick Schiffrin'e, benimle birlikte olay örgüsüne bir kokteyl peçetesinin üstünde son şeklini verdiği, Gabe'in gazetecilik kariyerinin gerçekçi görünmesini sağladığı, Kudüs'le ilgili hatalarımı giderdiği, benimle birlikte Rehavia'yı keşfettiği, kitaptaki her sahneyi benimle birlikte en az üç kez okuyup değerlendirdiği, beni daha derine inmeye teşvik ettiği ve tıkağı zamanlarda doğrudan cümle önerilerinde bulunduğ u için milyonlarca kez teşekkür ederim. Nick: yardımlarından duyduğ um minnettarlığı ifade etmek için Hamilton'a bir bilet devede kulak kalır.

Yine de, eğer bu kitap bilgisayarımda bir taslak olarak kalmadıysa, bunu iki inanılmaz kadına borçluyum: temsilcim Miriam Altshuler ve editörüm Tara Singh Carlson. Miriam: Benim ve mesleğ im için yaptığın her şey için öyle minnettarım ve hayat seni karşıma çıkardığı için öyle mutluyum ki. Ve Tara: sezgilerin ve vizyonun Lucy'yi, Gabe'i, Darren'ı ve onların hikâyesini iyi yönde değ iş tirdi. Taslağ ımı savunduğ un için ve sorduğ un mükemmel editöryal sorular için teşekkür ederim. Ve Ivan Held, Sally Kim, Helen Richard, Amy Schneider, Andrea Peabbles, Kylie Byrd, Claire Sullivan ve tüm Putnam ve Penguin ekibi ama özellikle Leigh Butler, Tom Dussel ve Hal Fessenden: *Kaybettiğ imiz Iş ık*'ı tüm dünyayla paylaşma fırsatım bana verdiğ iniz için teşekkür ederim.

Ama öncelikle iki insan olmasaydı bir kitap yazabileceğ imi bile düşünemezdim. Son teşekkürlerimi, hayallerime geçici bir heves göz üyle bakmayan ve istediğ im “şey” her ne olursa olsun peşinden gitmem için beni yüreklendiren anem Beth Santopolo ve –bunu göremeyecek olsa da– babam John Santopolo'ya gönderiyorum. Bu iyiliğ inizi asla hafife almayacağ ım.

Lucy ve Gabe'in okuma listesi

Kendimi bildim bileli kitaplar, oyunlar ve şiirler benim için çok önemli oldu ve bu kitapta da Lucy, Gabe ve aralarındaki ilişki için aynı öneme sahipler. Kitaptaki bazı referanslar gayet açık olsa da hepsi öyle sayılmaz. Aşağıdaki listede Lucy ve Gabe'in *Kaybettiğimiz Işık* boyunca gönderme yaptığı edebi parçalar –kitaptaki sırasına göre– belirtilmiştir.

Julius Caesar, William Shakespeare

Titus Andronicus, William Shakespeare

İlyada, Homeros

“Gidilmeyen Yol”, Robert Frost

Mitologya, Edith Hamilton (Persephone miti)

Romeo ve Juliet, William Shakespeare

Seçilmiş Kişi, Lois Lowry

Arthur'un Ölümü, Sir Thomas Malory

Dönüşümler, Ovidius (Pygmalion ve Galatea'nın hikâyesi)

“Vücudumu seviyorum senin vücudunla birlikteyse”, E. E. Cummings

“30.Sone”, William Shakespeare

Leydi Chatterley'in Sevgilisi, D.H.Lawrence

Bir Fareye Kurabiye Verirsen, Laura Numeroff, canlandırılan Felicia Bond

“Umut, o tüylü nesne”, Emily Dickinson

Göremediğimiz Tüm Işıklar, Anthony Doerr